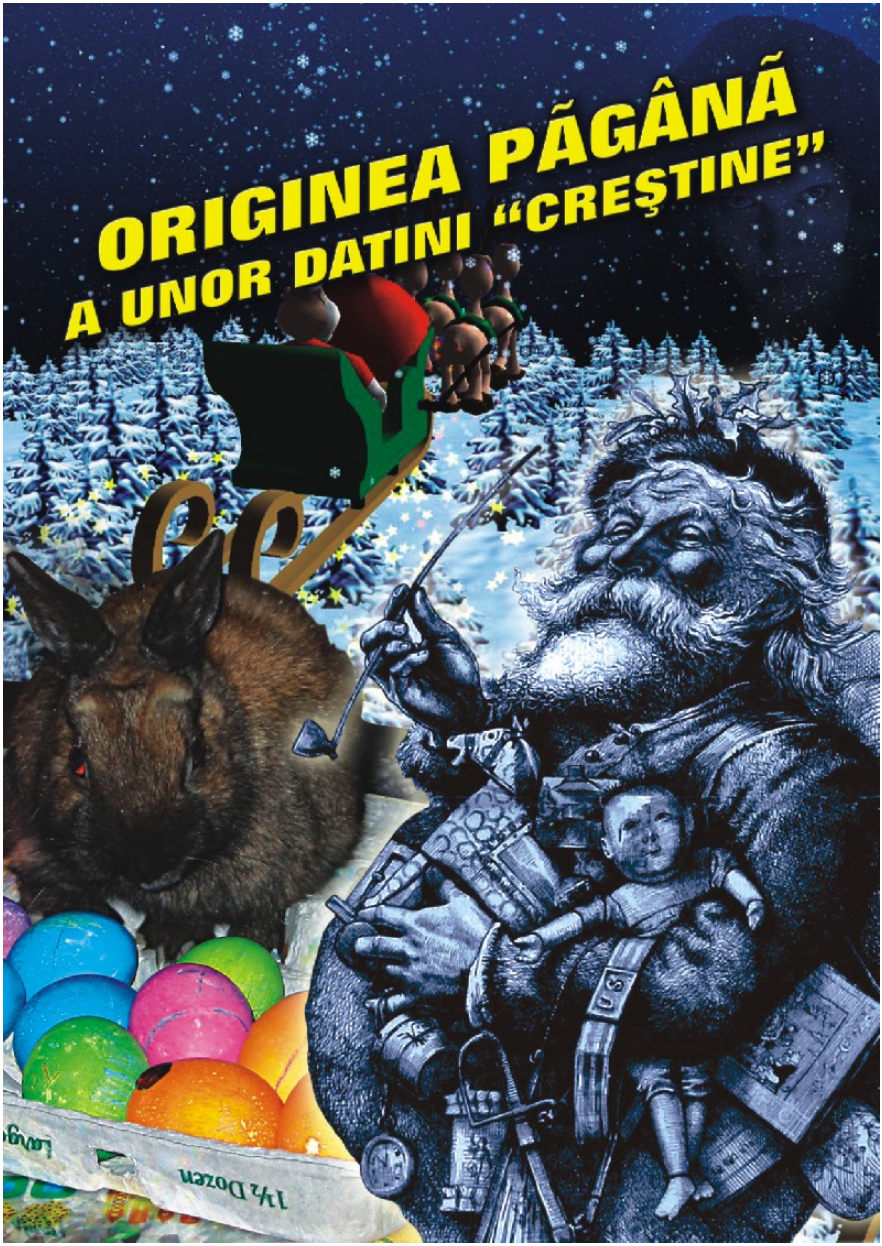
ORIGINEA PĂGÂNĂ
A UNOR DATINI "CREŞTINE"

Adevărata origine a unor datini şi obiceiuri creştine româneşti şi internaţionale

- culegere de informații după diverşi autori -

SANTA CLAUS (Moş Crăciun): Marele escroc

Trducere după Dr. Terry Watkins, Th. D.

1. PREOCUPAREA

„Dar, dacă va face cineva să păcătuiască pe unul din aceşti micuți, care cred în Mine, ar fi mai bine pentru el să i se lege de gât o piatră mare de moară şi să fie aruncat în mare." Marcu 9.42

Cine este ÎN REALITATE omul acesta pe care-l numim tandru „Moş Crăciun"? Ce ştim noi despre el, în realitate? Este el doar un prieten minunat şi nevinovat? Nu cumva altceva sau altcineva se ascunde în spatele bătrânului „sfânt Nick"?

Haideți mai întâi să stabilim nişte lucruri biblice fundamentale: Biblia învață desluşit despre o ființă rea, puternică, răzvrătită, vicleană, numită Diavolul, Lucifer sau Satana. *„Şi balaurul cel mare, şarpele cel vechi,* ***numit Diavolul şi Satana****, acela care înşeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; şi împreună cu el au fost aruncați şi îngerii lui."* Apoc. 12.9

Biblia învață că Satana s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. S-a răzvrătit pentru că doreşte să fie ca Dumnezeu. Misiunea Satanei este să-L detroneze pe Dumnezeu şi să convingă omenirea să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu.

*„Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: „****Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu****; voi şedea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; mă voi sui pe vârful norilor,* ***voi fi ca Cel Prea Înalt****.""* Isaia 14.12-14

În Luca 10.18, Isus Hristos îl compară pe Satan cu un fulger: *„****Am văzut pe Satana*** *căzând* ***ca un fulger*** *din cer."* Fulgerul, ca şi

Satana, se propagă acolo unde este cea mai scăzută rezistență. Biblia de asemenea îl compară pe Satana cu un „leu care răcneşte". Leul este un prădător de ocazie. Leul caută prada rănită, sau cea mai tânără, cea mai mică, sau cea mai slabă – aceea care este cel mai puțin în stare să fugă sau să lupte. Le fel face şi Satana. El caută pe aceia **pe care-i poate înghiți**. *„Fiți treji, şi vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcneşte, şi **caută pe cine să înghită**."* 1 Pet. 5.8

Marele reformator german, Martin Luther, scrie: „Diavolul ne chinuie în punctul în care suntem **mai slabi**. În Paradis, el nu s-a aruncat asupra lui Adam, ci asupra Evei."

Cei mai vulnerabili sunt copiii noştri. Domnul Isus n-a avertizat degeaba de mai multe ori, în ceea ce priveşte vătămarea „micuților".

*„În clipa aceea, ucenicii s-au apropiat de Isus, şi L-au întrebat: „Cine este mai mare în Împărăția cerurilor?" Isus a chemat la El **un copilaş**, l-a pus în mijlocul lor, şi le-a zis: „Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu şi nu vă veți face ca nişte **copilaşi**, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor. De aceea, oricine se va smeri ca **acest copilaş**, va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor. Şi oricine va primi un copilaş ca acesta în Numele Meu, Mă primeşte pe Mine. Dar pentru oricine va face să păcătuiască pe unul din **aceşti micuți**, care cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară, şi să fie înecat în adâncul mării."* Mat. 18.1-6

Domnul Isus îi invită şi-i încurajează pe copilaşi să vină la El. Anii tinereții sunt din punct de vedere spiritual cei mai promițători din viața omului.

*„I-au adus nişte **copilaşi**, ca să Se atingă de ei. Dar ucenicii au certat pe cei ce îi aduceau. Când a văzut Isus acest lucru, **S-a mâniat**, şi le-a zis: „**Lăsați copilaşii să vină la Mine**, şi nu-i opriți; căci Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei. Adevărat vă spun că, oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu **ca un copilaş**, cu nici un chip nu va intra în ea!"* Marcu 10.13-15.

Fără îndoială, timpul cel mai roditor în care o persoană să-L primească şi să se încreadă în Domnul Isus, sunt anii dinaintea adolescenței. Orice lucrător ştie că la evanghelia lui Isus Hristos foarte receptivi sunt copilaşii. Credința copilărească este ceva normal la copii. Este ceea ce descria Domnul în Mat. 10.15. Pe măsură ce creştem, viața începe să ne fie dominată de poftele tinereții şi de gândirea firească, logică. Pe măsură ce se întâmplă acest lucru, inima noastră se împietreşte față de lucrurile duhovniceşti ale lui Dumnezeu.

Grupul de sondaj „Barna" a publicat un studiu asupra tinerilor, intitulat „Tinerii mileniului III". La subtitlul „Înlocuind miturile", reporterul a spus:

Mit: Anii adolescenței dau cel mai bun randament din punct de vedere evanghelistic.

Realitatea: Dacă nu sunt mântuiți pe la 13 ani, probabil nu vor mai fi mântuiți. (Barna 65)

Reporterul spune mai departe: **„Datele arată clar că din punct de vedere evanghelistic, cei mai buni ani sunt anii de dinaintea adolescenței."** (Barna 65)

Dacă anii cei mai buni ca cineva să fie mântuit sunt anii de dinaintea adolescenței, şi dacă aceşti ani sunt şi cei mai vulnerabili – nu este cel mai bun motiv pentru Satana ca să atace cu sălbăticie la vârsta aceasta? Nu putem vedea dovada copleşitoare a acestui atac al Satanei asupra copiilor noştri? Începând cu muzica senzuală, sexy, a cântăreței Britney Spears, sau Nsync, până la ocultismul şi vrăjitoria lui Harry Potter – este un atac îndreptat direct împotriva copiilor noştri. Sunt atacați prin televiziune, muzică, internet, şcoli – Satana caută literal să-i înghită în fiecare ungher şi crăpătură.

Mulți părinți au fost înşelați crezând că odraslele noastre sunt imune la atacurile Satanei. Este o falsă siguranță dacă se crede că „sunt doar nişte copii" sau că „vor scăpa ei cumva". Biblia ne arată altceva. În Marcu 9, Dumnezeu descrie un caz înfricoşător. Un om îşi aduce la Domnul Isus Hristos fiul „stăpânit de un duh necurat".

*„Şi un om din norod I-a răspuns: „Învăţătorule, am adus la Tine pe fiul meu, care este stăpânit de un duh mut. Oriunde îl apucă, îl trânteşte la pământ. Copilul face spumă la gură, scrâşneşte din dinţi, şi rămâne ţeapăn. M-am rugat de ucenicii Tăi să scoată duhul, şi n-au putut." „O neam necredincios!" le-a zis Isus. „Până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi? Aduceţi-l la Mine." L-au adus la El. Şi, cum a văzut copilul pe Isus, duhul l-a scuturat cu putere; copilul a căzut la pământ, şi se zvârcolea făcând spumă la gură. Isus a întrebat pe tatăl lui: „Câtă vreme este de când îi vine aşa?" „**Din copilărie**", a răspuns el. „Şi de multe ori duhul l-a aruncat când în foc, când în apă, ca să-l omoare. Dar dacă poţi face ceva, fie-Ţi milă de noi şi ajută-ne." Isus a răspuns: „Tu zici: „Dacă poţi!"... Toate lucrurile sunt cu putinţă celui ce crede!" Îndată tatăl copilului a strigat cu lacrimi: „Cred, Doamne! Ajută necredinţei mele!" Când a văzut Isus că norodul vine în fuga mare spre El, a mustrat duhul necurat, şi i-a zis: „Duh mut şi surd, îţi poruncesc să ieşi afară din copilul acesta, şi să nu mai intri în el." Şi duhul a ieşit, ţipând şi scuturându-l cu mare putere. Copilul a rămas ca mort, aşa că mulţi ziceau: „A murit!" Dar Isus l-a apucat de mână, şi l-a ridicat. Şi el s-a sculat în picioare. Când a intrat Isus în casă, ucenicii Lui L-au întrebat deoparte: „Noi de ce n-am putut să scoatem duhul acesta?" „Acest soi de draci", le-a zis El, „nu poate ieşi decât prin rugăciune şi post."* Marcu 9.17-29

Este interesant că apostolii n-au putut scoate „acest **soi**" (v. 29). Isus a spus: *„**Acest soi** de draci nu poate ieşi decât prin rugăciune şi post."* Ce fel de posesiune era? Ce era aşa de special în cazul acesta? Eu cred că răspunsul se află în întrebarea pusă de Domnul Isus: *„Câtă vreme este de când îi vine aşa?"* Omul a răspuns: *„**Din copilărie**."* Acest **soi** de draci greu se scos sunt cei ce intră într-un copil. Oare pentru că posesiunea demonică devine atât de puternică încât aproape că nu se mai poate face nimic? În Prov. 22.6, Biblia spune: *„Învaţă pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, şi când va îmbătrâni, **nu se va abate de la ea**."* Pregătirea aceea timpurie are un efect atât de puternic – când copilul creşte şi

se maturizează nu se va depărta de ea. Dar… partea opusă este: dacă acel copil învață calea Satanei şi a lumii, sunt şanse ca el să nu se mai abată de la aceasta.

George Harrison, un ucenic devotat al zeului hindus Krishna, a înțeles această influență; Harrison a spus revistei „Rolling Stone": „Lucrul principal este să-i apuci pe copiii... dacă te îndoctrinează de când eşti tânăr, **te-au prins pentru toată viața**." George Harrison, Beatles, (Loose Talk, Rolling Stone Magazine, p. 70)

S-a spus că bazele educației unui copil se pun pe la vârsta de cinci ani, poate mai repede. Fără îndoială, anii de dinaintea adolescenței, sau „anii lui Moş Crăciun" sunt dintre cei mai importanți în dezvoltarea unei persoane. Bine s-a spus că „Mâna care mişcă leagănul conduce lumea." **Şi credeți-mă… Satana ştie asta!**

Unde se potriveşte Moş Crăciun în viața unui copilaş? Cum e cu învățătura despre Moş Crăciun în sufletul unui copil? Este ceva mai mult decât se vede, la minunatul „Sf. Nick"? Este Moşul un tip isteț, inofensiv după câte s-ar părea, viclean (vezi Gen. 3.1) care încearcă să pună la îndoială credincioşia lui Dumnezeu? Este Moşul produsul Satanei?

Vă amintiți întrebarea inofensivă pe care şiretul şarpe i-o adresează Evei în Eden? *„Oare a zis Dumnezeu…"* Atât de neînsemnată… Atât de simplă… **Şi totuşi atât de ucigătoare…** Nu numai atât, dar atacul Satanei nu e în mod necesar **rău**. De fapt poate fi chiar **plăcut**. Ispita şireată din Geneza dezvăluie mesajul Satanei, isteț, bun şi plăcut. *„Femeia a văzut că pomul **era bun** de mâncat şi **plăcut** de privit, şi că pomul era **de dorit** ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui, şi a mâncat; a dat şi bărbatului ei, care era lângă ea, şi bărbatul a mâncat şi el."* Gen. 3.6

După cum a văzut Eva, rodul interzis era bun şi plăcut – **şi totuşi era mortal**. Diavolul este expert în aparențe înşelătoare. Poate să facă un lucru să pară bun, plăcut, nevinovat – şi totuşi să fie mortal. Biblia spune în 2 Cor. 11.14: *„Şi nu este de mirare, **căci***

chiar Satana se preface într-un înger de lumină." El nu se arată cu coarne şi cu o furcă, suflând foc. El se poate arăta plăcut şi prietenos.

Ar putea Moşul să fie un atac viclean, isteț, asupra copiilor noştri ca să-i ducă în confuzie, îndoială şi să le fure credința lor copilărească dată de Dumnezeu? Satana ştie că dacă-l poate prinde pe copil în timpul anilor aceia profitabili fără ca el să se încreadă în Domnul Isus Hristos, scopul său de a-l aduce în osânda din iad are şanse mari de izbândă.

Să aruncăm o privire spre Moş…

„Fiți treji, şi vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcneşte, şi caută pe cine să înghită." 1 Pet. 5.8

2. VENIREA

***„Copilaşilor, este ceasul cel de pe urmă. Şi, după cum ați auzit că are să vină anticrist, să ştiți că acum s-au ridicat mulți anticrişti: prin aceasta cunoaştem că este ceasul de pe urmă."* 1 Ioan 2.18**

ST. NICHOLAS

De unde vine Santa Claus (Moş Crăciun)? Povestea despre el spune aşa: Conform legendei, Moşul a început ca un episcop catolic din sec. IV numit sf. Nicolae. Cultul sfântului Nicolae a fost una dintre cele mai răspândite mişcări religioase. Conform istoricului Charles W. Jones, „... cultul sfântului Nicolae a fost, înaintea Reformei, **cel mai puternic dintre oricare sfinți nebiblici ai creştinătății**... numai înainte de anul 1500 existau 2.137 biserici închinate lui Nicolae în Franța, Germania, şi Țările de Jos." (Jones, Charles. W. „Knickerbocker Santa Claus." The New-York Historical Society Quarterly, Octombrie 1954, Volumul XXXVIII Nr. Patru, p.357)

Cartea „Almanahul Crăciunului" spune: „Cam în toiul Evului Mediu, **sf. Nicolae era probabil invocat în rugăciune mai mult decât oricare alt personaj** excepție făcând fecioara Maria şi Hristos însuşi." (Del Re, Gerard şi Patricia. Almanahul Crăciunului. New York: Random House, 2004, p. 131)

Misteriosul sf. Nicolae este înconjurat de legende şi folclor miraculos. Printre cele mai populare legende despre sf. Nicolae se află scăparea a trei fete foarte sărace destinate prostituţiei. Erau sărace şi nu aveau zestre ca să se mărite. Sf. Nicolae le-a scăpat de o viaţă de ruşine, dându-le zestre în aur. Atunci ele au putut să se mărite cum se cuvine.

O altă minune din viaţa sf. Nicolae sunt cei trei băieţi tineri care au fost ucişi cu sadism de un cârciumar. Trupurile lor au fost măcelărite şi puse în saramură, cu intenţia canibală de a fi oferite ca hrană oaspeţilor care nu bănuiau nimic rău. Sigur că uimitorul sf. Nicolae i-a înviat pe băieţi şi trupurile lor mutilate. Şi la fel ca Moş Crăciun, sf. Nicolae dădea daruri copiilor săraci, de unde şi venerarea lui ca sfânt păzitor al copiilor. În timpul Evului Mediu, sute de scene şi tablouri povestesc şi repovestesc isprăvile uluitoare ale sf. Nicolae.

Apoi, conform legendei, Santa (Moş Crăciun) se arată ca prin farmec în Olanda în jurul sec. XVII. În timpul acestei perioade s-a născut în mod oficial Sinter Klaas (Santa Claus - Moş Crăciun). Copiii olandezi au început tradiţia punerii papucilor lângă şemineu, în 5 decembrie, pentru tainicul episcop al sec. IV, sf. Nicolae. (Notă: În olandeză, Sf. Nicolae este „Sint Nikolass" care a fost prescurtat ca „Sinter Klaas" de unde provine englezescul „Santa Claus" – Moş Crăciun) În dimineaţa Crăciunului, veselii copii olandezi s-au trezit să-şi ia darurile din papuci, lăsate acolo de Sinter Klaas. Ca şi Moş Crăciun din zilele noastre, Sinter Klaas călătorea miraculos pe acoperişul caselor, şi intra pe horn.

Următoarea noastră oprire pe ruta lui Moş Crăciun este anul 1626 în lumea nouă numită America. În căutarea „visului american" coloniştii olandezi au navigat din Olanda şi au înfiinţat colonia olandeză numită New Amsterdam (actualul New York). Ei s-au instalat repede în America, aducându-şi obiceiurile lor, şi desigur, pe iubitul lor Sinter Klaas.

În decembrie 1809, eseistul american Washington Irving a publicat o satiră populară despre întemeierea olandeză a New York-

ului intitulată „A Knickerbocker History of New York". Aceasta, mai mult decât oricare alt eveniment este considerată originea lui Santa Claus din zilele noastre. Următoarele cuvinte care au făcut istorie, din „The Knickerbocker History" au devenit inaugurarea publică a lui Santa Claus. Cine şi-ar fi închipuit ce importanță vor dobândi în curând aceste cuvinte?

„Şi înțeleptul Oloffe a avut un vis, şi iată, bunul Sf. Nicolae a venit pe vârful copacilor cu aceeaşi căruță în care aducea copiilor darurile în fiecare an… iar după ce Sf. Nicolae şi-a fumat pipa, a înfăşurat-o în panglica de la pălărie, şi punându-şi degetul lângă nas, s-a uitat foarte semnificativ la uimitul Van Kortlandt; apoi, urcându-se în căruță, s-a întors pe vârful copacilor şi a dispărut." (Irving, Washington. Knickerbocker's History of New York, New York: Frederick Ungar Publishing Co., 1928, p. 50)

„În această perioadă timpurie a fost instituită datina aceea pioasă, care se mai ține în toate familiile noastre străvechi, a atârnării unui ciorap la horn în ajunul sf. Nicolae; întotdeauna dimineața ciorapul este găsit plin; pentru că bunul Sf. Nicolae a fost întotdeauna un mare dătător de daruri, mai ales copiilor." (Irving, Washington. *Knickerbocker's History of New York*, New York: Frederick Ungar Publishing Co., 1928, p. 68)

În 1822, inspirat de populara descriere a voiosului sf. Nicolae făcută de Irving în „Knickerbocker History" profesorul de teologie Clement Clarke Moore din New York a scris o poezie intitulată „O vizită din partea sf. Nicolae" ca un cadou de Crăciun pentru copiii săi. Dr. Moore n-a avut intenția să-şi publice poezia, dar în 1823 a fost anonim publicată de către un prieten, în „Troy Sentinel". Poezia lui Moore, a avut un succes extraordinar şi a fost scânteia care a aprins flacăra „Santa Claus". „Moşul" a început repede să zboare prin America.

De „finisarea" Moşului s-au ocupat în jurul anului 1863 mâinile caricaturistului Thomas Nast. Inspirat de poezia de succes a lui Moore, Nast l-a desenat pe Santa în „Harper's Weekly" şi lumea a fost oficial „botezată" cu fața lui Santa Claus. Moşul desenat de Nast era voinic, încruntat, pitic, şi acoperit cu o blană cenuşie, cu

totul altfel decât cel colorat şi vesel pe care-l ştim noi azi. Dar era Santa!

Haideți să investigăm mai de aproape povestea tradițională a lui Santa…

Misteriosul Sf. Nicolae

Prima mare problemă în legenda lui Santa Claus este persoana Sf. Nicolae. Există o foarte vagă dovadă, dacă chiar există vreuna, că Sf. Nicolae ar fi existat în realitate. „**Existența lui Nicolae nu este confirmată de vreun document istoric**, aşa că nu se ştie nimic sigur despre viața lui decât că a fost probabil un episcop din Myra în sec. IV…" (*„Sf. Nicolae"*, Encyclopaedia Britannica 99)

„Sf. Nicolae, (a trăit în sec. IV), episcop creştin, sfânt păzitor al Rusiei, asociat în mod tradițional cu sărbătorile Crăciunului. **Relatările despre viața lui sunt confuze şi nu sunt confirmate istoric**." (*„Sf. Nicolae"*, Microsoft Encarta Encyclopedia 99)

„Din păcate se cunoaşte foarte puțin despre adevăratul Sf. Nicolae. Legende nenumărate au luat naştere în jurul acestui sfânt foarte popular, dar **foarte puține dovezi istorice sunt disponibile**." (Del Re, Gerard and Patricia. *Almanahul Crăciunului*. New York: Random House, 2004, p. 130)

În 1969, a fost bătut oficial ultimul cui în coşciugul plăpândei legende a Sf. Nicolae. În ciuda faptului că Sf. Nicolae face parte dintre cei mai veneraţi „sfinţi" romano catolici, papa Paul VI a hotărât oficial ca sărbătoarea Sf. Nicolae să fie scoasă din calendarul romano catolic. *UPI Wire Services* au relatat că Sf. Nicolae şi alţi 40 de sfinţi au fost scoşi „din cauză că existența lor este îndoielnică". („Papa scoate 40 de sfinți din calendarul oficial al Bisericii.")

„**Pentru că viața sfântului este atât de puțin confirmată de documente**, Papa Paul VI a hotărât ca sărbătoarea Sfântului Nicolae să fie scoasă din calendarul romano catolic în 1969." (*„Santa Claus"* Microsoft Encarta Encyclopedia 99)

Următoarea greşeală uriaşă în tradiționala legendă „Santa vine în America" este „Istoria Knickerbocker" a lui Irving. Acesta pretinde că olandezii de la început au adus în America legenda lui Sinter Klaas. O mică problemă: din punct de vedere istoric este fals. De fapt, Irving, un binecunoscut autor de ficțiune, n-a avut niciodată intenția ca „Istoria Knickerbocker" să fie o dovadă istorică, ci pur şi simplu o satiră absurdă. Pentru a-i mări efectul umoristic, Irving a folosit chiar pseudonimul de Diedrich Knickerbocker.

În Octombrie 1954, remarcabilul istoric în materie de Sf. Nicolae, Charles W. Jones, a publicat demolarea veridicității istorice a „Istoriei Knickerbocker" în „The New-York Historical Society Quarterly" intitulat „Knickerbocker Santa Claus." Jones a dovedit că olandezii timpurii au fost reformați care considerau drept o erezie venerarea sfinților, şi mai ales a Sf. Nicolae. Jones a furnizat documente obținute direct de la sursă, documente în care olandezii timpurii aveau legi foarte severe care interziceau orice sărbătorire a Sf. Nicolae. Jones a adăugat că „nu există vreo relatare că cineva ar fi aplicat asemenea legi." Cercetările convingătoare ale lui Jones ar trebui verificate cu atenție de către oricine verifică adevărata origine a lui Santa. Următoarele citate sunt din convingătoarea lucrare a lui Jones:

„**Aproape toți repetă povestirea aceasta** [olandezul Santa]... **Dar dacă privim dovezile** – şi anume ziarele, revistele, jurnalele, cărțile, muzica, sculptura şi marfa din vremurile trecute, **imaginea aceasta nu se adevereşte**." (Jones, Charles. W. *„Knickerbocker Santa Claus."* The New-York Historical Society Quarterly, Octombrie 1954, Volumul XXXVIII Numărul IV, p. 362)

„**Nu există nici o dovadă că Santa Claus a existat în New Amsterdam, sau timp de un secol după ocupație**... (Jones, Charles. W. *„Knickerbocker Santa Claus."* The New-York Historical Society Quarterly, octombrie 1954, Volumul XXXVIII Numărul patru, p. 362)

„**Nu am găsit nici un fel dovezi despre Sf. Nicolae** – în jurnale sau publicații periodice – **din perioada conducerii olandeze...**" (Jones, Charles. W. *„Knickerbocker Santa Claus."* The New-York Historical Society Quarterly, octombrie 1954, Volumul XXXVIII Numărul Patru, p. 362)

Povestea tradițională că Santa Claus este o transformare englezească a olandezului Sinter Klaas este de asemenea incorectă. Jones spune: „Şi apropo, Santa Claus nu este o denaturare olandeză." (Jones, Charles. W. *„Knickerbocker Santa Claus."* The New-York Historical Society Quarterly, Octombrie 1954, Volumul XXXVIII Numărul Patru, p. 366)

Dacă este verificată cu fapte istorice, adesea repetată povestea despre Santa este plină de erori grosolane. Lovitura finală pentru povestea lui Santa Claus este credința că Santa Claus este de fapt tainicul episcop Sf. Nicolae. Haideți să investigăm născocirea care spune că Santa şi Sf. Nicolae ar fi aceeaşi persoană.

Adevărul este că nu există nici o legătură reală între Sf. Nicolae şi Santa Claus. Niciuna. Zero. Orice cercetător serios al originii lui Santa Claus dovedeşte acest fapt. Câteva exemple dintre sute, confirmă acest lucru:

„Ani de cercetări au confirmat acea îndoială de la început: Santa Claus este o americanizare, **însă nu a unui sfânt catolic**... În ciuda repetării de un secol, **povestirea aceasta este pur şi simplu falsă**..." (Siefker, Phyllis. Santa Claus, Ultimul dintre sălbatici: Originile şi evoluția sfântului Nicolae. Jefferson: McFarland & Company, Inc., 1997, p. 5,7)

„Dilema s-a rezolvat transferând vizita misteriosului om pe care olandezii l-au numit Santa Claus din 5 decembrie la Crăciun, şi făcând o schimbare radicală în figura exterioară. Nu a fost numai o „mască", **ci vechiul sfânt a fost înlocuit cu personaj total diferit. ...Santa Claus n-are nimic de-a face în realitate cu sfântul creştin al cărui nume încă îl poartă.**" (Weiser, Francis X. Handbook of Christian Feasts and Customs. New York: Harcourt, Brace & World, Inc., 1952, p. 114)

„Deşi olandezii l-au adus cu ei pe Sinta Claes [sic] în Lumea Nouă în sec. XVIII, **Santa Claus nu s-a născut până în sec. XIX şi a fost o creație americană**, nu olandeză… Dacă Nicolae, episcopul ascet din sec. IV din Asia Minor, l-ar vedea pe Santa Claus, **n-ar şti cine este**." (Del Re, Gerard and Patricia. Almanahul Crcăiunului. New York: Random House, 2004, p. 138,141)

Un alt obstacol serios în calea legendei „Sf. Nicolae este Santa Claus" implică data de 25 decembrie. Sărbătoarea şi vizita Sf. Nicolae se ține pe 6 (data fictivă a morții lui), şi nu pe 25 decembrie. Chiar şi în ziua de azi, Sf. Nicolae şi Sinter Klaas sunt sărbătoriți la 6 decembrie. Data zilei Sf. Nicolae nu a fost niciodată 25 decembrie. Povestea legăturii între Santa şi Sf. Nicolae este pur şi simplu falsă.

De unde a venit Santa?

Aproape toți cercetătorii sunt de acord că unele trăsături ale lui Santa au fost împrumutate din mitologia scandinavă. Enciclopedia Britanică descrie rolul mitologiei nordice în viața lui:

„Sinterklaas a fost adoptat de majoritatea vorbitorilor de limbă engleză sub numele de Santa Claus, iar legenda sa despre un bătrân cumsecade **a fost unită cu o străveche poveste din folclorul nordic despre un vrăjitor care pedepsea copiii răi şi-i răsplătea cu daruri pe cei buni**." („Santa Claus" Encyclopaedia Britannica 99)

„Unii cercetători îl asociază pe Santa cu zeul nordic Odin sau Woden. Crichton îl descrie pe Odin călărind prin cer pe un cal alb cu opt picioare numit Sleipnir. (La început Santa a avut opt reni, Rudolf a fost al nouălea). Odin trăia în Valhalla (Nord) şi avea o barbă albă şi lungă. Odin zbura prin ceruri în timpul solstițiului de iarnă (21-25 decembrie) răsplătindu-i pe copiii buni şi pedepsindu-i pe cei neascultători." (Crichton, Robin. Cine este Santa Claus? Adevărul din spatele unei legende vii. Bath: The Bath Press, 1987, p. 55-56)

Expertul în mitologie Helene Adeline Guerber prezintă o probă foarte convingătoare:

„Thor era zeul țăranilor şi al oamenilor de rând. **El era reprezentat ca un bătrân, vesel şi prietenos, cu o barbă lungă, albă. Mediul lui era focul, culoarea lui era roşu.** Se spunea că zgomotul tunetului era provocat de carul său, căci dintre zei el era singurul care niciodată nu a călărit pe un cal, şi **călătorea într-un car tras de doi țapi albi (numiți Cracker and Gnasher** – numele a doi dintre renii lui Moş Crăciun din zilele noastre -). El lupta cu uriaşii gheții şi ai zăpezii, şi astfel **a devenit zeul Crăciunului**.

Se spunea despre el că trăia în ținuturile nordice iar palatul său era printre ghețari. Strămoşii noştri păgâni îl socoteau un zeu prietenos şi vesel, care niciodată nu făcea rău oamenilor, ci mai degrabă îi păzea. **Şemineul din fiecare casă îi era închinat, şi se spunea că el cobora prin horn, în mediul său, focul**." (Guerber, H.A. *Legende nordice*. New York: American Book Company, 1895, p. 61)

Însuşirile neobişnuite şi comune ale lui Santa şi Thor sunt prea apropiate ca să fie ignorate.

- un bătrân prietenos şi solid
- avea o barbă lungă şi albă
- mediul lui era focul iar culoarea lui era roşu
- mâna un car tras de doi țapi albi, numiți Cracker şi Gnasher.
- era zeul Yule. (Yule este perioada Crăciunului).
- locuia la polul nord.
- era socotit un zeu prietenos şi voios.
- era binevoitor cu oamenii.
- şemineul îi era dedicat lui.
- el cobora pe horn în mediul său, focul.

Până şi azi în Suedia, Thor îl reprezintă pe Santa Claus. Cartea „Istoria simbolurilor de Crăciun" spune:

„Copiii sudezi aşteptă îl cu înflăcărare pe *Jultomten*, un pitic a cărui sanie este trasă de *Julbocker*, țapii zeului tunet Thor. Purtând o haină şi o scufie roşie, şi în spate un sac umflat, el seamănă foarte mult cu americanul Santa Claus." (Barth, Edna. Holly, Reindeer, and Colored

Lights, *Istoria simbolurilor Crăciunului*. New York: Clarion Books, 1971, p. 49)

Probabil că Thor era cel mai sărbătorit zeu păgân. Influența lui răspândită este evidentă în numele zilei a cincea a săptămânii, care poartă numele lui – Thursday/Joi (Thor's Day – ziua lui Thor).

Ironic este că simbolul lui Thor era un ciocan. Ciocanul este de asemenea unealta simbolică a tâmplarului – Santa Claus. De asemenea este demn de amintit faptul că ajutoarele lui Thor erau spiriduşi şi la fel ca şi spiriduşii lui Santa, spiriduşii lui Thor erau buni meseriaşi. Spiriduşii au făcut ciocanul magic al lui Thor.

În „Manualul sărbătorilor şi al datinilor creştine", Francis Weiser trasează originea lui Santa la Thor: **„În spatele numelui Santa Claus se află de fapt figura zeului germanic păgân Thor."** (Weiser, Francis X. *„Manualul sărbătorilor şi datinilor creştine"* New York: Harcourt, Brace & World, Inc., 1952, p. 113)

După enumerarea unor însuşiri comune lui Thor şi Santa, Weiser concluzionează:

„Atunci Thor este originea lui „Santa Claus" al nostru... În orice caz, acest Santa Claus nu are nici o legătură cu sfântul creştin al cărui nume îl poartă." (Weiser, Francis X. *„Manualul sărbătorilor şi datinilor creştine"* New York: Harcourt, Brace & World, Inc., 1952, p. 114)

O altă trăsătură interesantă a lui Thor este consemnată de H.R. Ellis Davidson în mitologia scandinavă: „În zilele din urmă ale păgânismului, Thor **era privit ca adversarul cel mai puternic al lui Hristos**." (Davidson, H.R. Ellis. *Mitologia Scandinavă.* New York: Peter Bedrick Books, 1982, p. 133)

Însuşirile lui Thor şi ale lui Santa nu sunt accidentale. Există o parte puțin cunoscută din viața lui Santa pe care timpul şi tradiția au şters-o în tăcere. Puțini oameni ştiu că în cea mai mare parte din viața lui, Sf. Nicolae (Sinter Klaas, Christkind, etc.) a avut un ajutor sau un însoțitor neobişnuit. Acest prieten misterios avea multe nume. Era cunoscut ca *Knecht Rupprecht; Pelznickle; Ru-Klas; Brunetul; Întunecatul; Ajutorul negru; Petru cel negru; Hans*

Trapp; Krampus; Grampus; Zwarte Piets; Îmblănitul Nicolae; Nicolae cel aspru; Schimmelreiter; Klapperbock; Julebuk; etc. Deşi numele i s-a schimbat, el era tot timpul prezent. Alte titluri binecunoscute date însoțitorului straniu al Sf. Nick sunt: *demon, cel rău, diavolul şi Satana*. Una dintre sarcinile lui întunecate era să-i pedepsească pe copii şi „să-i tragă voios în iad."

Următoarele referințe sunt date pentru a demonstra că „diavolul" care-l însoțeşte pe Sf. Nicolae este un fapt bine documentat. La fiecare prevestire a lui Santa se arată acest personaj negru şi diabolic.

„Christkind este cel ce aduce darurile, **însoțit de unul dintre mulții săi însoțitori afurisiți**, Knecht Rupprecht, Pelznickle, Ru-Klas..." (Del Re, Gerard and Patricia. *Almanahul Crăciunului.* New York: Random House, 2004, p. 70)

„În multe zone ale Germaniei, **Hans Trapp este demonul** care-l însoțeşte pe Christkind atunci când oferă daruri..." (Del Re, Gerard and Patricia. *Almanahul Crăciunului*. New York: Random House, 2004, p. 75)

„**Un alt demon al Crăciunului**, din partea de jos a Austriei, Krampus sau Grampus, îl însoțeşte pe Sf. Nicolae în 6 decembrie." (Del Re, Gerard and Patricia. *Almanahul Crăciunului*. New York: Random House, 2004, p. 94)

„Ca şi Santa, se crede că şi Sinterklaas şi **Ajutorul Negru** au obiceiul ciudat de a intra în case pe horn..." (Renterghem, Tony van. *When Santa Was a Shaman*. Sf. Paul: Llewellyn Publications, 1995, p. 102)

„În Sarajevo în Bosnia, Sf. Nickolas se arată cu daruri pentru copii în ciuda războiului şi a bombardamentelor. **El este însoțit de un mic diavol negru** care-i sperie pe copii." (Renterghem, Tony van. *When Santa Was a Shaman*. Sf. Paul: Llewellyn Publications, 1995, p. 102)

„Ruprecht joacă aici rolul unui monstru, un coşmar negru, păros, încornorat, canibal. Rolul său este pe de-a-ntregul rău, cel mai înspăimântător lucru care s-ar putea întâmpla copiilor care nu-şi învață

rugăciunile şi nu-şi fac lecțiile. **El reprezenta iadul pe pământ**." (Siefker, Phyllis. *Santa Claus, ultimul săbatic: Originile şi evoluția Sfântului Nicolae*. Jefferson: McFarland & Company, Inc., 1997, p. 155)

„În Olanda, Sinterklaas (Santa Claus) purta o robă roşie, călărea un cal alb şi ducea un sac de daruri ca să umple ciorapii copiilor. **Un ajutor sinistru numit negrul Pete** mergea înaintea lui, în tradiția olandeză, ca să-i caute pe copiii neascultători care nu vor primi daruri." (*„Istoria lui Santa Claus"*)

„Figura creştină a Sf. Nicolae a înlocuit sau a integrat diferite figuri păgâne dătătoare de daruri, precum romana Befana şi germanica Berchta şi Knecht Ruprecht... El era zugrăvit purtând roba unui episcop şi **se spune că era însoțit de multe ori de Petru cel negru, un spiriduş a cărui sarcină era să-i biciuiască pe copiii răi**." (*„Santa Claus"* Microsoft Encarta Encyclopedia 99)

Istoricul Miles Clement spune că „încă nu s-a dat vreo explicație satisfăcătoare" despre originea acestor demoni şi draci care se arată cu Sf. Nicolae.

„Nu se prea poate spune că s-a dat vreo explicație mulțumitoare despre originea acestui personaj, sau despre legătura lui cu Sf. Nicolae, Pelzmarte, şi făpturi monstruoase precum Klapperbock." (Miles, Clement A. *Christmas in Ritual and Tradition Christian and Pagan*. New York: Frederick A. Stokes Company, 1912, p. 232)

Poate că s-a dat o explicație. Haideți să citim mai departe. Mai înainte am stabilit că Santa Claus din zilele noastre nu este Sf. Nicolae. El n-a fost niciodată. Santa Claus are o barbă zburlită, e solid, scund şi gras. Legendele despre Sf. Nicolae îl descriu ca slab, înalt, îngrijit îmbrăcat în veşminte religioase.

Astfel, legendele despre Sf. Nicolae oferă numai un indiciu neînsemnat despre originea lui Santa Klaus – asemănare există într-adevăr în nume, dar în celelalte aspecte ei nu seamănă. (Walsh, William S. *Povestea lui Santa Klaus*. Detroit: Gale Research Company, 1970, p. 54)

Faptul uimitor este că Santa Claus nu este episcopul Sf. Nicolae – *ci este Ajutorul său Întunecat!*

În anumite jocuri germane pentru copii, **Sf. Nicolae este chiar Ajutorul Întunecat, un diavol care vrea să-i pedepsească pe copii**, dar este împiedicat de Hristos. (Renterghem, Tony van. *When Santa Was a Shaman*. Sf. Paul: Llewellyn Publications, 1995, p. 105)

Pete cel Negru, „bunicul" modernului nostru Santa Claus

Cunoscut în Olanda ca Zwarte Piet, această versiune germană din sec. XVIII, este – ca şi strămoşul său, vraciul-ocult – încornorat, blănos, înfiorător şi deloc binevoitor cu copiii. **Deşi este descris ca ajutorul sfântului Nicolae, în multe localităţi cei doi se unesc într-un singur personaj. Persoana aceasta este deseori numită Nikolass sau Klaus, însă îi seamănă Ajutorului Întunecat.** (Renterghem, Tony van. *When Santa Was a Shaman*. Sf. Paul: Llewellyn Publications, 1995, p. 98)

Artistul Thomas Nast este pe bună dreptate socotit ce fiind cel ce a conceput imaginea modernului nostru Santa, însă modelul ales de Nast ca să-l facă pe Santa nu a fost episcopul sf. Nicolae, ci partenerul său întunecat, Pelznickle cel rău.

Demonul Crăciunului Knecht Rupprecht a apărut pentru prima oară într-o dramă în 1668 şi a fost osândit în **1680** de Biserica Romano Catolică, **care-l considera un diavol**… Olandezilor din Pennsylvania le este cunoscut ca Belsnickel. Alte nume ale aceluiaş personaj sunt: Pelznickle, „Blănosul Nicolae", Ru-Klas, „Nicolae cel Aspru". Din aceste nume, este uşor să deducem că el este văzut nu doar ca un însoţitor al sf. Nicolae, ci aproape ca o altă versiunea a acestuia. (Del Re, Gerard and Patricia. *Almanahul Crăciunului*. New York: Random House, 2004, pp. 93,94)

Knecht Rupprecht
Notice his horns

În cartea lui Thomas Nast: „Timpul şi imaginea lui", biograful Albert Bigelow Paine, dovedeşte că Santa lui Nast a fost Pelznickle. „Dar, în Ajun de Crăciun,

a venit, atât pentru catolici cât şi pentru protestanți, germanul Santa Claus, Pelze-Nicol, conducând un copil îmbrăcat ca Christkind şi împărțind jucării şi prăjituri, sau nuiele, după cum spuneau părinții. **Pe acest Pelze-Nicol - un bătrân gras, bărbos şi blănos, din mâinile căruia a primit, fără îndoiala, multe daruri – urma să ni-l prezinte băiatul, în anii următori, ca şi imaginea lui despre adevăratul Santa Claus – un tablou expresiv care va dăinui mult timp**." (Paine, Albert Bigelow. *Thomas Nast: His Period and His Pictures*. New York: Chelsea House, 1980, p. 6)

NAST'S FIRST SANTA

Autorul şi cercetătorul istoriei lui Santa, Tony van Renterghem, documentează de asemenea că Santa Claus al lui Nast nu a fost Sfântul Nicolae ci maleficul Pete cel Negru – diavolul. Thomas Nast a fost rugat să-l deseneze pe acest Snata Claus, dar neavând nici o idee despre cum arăta, l-a desenat ca pe un personaj asemănător cu un *troll* (creatură supranaturală scandinavă despre care se crede că trăia în peşteri – n.tr), mic, blănos, după cum îl ştia din copilăria lui din Bavaria. Această înfățişare era foarte diferită de înfățişarea olandezului cel înalt, Sinterklaas, care a fost descris tradițional ca un călugăr catolic. **El l-a desenat pe ajutorul cel întunecat al Sfântului Nicolae, Brunetul, sau Pete cel Negru (un nume olandez, medieval pentru diavol)**. (Renterghem, Tony van. *When Santa Was a Shaman*. Sf. Paul: Llewellyn Publications, 1995, pp. 95-96)

Cercetătorul în materie de Moş Crăciun, Phyllis Siefker, reflectă concluziile lui Renterghem: „De aceea, pare a fi evident că, Moş Crăciun nu poate să fie nici întruchiparea Sfântului Nicolae şi nici produsul minții lui Washington Irving. Dacă tragem cu ochiul după impunătorul Sfânt Nicolae, **îl vedem licărind în umbră, pe ajutorul blamat al sfântului, Pete cel Negru**. La fel ca şi Moşul, are şi el o haină de blană, o barbă dezordonată, un sac şi cenuşă pe față. **De fapt, aceasta este creatura care a dat naştere lui Moş Crăciun, mai degrabă decât creația lui Irving sau un sfânt asiatic**." (Siefker, Phyllis. *Santa Claus,*

Last of the Wild Men: The Origins and Evolution of Saint Nicolae. Jefferson: McFarland & Company, Inc., 1997, p. 15)

Apropos, Sfântul Nicolae nu cobora prin horn. Prin horn venea tovarăşul lui blănos şi întunecat. Motivul pentru care acest ajutor era numit „Cel Întunecat" sau „Petre cel Negru" este că, în mod firesc, acesta era acoperit cu funingine şi cenuşă de la călătoriile lui prin hornuri. De asemenea, „ajutorul cel negru" căra sacul, distribuia bunătăţile şi îi pedepsea pe băieţii şi fetiţele cele rele.

„Copiilor (din Olanda) li se spunea că acest **Petre cel Negru intră în casă prin horn**, ceea ce explică faţa şi mâinile lui negre şi lasă o grămadă de beţe sau un săculeţ cu sare în pantof, în locul dulciurilor, când copilul a fost rău." (*„Sf. Nicolae"* Wikipedia Encyclopedia.)

Este important faptul că Petre cel Negru, Pelze-Nicol, Knecht Rupprecht şi toţi tovarăşii Sfântului Nicolae sunt identificaţi în mod deschis cu diavolul. „Pentru Olanda medievală, **Petre cel Negru a fost un alt nume pentru diavolul.** Cândva pe parcurs, el a fost subjugat de Sfântul Nicolae şi a fost forţat să-i fie servitor." (Del Re, Gerard and Patricia. *The Christmas Almanack*. New York: Random House, 2004, p. 44)

„În Danemarca, Suedia şi Norvegia, creaturi asemănătoare atât cu Schimmelreiter cât şi cu Klapperbock au fost, sau vor fi asociate cu Crăciunul. Se pare că oamenii au avut sentimente negative despre aceste lucruri, pentru că **sunt poveşti care îi asociază cu diavolul**. De exemplu, o fată care a dansat la mijlocul nopţii cu un Julebuk de paie, a realizat că partenerul ei nu era o păpuşă ci era **însuşi Cel Rău**." (Miles, Clement A. *Christmas in Ritual and Tradition Christian and Pagan*. New York: Frederick A. Stokes Company, 1912, p. 202)

„Astfel, în anumite părţi ale Europei, Biserica l-a transformat pe Herne/Pan/Satan, într-**un captiv al Sfântului Nicolae, un Ajutor Întunecat înlănţuit, nimeni altul decât Satana, Cel Întunecat, simbolul întregului rău**." (Renterghem, Tony van. *When Santa Was a Shaman*. Sf. Paul: Llewellyn Publications, 1995, p. 97

Una dintre cele mai bizare atribuţii ale maleficului ajutor al Sfântului Nicolae a fost să „târâie vesel păcătoşii” în iad.

„În ajunul datei de 6 decembrie, legenda spune că acest „sfânt” bătrân, bărbos şi cu părul alb, înfăşurat cu o manta largă, călătorea prin văzduh pe un cal alb, împreună cu **brunetul lui Ajutor Negru**. Acest ajutor plin de aversiune trebuia să împartă daruri celor buni dar prefera să-i ameninţe cu biciul lui în formă de mătură şi, la un semn al stăpânului lui, **târa cu bucurie păcătoşii în locul de suferinţă veşnică**.” (Renterghem, Tony van. *When Santa Was a Shaman*. Sf. Paul: Llewellyn Publications, 1995, p. 111)

Este, de asemenea, alarmant faptul că numele popular al Moşului, adică Nick, este şi un nume comun pentru diavol, după cum reiese din următoarele:.

„Nick cel Bătrân” este un nume britanic binecunoscut pentru diavol. Este probabil că acest nume provine de la olandezul **Nikken, diavolul**.” (Shepard, Leslie A. *Encyclopedia of Occultism and Parapsychology*. New York: Gale Research Inc. 1991, p. 650)

„**Nick** este diavolul.” (Skeat, Walter W. *Concise Dictionary of English Etymology*. Ware: Wordsworth Editions Ltd, 1993, p. 304)

„**Diavolul**: Pe lângă numele de Satan, mai este numit şi Beelzebub, Lucifer sau în limbaj popular este numit de mulţi cu termenul familiar de **Bătrânul Nick**.” (*Oxford English Dictionary*)

„**Nicolae (Niclas) este unul dintre cele mai des întâlnite nume în germană, un nume care rămâne azi când numele Bătrânul Nick se referă la Satana.**” (Siefker, Phyllis. *Santa Claus, ultimul sălbatic: Originile şi evoluţia sfântului Nicolae*. Jefferson: McFarland & Company, Inc., 1997, p. 69)

Adevărul şocant este că Moş Crăciun îşi are originea într-un personaj care este identificat ca Satana sau diavolul.

Alt lucru care l-a modelat pe Moşul nostru din prezent au fost piesele de teatru populare medievale de Crăciun din secolul 10 până în secolul 16 (se mai numeau şi Piese Miracol). Aceste drame misterioase, moralizatoare şi care descriau miracole, conţineau scene din Scriptură şi din liturghia romano-catolică. Combinând

umorul şi religia, ele au înflorit în timpul secolului al 15-lea. Este semnificativ că Sfântul Nicolae era tema dominantă a acestor piese. Multe dintre miturile şi miracolele ciudate ale Sfântului Nicolae îşi au originea în aceste piese de teatru. Şi multe dintre trăsăturile bizare ale Moşului au fost puse în aceste piese de Crăciun.

În Mitologie Teutonică clasică, autorul Iacob Grimm ne dă anumite detalii relevante despre transformarea Sfântului Nicolae în Moş Crăciun. Remarcați următorul extras din Mitologia Teutonică unde Nicolae se transformă în Knecht Ruprecht (diavolul), un „omul Clobes" sau un „omul Claus" (Santa Claus = Moş Crăciun, tr. engl). Grimm afirmă că personajele Nicolae şi Knecht Ruprecht se amestecă şi însuşi Clobes (Claus) devine personajul respectiv. „Piesele de teatru de Crăciun îl prezintă câteodată pe Mântuitor împreună cu însoțitorul Lui obişnuit, Petru sau cu Niclas (Sf. Nicolae). Totuşi, câteodată este prezentată Maria cu Gabriel, sau cu soțul ei mai vârstnic, Iosif, care deghizat în țăran, joacă rolul lui Knecht Ruprecht. **Din nou, Nicolae s-a transformat în „omul Clobes" sau Rupert**; ca regulă generală, s-a păstrat un Nicolae, un episcop evlavios şi o persoană făcătoare de bine, diferit de omul care speria copiii; **personajele se amestecă, şi însuşi Clobes devine personajul respectiv**." (qtd. in Siefker, Phyllis. *Santa Claus, ultimul sălbatic: Originile şi evoluția sfântului Nicolae*. Jefferson: McFarland & Company, Inc., 1997, p. 69)

Conform afirmațiilor lui Grimm, la începutul anilor 1100, era în plină desfăşurare transformarea Sfântului Nicolae în Moş Crăciun având punct de plecare diavolul Knecht Ruprecht.

Nu este suficient loc în această carte pentru a prezenta adecvat influența şi inspirația pieselor de teatru medievale asupra formării lui Moş Crăciun, dar haideți să ne uităm cu atenție la expresia caracteristică a lui Moş Crăciun, „Ho! Ho! Ho!". Majoritatea oamenilor nu ştiu de unde vine această expresie şi mai important *de la cine* vine…

În „Drama Dinaintea lui Shakespeare - O Schiță", autorul Frank Ireson descrie binecunoscuta Piesă Miracol. Este de remarcat

descrierea diavolului ca „păros, lățos ” etc, (ca Moşul) şi că expresia caracteristică a diavolului, din momentul prezentării era „Ho! Ho! Ho!”

„Pe lângă personajele alegorice, mai erau două personaje foarte proeminente, evidente în Piesele Moralizatoare – Diavolul şi Vice (Vicele sau Adjunctul). Diavolul provenea, fără doar şi poate, din Piesele Miracol, unde avea un rol foarte amuzant; era făcut cât mai hidos cu putință datorită măştii sau hainelor sale, iar cel din urmă (Vice) apărând, în general, ca un personaj păros şi lățos căruia i s-a atribuit la timpul potrivit o coadă iar **exclamația lui obişnuită în momentul apariției sale era: „Ho! Ho! Ho!** Ce tip sunt eu."" (Ireson, Frank. *„The Drama Before Shakespeare - A Sketch."* 1920)

Siefker susține, de asemenea, expresia caracteristică a diavolului „Ho!, Ho!, Ho!” „În aceste piese, **cea mai obişnuită expresie de prezentare a diavolului, cunoscută ca „bubuitul diavolului", era „Ho! Ho! Ho!"** (Siefker, Phyllis. *Santa Claus, ultimul sălbatic: Originile şi evoluția sfântului Nicolae*. Jefferson: McFarland & Company, Inc., 1997, p. 69)

Expresia diavolului „Ho!, Ho!, Ho!” a fost preluată de către piesa populară veche englezească „Bomelio” de la primele Piese Miracol medievale, după cum este arătat de următoarele replici din piesă: „Ce a venit? Te conjur pe tine, spirit rău, să mergi în iad! **Ho, ho, ho! Diavolul, diavolul!** Vine, vine, vine asupra mea,...." (Dodsley, Robert. *A Select Collection of Old English Plays*, Vol. VI The Project Gutenberg)

Un alt personaj extrem de popular care a dominat piesele medievale a fost Robin Goodfellow (Robin Hood a fost creat după el). Robin Goodfellow a fost o caricatură a diavolului, cu coarne, îmbrăcat cu blană lățoasă şi picioare cu copite despicate.

În „Hobgoblin and Sweet Puck” („ Spiriduşul şi Puck cel Dulce”), autoarea Gillian Mary Edwards exprimă anumite puncte de vedere interesante despre Robin Goodfellow: „Unul dintre cele mai populare personaje din folclorul englezesc din ultimii 1000 de ani este: spiriduşul rău, dracul, demonul cunoscut sub numele de Puck sau Robin

Goodfellow. Galezii îl numeau Pwca, care este pronunțat ca varianta irlandeză Phouka, Pooka sau Puca. Cuvinte similare există în multe alte limbi – puca în engleza veche, puki în norvegiana veche, puke in suedeză, puge în daneză, puks în germana de jos, pukis în letoniană sau lituaniană **– cele mai multe cu înțelesul lor original de demon, diavol sau duh rău**." (Edwards, Gillian Mary. *Hobgoblin and Sweet Puck*. London: Bles Publishers, 1974, p. 143)

În „Istoria unui Spiriduş" autorul Allen W. Wright relatează: „Chiar cuvântul Robin a fost o poreclă medievala pentru diavol" şi „caracteristica râsului lui Robin este „Ho Ho Ho!"

Robin Goodfellow a apărut în mai multe piese în jurul anilor 1600.

Şi au existat multe balade în secolul 17 despre el… „**Caracteristica râsului lui Robin este „Ho Ho Ho!**"… **Chiar cuvântul Robin a fost o poreclă medievala pentru diavol**" (Wright, Allen W. *„The History of a Hobgoblin."*)

Autorul *original* este ascuns în ziua de azi, dar caracteristica diavolului „Ho! Ho! Ho!" a fost larg cunoscută înaintea apariției lui Moş Crăciun. Tony Renterghem concluzionează în cercetarea lui vastă despre originile lui Moş Crăciun cu următoarea afirmație: „Pot să trag o singură concluzie, şi anume, faptul că strămoşul original al lui Moş Crăciun din prezent nu este altul decât Ajutorul Întunecat legendar – o amintire ştearsă a lui Herne/Pan, care era spiritul naturii, vechi, medium-vrăjitor al Vechii Religii" (Renterghem, Tony van. When Santa Was a Shaman (*Când Moşul a Fost Medium*). Sf. Paul: Llewellyn Publications, 1995, p. 93) Notă: Herne sau Pan este dumnezeul glorificat. Este bine cunoscut faptul că Pan sau Herne sunt nume populare pentru Satan. Biblia satanică îl trece pe Pan ca unul dintre numele din iad ale lui Satan. (LaVey, Anton Szandor. *Biblia Satanică*. New York: Avon Books, Inc., 1969 p. 144)

După cercetarea multor cărți şi materiale despre originile lui Moş Crăciun, pe departe cea mai bună carte despre acest subiect este „Moş Crăciun, Ultimul dintre Sălbatici: Originile şi Evoluția Sfântului Nicolae" scrisă de Phyllis Siefker, fosta asociata a Universității din Kansas. Aceasta nu este o carte pentru copii ci o explorare academică în originea lui Moş Crăciun. Este publicată de prestigioasa editură McFarland Publishers, o editură de frunte în ceea ce priveşte cărțile şi articolele ştiințifice. Cartea nu este subiectivă din punct de vedere creştin şi este pur şi simplu un studiu scolastic non creştin. Luând aceste lucruri în considerare, analiza următoare a lui Siefkler este cu atât mai alarmantă: **„Adevărul este că Moş Crăciun şi Satan sunt aceeaşi persoană, frați; au aceeaşi origine... La suprafață, aceste două entități sunt la poli opuşi, dar în profunzime ei au acelaşi părinte, şi amândoi păstrează multe simboluri vechi asociate cu „tatăl" lor...Pe aceste două căi el ajunge atât la căldura sobelor noastre cât şi la flăcările iadului."** (Siefker, Phyllis. *Santa Claus, ultimul săbatic. Originea şi evoluția sfântului Nicolae*. Jefferson: McFarland & Company, Inc., 1997, p. 6)

În cele ce urmează, îl vom studia pe Moş Crăciun în lumina Cuvântului lui Dumnezeu.

3. MOTIVUL:

„Ca să nu lăsăm pe Satana să aibă un câştig de la noi; căci nu suntem în neştiință despre planurile lui." 2 Corinteni 2.11

„ ...şi-i vei pune numele..." (Matei 1.21)

Santa (Moş Crăciun)

Ați remarcat vreodată ce uşor este să transformați „Santa" în „Satan"? Mutați doar „n–ul" la sfârşit. Gata! Apare „Satan". O căutare pe internet pe Google a lui „Satan Claus" nu „Santa Claus" a găsit peste 1700 de locuri. Este evident că mulți îi leagă pe cei doi unul de altul.

De mult timp, în ocultism, se practică rearanjarea literelor (numită anagramare) pentru a ascunde nume sau cuvinte secrete. Enciclopedia evreiască scrie următoarele despre cartea evreiască

ocultă numită Cabala: „Era de aur a anagramelor a început cu Cabala. Urmaşii lui Platon deţineau informaţii ciudate despre influenţa virtuţilor anagramelor, **mai ales cele provenite de la nume proprii**. De aceea, nu este surprinzător că aceşti cabalişti, ca toţi Neoplatoniştii, **au pretins că au descoperit calităţi oculte în numele proprii şi în anagramele lor**." (www.jewishencyclopedia.com)

Cea mai cunoscută anagramă în lumea ocultă este numele lui Sanat Kumara. Sanat este mai binecunoscut ca Satan. Constance Cumbey scrie în best-seller-ul ei de demascare a epocii New-Age (Noua Eră) cu titlul „Pericolele Ascunse ale Curcubeului": **„...ei, (adepţii New-Age) îl numesc deschis pe Sanat Kumara (Satan) ca Dumnezeu.** De asemenea, cartea lor doctrinală de referinţă scrisă de Helena Petrovna Blavatsky şi Alice Ann Bailey împleteşte numele Sanat Kumara cu Venus. În scrierile oculte, Lucifer şi Venus sunt unul şi acelaşi." (Constance Cumbey, *Pericolele ascunse ale curcubeului*, p. 138)

Texe Marrs scrie despre „Sanat" în „Secrete întunecate ale New Age": „...New Age prezintă o fiinţă numită Sanat Kumara. **Este evident că „Sanat" este un mod uşor mascat de a spune Satana**; totuşi, învăţătorii New Age cred în mod cert că **noua ortografie a cuvântului va uşura îngrijorarea** celor care nu sunt încă pregătiţi să-l mărturisească pe Satan ca domn şi mesia al lor." (Texe Marrs, *Taine întunecate ale Erei Noi*, pp. 79-80)

H.P. Blavatsky, învăţătoarea satanistă şi de New Age scrie în „Doctrina Secretă": „De multe ori un nume misterios, sacru, **ascuns prin anagramare** sau prin alte metode apare unei urechi neiniţiate doar un simplu cuvânt comun" (H.P. Blavatsky, *Doctrina secretă*, Vol II, p. 78

La fel e şi cu S-A-N-T-A? Blavatsky scrie, de asemenea, că numele nu e important – ci literele. „Numele nu e important. **Literele sunt importante**." (H.P. Blavatsky, *Doctrina secretă*, Vol II, p. 350)

Anagramele lui Blavatsky au fost folosite ca să ascundă cine era adevăratul ei dumnezeu. Blavatsky a învăţat desluşit că adevăratul mântuitor şi salvator al omenirii este Satan: „Acum este dovedit că **Satan** sau Dragonul Roşu de Foc, Domnul de Fosfor şi Lucifer, sau Purtătorul Luminii este în noi; este mintea noastră – **cel care ne duce**

în ispită şi cel care ne salvează, eliberatorul nostru şi salvator..." (HP Blavatsky, *Doctrina secretă* p. 513)

„**Şarpele din Geneza, Satan, este adevăratul creator şi binefăcător**, tatăl umanității spirituale. Pentru că el este cel care…a deschis ochii marionetei (Adam) creat de Iehova… el încă mai rămâne, în adevărul esoteric, **mesagerul totdeauna iubit**..." (H.P. Blavatsky, *Doctrina secretă*, Vol 3, p. 243)

Gail Riplinger scrie în cartea sa excelentă, „Versiuni New Age" despre folosirea anagramelor în lumea ocultă: „Identitatea adevărată a lui Lucifer ca Satan este **arătată de anagramă**, o amestecare a literelor care are ca scop acoperirea numelui. Numite de către esoterici, „ascunzători", **anagramele presupun amestecarea literelor dintr-un nume pentru a ascunde necunoscătorilor sensul adevărat al unui cuvânt**" (Gail Riplinger, *Versiuni New Age*, p. 52)

Este interesant că doamna Riplinger atrage, de asemenea, atenția despre anagrama Santa (Moş Crăciun).

„Dumnezeii New Age-ului îi includ pe Sanatan şi Sanatsiyata. …adepții New Age spun că fiecare nume este „ascuns anagramatic" şi sunt „unul şi acelaşi" şi sunt anagrame folosite în scopuri oculte. **Este Santa (Moş Crăciun), marele dărâmător al atenției date lui Hristos de Crăciun, o anagramă?** În Dicționarul Îngerilor Decăzuți, „Ole Nick" este trecut pe lista îngerilor decăzuți adică a dracilor. Învățații sunt de acord că Hristos s-a născut în a 4-a zi a sărbătorii corturilor. Data de 25 decembrie este de fapt „sărbătoarea în onoarea naşterii fiului reginei babiloniene a cerului, mai târziu numită Saturnaha de către romanii păgâni." (Gail Riplinger, *Versiuni New Age*, p. 52)

Este de asemenea de remarcat că Santa este cuvântul spaniol pentru sfânt. Santa provine de la cuvântul latin *sanctus* care înseamnă sfânt. Cuvintele englezeşti „sfânt, a sfinți" vin de la santa. Se pare că planul lui Satan „Voi fi ca cel Prea Înalt" este în acțiune.
*„Să laude oamenii **Numele** Tău cel mare şi înfricoşat, **căci este sfânt!"*** Ps. 99.3

Numele lui Dumnezeu este chemat „sfânt" de peste 40 de ori în Biblia King James.

„Sfântul Claus" … ? Numele Santa Claus este, de asemenea, derivat din cuvântul olandez Sinter Klass, care, totodată, a fost o formă a Sfântului Nicolae.

Cum rămâne cu „Claus"?

Este „Claus" o altă anagramă pentru „Lucas"? Nu este un secret că Lucas şi Lucis sunt „cuvintele cod" new age pentru Lucifer. Alice Bailey a fondat o editură new age de ocultism care la început a fost numită *Editura Lucifer*, dar în 1924 numele a fost schimbat în mod inteligent în *Lucis Trust*. De asemenea, trustul *Lucis Trust*, închinat lui Lucifer, este un pion principal în lucrările Naţiunilor Unite, fiind iniţial localizat în clădirea Naţiunilor Unite, şi în prezent localizat în faimoasa zonă, 1200 Wall Street.

Claus se aseamănă foarte mult cu „claws" (gheare –engl.). Poate că Santa Claus înseamnă „Satan's Claws" – ghearele Satanei? Claws (gheare) ca ghearele unui leu? *„Fiţi treji, şi vegheaţi! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale* ***ca un leu care răcneşte****, şi caută pe cine să înghită."* 1 Pet. 5.8

Grozavul moş Nick

În timp ce Santa şi Claus îşi ascund **adevăratul** înţeles, Sf. Nick (Nicolae) este un personaj binecunoscut.

„**Bătrânul Nick** (Nicolae): **Un nume britanic foarte cunoscut al diavolului**. Pare a fi probabil că acest nume provine de la numele olandez Nikken, diavolul." (*Enciclopedia ocultismului şi a parapsihologiei*, p.650)

„**Nick (Nicolae)** este diavolul." (Walter W. Sleay, *Dicţionar concis al etimologiei engleze*, p. 304)

„**Diavolul**: Pe lângă numele de Satan, el mai este numit Beelzebub, Lucifer…sau în limbaj popular, în termeni ca Bătrânul Nick..." (*Dicţionarul englez Oxford* Vol III D-E)

Actorul Adam Sandler şi Studiourile *New Line Cinema* îşi dau seama desluşit că Nick este sinonim cu Satan. Filmul lor, „Micuţul Nicky" este despre fiul lui Satan numit micuţul Nicky.

În seria de filme cunoscute ca „Apocalipsa”, produsă de studiourile *Cloud Ten Pictures*, numite *„Apocalipsa, Necazul cel Mare şi Judecata”* tocmai se întâmplă ca rolul anticristului să fie jucat de actorul „**Nick**” Mancuso. Filmele se bazează pe cartea populară a lui Tim LaHaye şi a lui Jerry Jenkin cu numele *Rămaşi în Urmă*. Numele anticristului din seria filmelor este Nicolae „Nick” Carpathia. De fapt, una dintre cărți este denumită ***„Nicolae, Ascensiunea lui Antihrist”***.

De asemenea, este interesant că *„American Slang”*, o carte de expresii argou, defineşte cuvântul argou nick cu „**a fura**” (Robert L. Chapman, *American Slang*, p. 297). Aşa îl caracterizează Domnul Isus pe diavol în Ioan 10.1: *„Adevărat, adevărat, vă spun că,* ***cine nu intră pe uşă*** *în staulul oilor, ci sare pe altă parte* **[să zicem că pe horn?]***, este un hoţ şi un tâlhar.”* Ioan 10.9-10: *„Eu sunt Uşa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit; va intra şi va ieşi, şi va găsi păşune. Hoţul nu vine* ***decât să fure, să junghie şi să prăpădească****. Eu am venit ca oile să aibă viaţă, şi s-o aibă din belşug.”*

Părintele Crăciun (în româneşte probabil „Moş Crăciun” – n.tr.)

În poezia de Crăciun cu numele *„Părinte Crăciun”* se spune: *„Grăbeşte-te, te rog, zi de Crăciun / Când Părintele Crăciun vine să ne facă o vizită / Pe sania lui. / Se strecoară în fiecare casă / Când noi toți dormim adânc.”*

Faimosul antropolog Claude Levi-Strauss scrie în analiza lui binecunoscută a poeziei „Părintele Crăciun”: „Părintele Crăciun este îmbrăcat în stacojiu: **el este un rege**. Barba lui albă, blana lui şi încălțămintea lui, sania în care el călătoreşte evocă iarna. **El este numit „Părinte”** şi este un om bătrân, şi **astfel el întruchipează varianta binevoitoare a stăpânului celor străvechi**.” Cu alte cuvinte, Părintele Crăciun este Dumnezeu **întrupat**.

Levi-Strauss merge mai departe, spunând că, copiii cred în el, onorându-l prin scrisori **şi rugăciuni**. Scopul declarat al diavolului în Isaia 14.13-14, este să fie ca Dumnezeu.

Matei 23.9: *„Şi **‚Tată'** să nu numiţi pe nimeni pe pământ; **pentru că Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în ceruri**."*

Cum rămâne cu Kriss Kringle?

Acest nume este aparent inocent, prietenos, muzical. De departe numele de Kriss Kringle este cea mai mare blasfemie. Cu numele Kriss, Satan îndepărtează uşor masca. Nu este nici un dubiu în legătură cu intenţiile lui „Kriss Kringle". Fie că o credeţi sau nu, numele de **Kriss Kringle** este numele german pentru „Copilul **Hristos**".

KRISS KRINGLE - THE LITTLE CHRIST CHILD

„**Kriss Kringle**, un nume american pentru Santa Claus (Moş Crăciun) derivă din numele german Christkindl care înseamnă ‚**Copilul Hristos**'." (*Brewer's Dictionary of Twentieth-Century Phrase and Fable*, p. 334). Santa Claus (Moş Crăciun) sau Kriss Kringle este „Copilul **Hristos**" fals! Se poate, oare, ca aceste aluzii subtile la Satana şi atacuri la adresa Domnului Isus Hristos prin falsuri să fie numai simple coincidenţe? Citiţi mai departe…dovezile abia au început să apară.

„Capul şi părul Lui erau albe ca lâna, ca zăpada” (Apocalipsa 1.14)

Capul şi părul (barba) Lui erau albe ca lâna, ca ZĂPADA… O descriere perfectă a lui…ghiciți cine? ***„Cine are o barbă care este lungă şi albă / Moşul are o barbă care este lungă şi albă / Trebuie să fie Moşul, trebuie să fie Moşul / Trebuie să fie Moş Crăciun.”***

Aceeaşi descriere este, de asemenea, pentru Domnul Isus Hristos în *„Şi în mijlocul celor şapte sfeşnice pe cineva, care semăna cu Fiul omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare, şi încins la piept cu un brâu de aur.* ***Capul şi părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada****.”* Apocalipsa 1.13-15

Poezia, *„Noaptea dinainte de Crăciun”* îl descrie pe Moş Nicolae aşa: *„El era îmbrăcat complet în blană, de la cap, până la picioare / Şi hainele lui erau murdare de cenuşă şi funingine; / Avea atârnat de spate un sac de jucării / Şi arăta ca un negustor care îşi deschidea sacul. / Ochii lui - cum străluceau! Gropițele lui din obraji, ce vesele erau! / Obrajii lui erau ca nişte trandafiri, nasul lui ca o cireaşă! / Gurița lui amuzantă era desenată în sus ca un arc /* ***Şi barba lui era albă ca zăpada****.”*

Daniel 7.9 îl descrie pe Domnul Isus, ca „Cel Îmbătrânit de Zile” cu părul alb, „ca lâna curată”.

„Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au aşezat nişte scaune de domnie. Şi ***un Îmbătrânit de zile*** *a şezut jos.* ***Haina Lui era albă ca zăpada, şi părul capului Lui era ca nişte lână curată****...”* Daniel 7.9

Amintiți-vă eseul popular al lui Claude Lévi-Strauss despre poezia „Părintele Crăciunului”: „Părintele Crăciun **este îmbrăcat în stacojiu: el este un rege. Barba lui albă**, blana lui şi ghetele lui, sania în care el călătoreşte evocă iarna. **El este numit „Tată”** şi **este un om bătrân**, şi astfel el **întruchipează** varianta binevoitoare **a stăpânului celor străvechi**.” El este un Tată… îmbrăcat în stacojiu… el este un

rege… barbă albă… întruchipează… stăpânul celor străvechi. Pe cine descrie de fapt Levi-Strauss?

„Dar pentru ce Îți sunt hainele roşii…?” (Isaia 63.2)

*„Cine poartă cizme şi **un costum roşu**? / Moşul poartă cizme şi **un costum roşu** / Pe cap are o căciulă, **la fel roşie** / Noapte specială, barba este albă / Trebuie să fie Moşul / **Trebuie să fie Moşul**.”* Şi trebuie să fie… (vă mirați?) Domnul Isus Hristos?

*„Cine este acesta, care vine din Edom, din Boțra, în haine roşii, în haine strălucitoare, şi calcă mândru, în plinătatea puterii Lui? - ‚Eu sunt Cel care am făgăduit mântuirea, şi am putere să izbăvesc!’ Dar pentru ce Îți sunt **hainele roşii**, şi veşmintele Tale ca veşmintele celui ce calcă în teasc?”* (Isaia 63.1-2)

*„Apoi am văzut cerul deschis, şi iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el, se cheamă ‚Cel credincios’ şi ‚Cel adevărat’, şi El judecă şi Se luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărăteşti, şi purta un nume scris, pe care nimeni nu-l ştie, decât numai El singur. **Era îmbrăcat cu o haină muiată în sânge**. Numele Lui este: ‚Cuvântul lui Dumnezeu.’* (Apoc 19.11-13) Nu vi se pare că cineva încearcă să ia locul altcuiva? Vedeți Isaia 14.14.

„Picioarele Lui erau ca arama aprinsă, şi arsă într-un cuptor.” (Apoc. 1.15)

Hmmm…? Cine are picioarele într-un şemineu? Cine coboară pe horn într-un şemineu? Moş Crăciun… Şi deja ştiți şi mai cine.

*„Şi în mijlocul celor şapte sfeşnice pe cineva, care semăna cu **Fiul omului**, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare, şi încins la piept cu un brâu de aur. Capul şi părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului; **picioarele Lui erau ca arama aprinsă**, şi arsă într-un cuptor; şi glasul Lui era ca vuietul unor ape mari”.* (Apoc 1.13-15)

Satan nu glumea când a zis în Isaia 14.14 ***„…şi voi fi ca Cel Prea Înalt.”*** Domnul Isus ne-a atenționat în Ioan 10 despre acestea: *„Adevărat, adevărat, vă spun că,* ***cine nu intră pe uşă*** *în staulul oilor,* ***ci sare pe altă parte*** [hai să zicem că pe horn]*,* ***este un hoț şi un tâlhar****. Dar cine intră pe uşă, este păstorul oilor.* ***Eu sunt Uşa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit; va intra şi va ieşi, şi va găsi păşune.*** *Hoțul nu vine decât să fure, să junghie şi să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, şi s-o aibă din belşug.”* (Ioan 10.1, 2, 9-10)

O altă istorie interesantă despre Moşul şi hornul lui este următoarea. Se pare că povestea cu hornul ne-a venit prin Thor, zeul mitic al focului şi fulgerului. Satan şi Thor sunt simbolizați prin fulger. (Luca 10.18). Numele lui Thor înseamnă tunet. Povestea lui Thor este următoarea: cele mai multe familii în epoca scandinavă pre-patriarhală au avut un altar închinat lui Thor care era locul în care făceau ei focul. În fiecare an de ziua lui de naştere,în data de 25 decembrie, Thor cobora pe horn la altarul lui de foc şi aducea cadouri copiilor. Thor era poreclit „Klaus al cenuşei” sau „Sinter Klaus” adică „Santa Claus” (Moş Crăciun), pentru că se credea că el devenea cenuşă când intra în şemineu. Lui Thor îi plăcea să poarte blănuri roşii ca focul şi albe ca zăpada. De obicei era reprezentat cu o barbă lungă şi albă. Avea un palat în nord. De asemenea mergea prin văzduh cu o sanie trasă de două capre numite Gnasher şi Crasher (numele a doi dintre renii saniei lui Moş Crăciun – n.tr). Alt nume al lui Thor era „Bătrânul Nick”. Thor purta un „trident” – furca lui Satan. Să fie doar o simplă coincidență? Hmmm…Thor, zeul tunetului, fulgerului şi focului. Sună foarte apropiat de Satan sau Santa.

Nu este un secret că Thor îl simbolizează pe Satan. Grupul rock KISS, care, în timpul concertelor, se costumează ca dracii din iad şi scuipă sânge şi foc au un cântec dedicat zeului Thor cu numele *„Zeul Fulgerului”*. Acestea sunt câteva din versurile lor: *„M-am născut pe muntele Olimp / Tatălui meu, un fiu /* ***Am fost crescut de demoni / Pregătit să stăpânesc ca acel / Zeu al tunetului şi rock and roll-ului...*** */ Eu strâng întuneric ca să-mi fac pe plac /* ***Şi îți poruncesc să îngenunchezi / Înaintea zeului tunetului şi rock and roll-ului*** */ Vraja sub care eşti /* ***Îți va răpi încet sufletul tău curat****.”* KISS, „*Dumnezeul tunetului*”.

Mai există şi o creatură mitică, numită himeră, care provine de la aceeaşi rădăcină a cuvântului horn („chimney” în engleză). Himera este o creatură ciudată. Se pare că este o parte **leu**, o parte **capră** şi o parte **şarpe**. Aceasta este o combinație ciudată. Mă întreb de unde-au luat-o. Himera suflă foc şi locuieşte într-o lume de jos numită Iad. (Hans Biedermann, *Dicționarul simbolismului*, p. 67)

Nu este acesta tâmplarul...?

Marcu ne spune că Domnul Isus Hristos a fost tâmplar. *„**Nu este acesta tâmplarul**, feciorul Mariei, fratele lui Iacov, al lui Iose, al lui Iuda şi al lui Simon? Şi nu sunt surorile Lui aici între noi?” Şi găseau o pricină de poticnire în El.”* (Marcu 6.3)

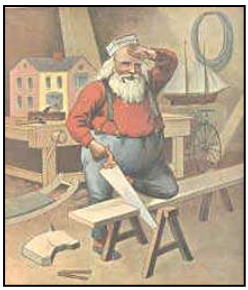

Moş Crăciun ne este instalator, sau electrician, sau fierar. **Moş Crăciun este tâmplar**. **Surpriză! Surpriză!** Cine-ar fi crezut? Coincidență? Amintiți-vă de zeul Thor. Simbolul lui este ciocanul. Toată lumea ştie că

Casa lui... era spre miazănoapte

Toată lumea ştie că moşul locuieşte la Polul Nord. Brrr… De ce la Polul Nord? Nimeni nu locuieşte la Polul Nord… De ce a fost ales Polul NORD? **S-ar putea să fie din cauză că altcineva locuieşte în nord?**

„Şi m-a dus la intrarea porţii ***Casei Domnului dinspre miazănoapte****."* (Ezechiel 8.14)

„Mare este Domnul şi lăudat de toţi, în cetatea Dumnezeului nostru, pe muntele Lui cel sfânt. Frumoasă înălţime, bucuria întregului pământ, este muntele Sionului; ***în partea de miazănoapte este cetatea Marelui Împărat****."* (Ps. 48.1-2)

Domnul locuieşte *„…în partea de miazănoapte, cetatea Marelui Împărat."*

Vă mai amintiţi ce a spus Lucifer în Isaia 14.13, când s-a revoltat împotriva lui Dumnezeu? Vă mai amintiţi **unde** urma să-şi înalţe tronul lui?

„Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: ‚Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi şedea pe muntele adunării dumnezeilor, ***la capătul miazănoaptei****; mă voi sui pe vârful norilor,* ***voi fi ca Cel Prea Înalt****."*(Isa. 14.12-14) Unde altundeva ar putea fi Moş Crăciun în afară de NORD?

„L-au îmbrăcat într-o haină de purpură, au împletit o cunună de spini, şi l-au pus-o pe cap." (Marcu 15.17)

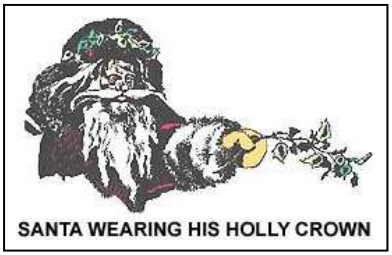

Ilice (arbust cu frunze tot timpul verzi, lucioase şi margini înţepătoare şi cu fructe roşii – n.tr), planta care ne decorează lumea Crăciunului, are o istorie foarte interesantă. Într-adevăr, o istorie foarte interesantă.

Iiex chinensis, mai cunoscută ca ilice este un subiect important al miturilor şi închinării păgâne. De exemplu, romanii

păgâni îşi decorau casele şi templele lor cu ilice „sfânt" care o reprezenta pe zeița lor Saturnalia. De aici provine obiceiul nostru de a decora cu ilice. Druizii au fost unii dintre cei mai zgomotoşi închinători la diavol. Druizii au fost cunoscuți pentru sacrificiile umane şi sunt autorii Halloween-ului nostru. Ei purtau ilice în părul lor şi îl considerau sfânt, de unde provine şi numele plantei „holly sau holy (sfânt –engl.)". De asemenea, druizii credeau că fructele plantei reprezintă sângele zeiței lor. Pe măsură ce creştinismul s-a răspândit în lumea romană, folosirea ilicei a fost scoasă în afara legii. Autoarea şi totodată experta în plante, Virginia Klara Nathan scrie: „Istoria străveche spune că Druizii au folosit ilicele în ritualurile lor cu mult timp înainte ca acest obicei să vină în Europa. Druizii din Britania şi Galia antică considerau ca sfânt arbustul. Conotația „holy" a continuat mai târziu în Europa, unde multă lume credea că planta îndepărtează spiritele rele. Oamenii plantau copacii de ilice şi îi foloseau ramurile ca protecție împotriva vrăjitoriei, câinilor turbați şi altor rele. **Cu apariția creştinismului, folosirea plantei a fost condamnată ca ritual păgân şi a fost interzisă de către conciliul creştin.**" (Nathan, Virginia Klara. „Red-Berried Hollies." Extension Technician, in The Virginia Gardener Newsletter, Volume 7, Number 12. qtd at)

Nathan mai scrie că pe măsură ce practicile păgâne condamnate au început să se infiltreze în creştinism, planta păgână țepoasă a devenit simbolică pentru „coroana de spini" pe care a purtat-o Domnul Isus. Nemții se referă la ilice sub numele de *Christdorn*, însemnând „Coroana de spini a lui Hristos".

Dar, romanii creştini au continuat să decoreze cu ilice în timpul sezoanelor festive. **Simbolismul creştin european cuprindea şi credința că frunzele ascuțite şi fructele roşii ale plantei erau un lucru de aducere aminte a coroanei cu spini şi a sângelui lui Hristos.** Olandezii din Pennsylvania credeau că florile albe ale plantei reprezentau puritatea lui Isus. **Germanii numeau această plantă Christdorn, coroana de spini a lui Hristos.** Ei credeau că fructele plantei au fost albe până la pătarea lor de către sângele lui Hristos. (Nathan, Virginia Klara. *„Red-Berried*

Hollies." Extension Technician, in The Virginia Gardener Newsletter, Volume 7, Number 12. qtd at)

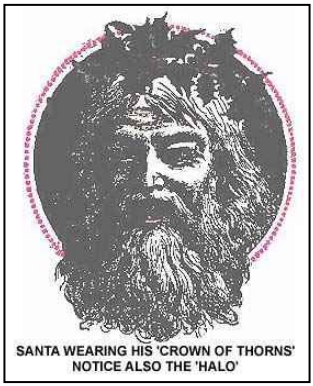
SANTA WEARING HIS 'CROWN OF THORNS'
NOTICE ALSO THE 'HALO'

Nu este surprinzător faptul că, având în vedere poveştile străvechi despre ilice, mulți scriitori cred că adevărata coroană de spini purtată de Domnul Isus Hristos, a fost binecunoscuta cunună de ilice. Alt entuziast al plantelor scrie despre ilice şi aspectul ei de „coroană de spini": „Ilicele şi-a pierdut asocierea cu păgânismul şi a devenit simbolul Crăciunului, **cu frunzele ei ascuțite şi înțepătoare simbolizând coroana de spini pe care Isus a fost forțat să o poarte înainte de crucificare şi fructele ei au devenit simbol pentru sângele lui Hristos**." Unii se referă la ilice ca Arborele Sfânt şi pretind că el a crescut în urmele lăsate de Hristos pe pământ. Florile albe reprezintă puritatea lui Isus şi a naşterii Lui şi coaja lui amară se crede că reprezintă suferința Lui. **Unii autori consideră că ilicele a fost planta care a format coroana de spini şi că fructele ei au fost inițial albe**, până au fost pătate de sângele lui Hristos. („Holly Plant, Christmas Plants and Flowers," http://www.piglette.com/christmas/holly-plant.html)

Şi nu este surprinzător că unul dintre multele portrete ale „bunului Moş Crăciun", îl reprezintă în mod blasfemiator purtând coroana de ilice simbolizând „coroana de spini" a Mântuitorului. Un autor scrie despre acest portret a lui Moş Crăciun sau „Părintele Crăciun" purtând „coroana de spini": „Originar din Anglia, Părintele Crăciun a fost descris ca un tip prietenos care poartă o coroană de ilice şi o manta cu margini stacojii sau verzi. **Pentru mulți, această coroană de ilice reprezintă coroana de spini pe care a purtat-o Isus când a fost crucificat şi fructele roşii sunt simbolice pentru sângele vărsat de El.**" („Santalady's Favorite Antique Post Cards and Related Traditions Picture")

„...El trece pe ceruri ca să-ți vină în ajutor..." (Deut. 33.26)

După cum ştie toată lumea, Moşul călătoreşte miraculos prin cer în timp ce îşi împarte cadourile sale şi dragostea sa. A fost descris călătorind prin cer cu renii lui care îi deschideau drumul lui vesel de către aşa de mulți şi de aşa de mult timp, încât aproape îl poți vedea pe Moşul când te uiți în sus pe cer. Binecunoscuta poezie, *„Noaptea Dinaintea Crăciunului"* îl descrie pe acest supra-om extraordinar, zburând, cu haina lui roşie, cu barbă şi părul alb: „Aşa cum zboară frunzele uscate din calea uraganului, / Când se întâlnesc cu un obstacol, ele **urcă la cer**, / La fel **zboară** pe acoperişurile caselor / Cu o sanie plină de jucării Sf Nicolae. "

Urmând literă cu literă scenariul lui Satan de a fi „ca Cel Prea Înalt", Moşul, îl imită pe Domnul Dumnezeu aşa cum este prezentat în Deuteronom 33.26. *„Nimeni nu este ca Dumnezeul lui Israel, **El trece pe ceruri ca să-ți vină în ajutor**, Trece cu măreție **pe nori**."* Este, de asemenea, interesant că în Efeseni 2.2, Satana este descris ca „domnul **puterii văzduhului**…" *„în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, **după domnul puterii văzduhului**, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării."*(Efes. 2.2)

Ho, ho...spune... (Zaharia 2.6 – trad. engl.)

Satan Claus. Corect? De fapt… ***„Ho, ho…spune Domnul…"*** (Zah. 2.6 – traducerea engleză)

Amintiți-vă cap. 2, „Ho!, ho!, ho!" este, de asemenea strigătul caracteristic al diavolului.

„În aceste piese (Piesele Miracol), **expresia de introducere a diavolului, cunoscută ca „bubuitul diavolului" a fost „Ho! Ho! Ho!**" (Siefker, Phyllis. *Santa Claus, Last of the Wild Men: The Origins*

and Evolution of Saint Nicholas. Jefferson: McFarland & Company, Inc., 1997, p. 69)

„**Ho, ho, ho! Diavolul, diavolul! Vine, vine, vine asupra mea**,..." spune o piesă veche populară englezească *„Bomelio"*. (Dodsley, Robert. *A Select Collection of Old English Plays*, Vol. VI)"

„Ho, ho, ho, nas roşu.../ Trebuie să fie Moşul, Moş Crăciun..." sau diavolul.

„...şi împreună cu el au fost aruncaţi şi îngerii lui." (Apoc. 12.9)

Care sunt ajutoarele Moşului? Moşul are nişte ajutoare micuţe şi drăguţe numite elfi. Dicţionarul Webster are o definiţie interesantă pentru prietenosul elf:

ELF

1. Un spirit hoinar, o zână, un spiriduş; o fiinţă imaginară despre care strămoşii noştri primitivi credeau că locuieşte în locuri ascunse şi că influenţează umanitatea în diferite feluri…

2. **Un spirit rău; un diavol**. (Webster's Dictionary "elf")

Enciclopedia Vrăjitoarelor şi Vrăjilor dă nişte detalii interesante despre ajutoarele micuţe ale lui Moş Crăciun. De exemplu, elfii sunt îngerii căzuţi ai lui Satan: „O oaste de fiinţe supranaturale şi spirite care există între pământ şi cer...Elfii **sunt îngeri căzuţi**. Când Dumnezeu l-a aruncat pe Lucifer din cer, îngerii care îi erau loiali au plonjat în jos spre iad cu el." (Rosemary Ellen Guiley, *Enciclopedia Vrăjitoarelor şi Vrăjilor*, p. 115)

„Şi balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit Diavolul şi Satana, acela care înşeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; ***şi împreună cu el au fost aruncaţi şi îngerii lui****."* (Apoc. 12.9)

Aceeaşi Enciclopedie scrie că unii elfi au un apetit pentru sângele uman: „Se spune că unii elfi **sugeau sângele oamenilor ca vampirii**" (Rosemary Ellen Guiley, *Enciclopedia Vrăjitoarelor şi Vrăjilor*, p. 116)

În aceeaşi Enciclopedie este consemnat un truc interesant de-al elfilor (p. 117). Se pare că aceşti elfi le îndeplineau oamenilor

dorințe şi le dădeau daruri **dacă acele persoane se lepădau de credința creştină**!

Elfii sunt găsiți în scrierile sataniştilor şi ale guru-lui în teosofia „new age", H.P. Blavatsky. Ea susține că elfii sunt „spirite care şi-au pierdut trupul" şi sunt folosiți în „magie şi vrăjitorie" şi sunt „principalii agenți în şedințele de spiritism". (H.P. Blavatsky, *Isis Unveiled*, Vol I, p. 262)

Elfii mai sunt numiți şi spiriduşi (troll – în engl.). Cathy Burns scrie în „Ilustrații ale Simbolurilor Oculte şi Masonice": „...cuvântul **troll** (spiriduş) provine de la cuvântul vechi norvegian pentru **demon** şi este definit, de unele surse, ca diavol: **o persoană de mare răutate**... Bineînțeles că şi **Moşul îşi are elfii săi**." (Cathy Burns, *Simbolurile masonice şi oculte ilustrate*, p. 67)

Elf – „o creatură mică şi de multe ori ticăloasă, despre care se crede că are puteri magice. Deşi aceste creaturi par drăguțe la suprafață, absolut toate sunt **entități demonice** care îşi au **originea în lumea ocultă**." (Cathy Burns, *Simbolurile masonice şi oculte ilustrate*, p. 77)

Dicționarul de Simbolism afirmă despre elfi: „Trăind sub pământ, ei au legături cu lumea morților; despre aceşti oameni mici se crede deseori că sunt **locuitorii lumii de jos** (iadului)" (Hans Biedermann, *Dicționarul de Simbolism*, p. 107)

Înainte de a-i include pe elfi numai într-o lume a fanteziei şi a născocirilor ciudate, luați în considerare lucrarea de cercetare a Dr. Kurt Koch. Dr. Kurt Koch este, fără dubiu, cel mai important cercetător din întreaga lume în materie de demonologie şi ocultism. Dr. Koch şi-a petrecut toată viața călătorind în întreaga lume, cercetând lumea demonologiei, a diavolilor şi ocultismului. El are trei pagini despre „Spiriduşi şi elfi" în cartea lui *„ABC-ul Ocultismului"*. Dr. Koch scrie despre elfi: „**Aceşti elfi se arată deseori copiilor** şi chiar se joacă cu ei. În momentul în care apare un adult aceşti dispar...Dacă cineva vrea ajutorul lor **trebuie să apeleze la şeful lor, diavolul însuşi**.(Moşul?). Totuşi, acest lucru îl va costa pe om

mântuirea. **Ideea că aceste spirite sunt demonice este în concordanță cu Biblia**." (Kurt Koch, *Occult ABC*, p. 82, 83)

Dr. Koch susține că şeful acestor elfi este chiar diavolul însuşi – Micile ajutoare ale Moşului. **Remarcați cum Dr. Koch şi alții îi asociază pe aceşti elfi cu copiii.**

Enciclopedia Vrăjitoarelor şi Vrăjilor spune că acestor **elfi „le face plăcere să îi viziteze pe nou născuții muritorilor**..." (Rosemary Ellen Guiley, *The Encyclopedia of Witches and Witchcraft*, p. 116)

În cartea doctorului Koch (pag. 82-85), acesta expune în detaliu, patru evenimente adevărate, verificate cu elfi sau demoni. Dr. Koch a avut aşa de multe experiențe cu elfi-demoni încât el spune că „S-ar putea scrie o carte întreagă despre aceşti oameni micuți, cum sunt elfii, dar aceasta nu este scopul meu de acum." (Kurt Koch, Occult ABC, p. 83)

Marele reformator german Martin Luther, a avut, de asemenea, experiențe cu aceşti elfi sau spiriduşi. În cartea lui „Discuții particulare - Table Talk" Luther scrie la un moment dat: „Spiriduşul [elful] m-a zdruncinat în patul meu. Dar nu l-am băgat prea mult în seamă. Când eram aproape adormit, el a început să bubuie pe scări încât se putea crede că cineva aruncă trei butoaie de vin în jos pe scări. M-am ridicat, am mers la scări, şi am strigat, „Dacă eşti tu, aşa să fie." Apoi m-am încredințat Domnului, despre care este scris: „Tu ai pus totul sub picioarele Lui" şi m-am dus din nou în pat. **Acesta este cel mai bun mod de a scăpa de el: să îl disprețuieşti şi să-L chemi pe Hristos. Nu poate suporta acest lucru.**" (citat din Kurt Koch, *Occult ABC*, p. 84)

Enciclopedia Vrăjitoarelor şi Vrăjilor scrie: „Multe dintre vrăjitoarele din zilele de azi cred în zâne (elfi) şi unele le văd în viziuni." Rosemary Ellen Guiley, *The Encyclopedia of Witches and Witchcraft*, p. 117)

De fapt, binecunoscuta carte despre învățarea vrăjitoriei de către adolescenți, intitulată *„Vrăjitori Adolescenți"* de autorul - vrăjitor Silver RavenWolf conține o vrajă care îi invocă pe elfi. Această incantație numită „Vraja elfului asupra dulapului " este o vrajă care îi opreşte pe oameni să spargă dulapul de şcoală al unui

adolescent. Vraja îi invocă pe elfi să le protejeze dulapurile. Vrăjitorul RavenWolf dă detalii asupra vrăjii: „La şcoală, agață oglinda, **rugându-i pe elfii de la şcoală (da, da, există elfi în şcoală) să păzească dulapul**." (Silver RavenWolf, *Teen Witch, Wicca for a New Generation*, p. 215). Apoi, adolescentul vrăjitor face alte lucruri prosteşti şi îşi rosteşte vraja (despre care cartea dă detalii). Sfârşitul vrăjii este foarte, foarte, interesant. Aceasta este ceea ce scrie RavenWolf: „Acasă, pune **laptele şi mierea afară** pentru a hrăni elfii" (pg. 215). A spus „Laptele şi mierea"? Puteți spune „Ho, ho, ho"?

Elfii lui Oz

Unul dintre persoanele cele mai posedate de diavol este starul rock, Ozzy Osbourne. Faima lui a provenit de la faptul că a fost solistul principal al trupei de rock satanic „Black Sabbath (Sabatul Negru)". Ozzy este cunoscut ca având comportamente aşa de bizare şi demonice cum ar fi muşcarea capului unui porumbel sau al unui liliac.

În 2 septembrie 1989, Ozzy şi demonii lui aproape că au omorât-o pe propria lui soție. Astfel a descris soția lui, Sharon Osbourne, acest eveniment înspăimântător, prezentatoarei Barbara Walters pentru emisiunea „20/20": „Eram jos şi citeam. El a venit jos la mine doar în indispensabili. Şi zice: ‚**Noi** am ajuns la o concluzie.' Şi eu am zis: **‚Noi?'**. Şi el zice: ‚Tu trebuie să mori.' Şi apoi a plonjat spre mine şi m-a doborât la podea şi mă sugruma. **Dar el era dus. Clipea într-una. Era dus. Nu mai era Ozzy.**" (20/20, Barbara Walters, Nov. 6, 2002)

Mai târziu pe parcursul emisiunii, Sharon, soția lui Ozzy, îi spune deschis Barbarei Walters în emisiunea 20/20 despre „demoni" şi despre „oamenii mici" **(elfii)** care trăiesc în capul lui Ozzy: „El are **acest demon** în el. Pur şi simplu nu poate scăpa de aceşti pitici **(elfi)** care trăiesc în capul lui." (20/20, Barbara Walters, Nov. 6, 2002)

Sharon, soția lui Ozzy, spune, de asemenea, revistei „People" că a fi măritată cu Ozzy este: „**...ca şi cum aş trăi cu mai multe persoane**. Într-o zi poate fi drăgăstos şi romantic, **dar în ziua**

următoare se transformă într-un monstru. Nu ştiu niciodată ce am lângă mine când mă trezesc." (*People Magazine*, July, 10, 1989, p. 94)

Ozzy a spus revistei *„Hit Prader"*: „Chiar mi-aş dori să ştiu de ce am făcut unele lucruri pe care le-am făcut de-a lungul anilor. **Câteodată cred că sunt posedat de un spirit exterior. Acum câțiva ani eram convins de asta – Chiar credeam că sunt posedat de diavol.** Îmi amintesc că atunci când am văzut filmul „Exorcistul" de vreo 12 ori, spuneam în sinea mea **„Da, pot să mă văd pe mine în aceeaşi postură.""** (*Hit Parader*, Nov., 1984, p. 49

„Şi-au jertfit fiii şi fiicele la idoli" [şi lui Santa] (Ps. 106.37)

„...pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit" (Efes. 2.4)

Următoarele cuvinte sunt citate dintr-o poezie binecunoscută despre Moşul. *„Îi iubeşte pe toți copii din lume / De rasă roşie sau galbenă, neagră sau albă, / Toți îi sunt prețioşi. / Moşul îi iubeşte pe toți copiii lumii."*

Ei stau la coadă ca să stea în poala lui iubitoare. Ei fac poze cu Moşul. Îi spun Moşului secretele lor cele mai adânci. Ei îl iubesc pe Moşul – pentru că el i-a iubit întâi. Vă este ceva cunoscut în această descriere? *„**I-au adus nişte copilaşi**, ca să Se atingă de ei. Dar ucenicii au certat pe cei ce îi aduceau. Când a văzut Isus acest lucru, **S-a mâniat**, şi le-a zis: „**Lăsați copilaşii să vină la Mine**, şi nu-i opriți; căci Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei"."* (Marcu 10.13-14) *„Noi Îl iubim **pentru că El ne-a iubit întâi**."* (1 Ioan 4.19)

Satan a realizat EXACT ceea ce a vrut. Cel mai mare scop al lui Satan este închinarea. Şi milioane de copii îi dau lui, cu dragoste, credința lor sinceră dată de Dumnezeu. Ei îl iubesc pe Moşul. Ei se închină Moşului!

În Luca 4, Isus Hristos a fost ispitit de Satan în pustie. Amintiți-vă ce I-a oferit Satan şi ce a cerut în schimb: *„Diavolul L-a suit pe un munte înalt, i-a arătat într-o clipă, toate împărățiile pământului, şi I-a zis: „**Ție Îți voi da toată stăpânirea şi slava acestor împărății; căci mie îmi este dată, şi o dau oricui voiesc. Dacă dar, Te vei închina înaintea mea**, toată va fi a Ta.” Drept răspuns, Isus i-a zis: „Înapoia Mea, Satano! Este scris: „Să te închini Domnului, Dumnezeului tău, şi numai Lui să-I slujeşti.””*(Luca 4.5-8)

Cel mai mare scop al Satanei este **închinarea**. El vă va da daruri – „dau oricui voiesc”.

Când copiii se închină Moşului, Satana le fură credința lor sinceră în momentul cel mai mare al mântuirii lor din toată viața lor! Ce plan! Ce capodoperă a înşelăciunii! Şi părinții obişnuiți sunt evangheliştii cei mai mari ai lui Satan. Ce plan incredibil, subtil şi diabolic! Încă mai credeți că Moşul este doar un personaj întâmplător, nevinovat al istoriei?

„…Cereți şi vi se va da…” (Matei 7.7)

Milioane de copilaşi se vor urca nerăbdători în poala iubitoare al Moşului lor. Ei îi vor şopti în ureche dorința inimii lor mici. Ei vor sări din pat în dimineața de Crăciun, cu ochii licărind şi

inimile bătând – şi acolo vor fi toate cadourile pe care le-a adus Moşul. ***Cel puțin aşa văd ei lucrurile…*** „Vesel moş Nicolae / **Apleacă-ți urechea aici!** / Să nu spui nimănui / Ce o sa-ți spun eu; / Vine Ajunul Crăciunului în curând; / Acum, tu drag bătrân, / **Şopteşte-mi ce-mi vei aduce**; / Spune-mi dacă poți. / Vesel Bătrân Sfânt Nicolae”

„Acum vine Moşul! / Acum vine Moşul! / Chiar pe cărarea Moşului… / Clopote bat, **copiii cântă**; / Totul este vesel şi strălucitor. / Atârnați-vă ciorapii şi **spuneți-vă rugăciunile**, /

Pentru că Moşul vine în noaptea aceasta."

Milioane de copii din lumea întreagă o să-l roage pe Moşul pentru cadouri. Şi lovitura de graţie este că în dimineaţa de Crăciun ei vor crede că Moşul le-a dat cu dragoste toate cadourile lor. **Cine le spune acestor copii aceste minciuni?**

Satan sau Moşul (cum vreţi să-i spuneţi), L-a înlocuit pe Dumnezeu ca dătător minunat de cadouri şi ca Acela care răspunde rugăciunilor. La Crăciun, Satan este domnul „Poate-Tot" pentru aceşti copii. Ei doar trebuie să creadă. Cheia ca să primească cadouri este să „creadă" în Moşul. Milioane de copii vor fi întrebaţi la Crăciun „Mai crezi în Moşul?" *„Tot ce veţi cere cu **credinţă**, prin rugăciune, **veţi primi**."*(Mat 21.22) *„Domnul să-ţi fie desfătarea, şi **El îţi va da tot ce-ţi doreşte inima**."* (Psalm 37.4) *„Cereţi, **şi vi se va da**; căutaţi şi veţi găsi; bateţi, şi vi se va deschide. Căci oricine cere, capătă; cine caută, găseşte; şi celui ce bate, i se deschide."* (Mat 7.7-8) *„Deci, dacă voi, care sunteţi răi, ştiţi să daţi daruri bune copiilor voştri, **cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer**!"*(Mat. 7.11) *„**…orice ni se dă bun şi orice dar desăvârşit este de sus**, pogorându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare."*(Iacov 1.17).

„Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ" (Mat. 28.18)

Nu este extraordinară puterea pe care o are Moşul? Mai este cineva ca Moşul? *„El te **vede** când dormi / El **ştie** când eşti treaz / El ştie dacă ai fost bun sau rău / Deci fii bun de dragul binelui" Moşul vine în oraş*

Moşul este atotştiutor – el ştie orice. El ştie…TOT!

„El ŞTIE când eşti treaz / El ŞTIE dacă ai fost bun sau rău."

*„Bobby vrea o pereche de patine, / Suzy vrea o sanie, / Nellie vrea o carte cu poze, / Galbene, albastre şi roşii, / Te las pe tine să decizi / Ce să dai celorlalţi / **Alege pentru mine, dragă Moşule; / Pentru că tu ştii mai bine**."*

Moşul ştie tot. Copii sunt învăţaţi, religios, că Moşul ştie tot. El ştie când ei dorm, ştie când ei sunt treji. El ştie ce vor ei pentru Crăciun. Vă amintiţi de credinţa sinceră de copil? De acea credinţă care îi aparţine lui Dumnezeu? Satan fură această credinţă cu aceşti dumnezei falşi ai Moşului!

Moşul are toate atribuţiile lui Dumnezeu. Moşul L-a înlocuit pe Dumnezeu în vieţile copiilor care se închină Moşului. **Doar amintiţi numele lui Moş Crăciun unui copil obişnuit** şi o să vedeţi feţişoara lui mică cum se luminează. **Ei îl iubesc pe Moşul din toată inima lor micuţă.** Ei stau la coadă ca să şadă în poala Moşului. Ei îi lasă lui lapte şi prăjituri. Aceasta poate fi o închipuire pentru adulţi, dar acei copii mici îl cred şi îl iubesc pe Moşul cu toată inimioara lor! Şi de ce nu? De ce nu ar crede în Moşul? Ei sunt învăţaţi, cu tragere de inimă, **de către oamenii pe care ei îi iubesc şi în care au cea mai mare încredere**, mai mult decât pe oricine de pe pământ, că Moşul este un dumnezeu. Moşul ştie lucruri pe care le ştie numai Dumnezeul Cel Atotştiutor. Cine altcineva are aşa o putere? Şi de ce nu ar crede ei? **Ar minţi mami şi tati? Bineînţeles că nu… sau ar minţi?**

Următoarele versete se încadrează foarte bine în „evanghelia" despre Moşul:

„Să nu vă asemănaţi cu ei; căci **Moşul *ştie*** *de ce aveţi trebuinţă, mai înainte ca să-I cereţi voi"* Mat. 6.8

*„***Moşul** *cunoaşte zilele oamenilor cinstiţi"* Ps. 37.8

*„***Moşul** *cunoaşte gândurile celor înţelepţi"* 1 Cor. 3.20

Dacă vă îndoiţi de sinceritatea „închinătorilor la Moşul ca dumnezeu" – trebuie să ştiţi că *„Enciclopedia Americana"* spune că în Evul Mediu, **numai în Anglia, au fost numite peste 400 de biserici după numele Moşului**:

„Cultul lui (al Moşului) şi reprezentarea lui în artă a atins popularitatea maximă în Evul Mediu şi **numai în Anglia au fost numite după el peste 400 de biserici**." (John E. Lynch., „Santa Claus", *Encyclopedia Americana*, 1988 ed., citat în *Saint Who* by Dr. Paul E. Heaton)

Moşul este peste tot – el este Omniprezent. El este la magazin, este la paradă. El este la televizor. Este în parc. **El este peste tot.** Mărturia lui David despre omniprezența lui Dumnezeu Cel Atotputernic seamănă mult cu credința copilului obişnuit în Moşul. *„Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, şi unde voi fugi **departe de Fața Ta**? Dacă mă voi sui în cer, **Tu eşti acolo**; dacă mă voi culca în locuința morților, **iată-Te şi acolo**."*(Ps. 139.7-8) În mod miraculos, Moşul vizitează milioane de copii, peste tot în lume, într-o noapte ca o clipă. *„Într-o clipă, într-o clipeală*...(1 Cor. 15.52) – Moşul apare peste tot în lume!"

În poezia *„Noaptea Dinaintea Crăciunului"* se spune despre Moş Nicolae: „Şi apoi, **într-o clipită**, am auzit pe acoperiş..." De unde vine asta? - *„Într-o clipă, **într-o clipeală**..."* (1 Cor. 15.52)

„El te **vede** când dormi. El **ştie** când eşti treaz. Ştie dacă ai fost bun sau rău. Deci fii bun de dragul binelui." Nu sună cunoscut?

*„**Ochii Domnului sunt în orice loc**, ei văd pe cei răi şi pe cei buni."*(Prov. 15.3)

*„**Căci Domnul Îşi întinde privirile peste tot pământul**, ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui."* (2 Cro. 16.9)

Moşul este Atotputernic

Pentru copilul obişnuit, el poate tot. Următoarele sunt scrisori de-ale copiilor către Moşul, luate dintr-un ziar local. Uitați-vă la aceste scrisori şi priviți credința pe care o au copii aceştia în dumnezeul lor. (Knox 6)

„Dragă Moşule...Dacă ar fi să am o singură dorință de Crăciun, mi-aş dori ca mama să se facă bine. Are o artrită urâtă. Ai vrea, te rog, s-o vindeci? "

„Dragă Moşule... Pentru Crăciun, ai vrea, te rog, să dai oamenilor un leac pentru cancer şi pentru SIDA şi ai vrea, te rog, să ne dai un nou sistem solar în care oamenii să trăiască corect?"

„Dragă Moşule...Mama mea şi cu mine avem câte un handicap. Ai vrea, te rog, să ne dai amândurora corpuri noi?"

„Dragă Moşule...te rog să aduci pace pe pământ."

Este ceva cu neputință la Moşul?

*„**Este oare ceva prea greu** pentru Domnul?”*(Gen 18.14)

„Fie că vine ploaia, lapovița, zăpada, furtuna, uraganul, cea mai întunecată şi mai înfricoşătoare noapte – Moşul vine.”

Moşul lor nu greşeşte NICIODATĂ!

Într-o singură noapte, Moşul cel atotputernic, dă milioane şi milioane de cadouri copiilor de peste tot din lume. Cine ar putea să facă asta? Acum cine crede asta CU ADEVĂRAT? Acela care crede este copilul acela mic, căruia i s-a predicat despre Moşul. Acela crede. Ei o cred. Întrebați-l pe unul dintre ei. Nimic nu este cu neputință pentru Moşul lor. **Dacă lumea creştină ar avea chiar numai un strop din credința pe care o are copilul obişnuit în Moşul – am avea o trezire peste noapte! Nu este extraordinar ce cred aceşti micuți copii „cu toată inima lor” despre dumnezeul lor mare şi salvator, Moşul?**

Aceşti micuți copii au mai multă credință în Moşul lor decât toți creştinii din lume. Dacă creştinii lumii ar putea să prindă doar o fărâmă din credința pe care o au aceşti copii în Moşul – am avea o trezire mondială. V-ați gândit vreodată cât de puternic şi extraordinar este Moşul?

Revista de Ştiință „SPY” ianuarie 1990) a făcut o analiză ştiințifică a Moşului. Acestea sunt unele dintre concluziile ei:

„Moşul are la dispoziție 31 de ore de Crăciun, datorită fuselor orare şi rotației pământului, dacă merge de la est la vest (ceea ce pare logic). Aceasta înseamnă 822,6 vizite pe secundă. Aceasta dacă presupunem că, pentru fiecare casă, el are o miime de secundă ca să parcheze, să sară din sanie, să coboare pe coş, să umple ciorapii, să pună restul cadourilor sub pom, să mănânce ce e lăsat pentru el, să urce înapoi pe coş, să urce din nou în sanie şi să plece spre următoarea casă… este vorba despre o călătorie totală de 75 – 500.000 de mile, fără să punem la socoteala opririle pentru ca să facă ceea ce, majoritatea dintre noi, trebuie să facem, cel puțin o dată, într-o călătorie de 31 de ore, plus masa şi etc. Aceasta înseamnă că sania Moşului călătoreşte cu 650 de mile pe secundă, adică

de 3000 de ori viteza sunetului. Încărcătura saniei adaugă un alt element interesant. Presupunând că fiecare copil nu primeşte altceva decât un lego de dimensiuni medii (aprox 1 kg), sania cară 321.300 tone. Greutatea totală a saniei, fără să punem la socoteală greutatea proprie a saniei se ridică la 353.430 de tone. 353.000 de tone, călătorind la 650 de mile pe secundă, determină o enormă forță de frecare cu aerul – perechea conducătoare de reni va absorbi 14,3 QUINTILLIONI (1 urmat de 18 de zero) de jouli de energie. În fiecare secundă. Pe scurt, ei vor izbucni în flăcări aproape instantaneu şi vor crea un bubuit sonic asurzitor. Toată echipa de reni va fi vaporizată în a 42,6 miime de secundă. Între timp, Moşul va fi supus unei forțe centrifuge de 17.500,06 ori mai puternică decât gravitația. Un Moş de 100 de kilograme ar fi proiectat pe spatele saniei de o forță de 4.315.015 kg forță." (SPY Magazine, Ianuarie 1990)

„Într-o clipă într-o clipeală…"(1 Cor. 15.52) – apare Moşul – pe tot pământul! El se furişează încet în locuințe şi se furişează afară din ele. Nu se aude nimic. Nu se vede nimic. El vine ca un hoț noaptea *„ca un hoț noaptea"* (1 Tes. 5.2)

Noi ne aşteptăm ca odraslele noastre să creadă într-o ființă supranaturală care poate să facă toate acestea! **Iar ei cred – EI CRED! Şi ei cred asta cu toată inimioara lor, cu tot sufletul lor şi cu toată mintea lor!**

*„Şi unul din ei, un învățător al Legii, ca să-L ispitească, I-a pus întrebarea următoare: „Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?" Isus i-a răspuns: „**Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, şi cu tot cugetul tău**." „Aceasta este cea dintâi, şi cea mai mare poruncă".* (Mat. 22.35-38)

„…Tu, ai cărui ani țin veşnic!" (Ps. 102.24)

De unde vine Moşul? Cum a ajuns Moşul aici? Când a apărut Moşul în modul acesta magic?

Ca, Melhisedec, Moşul este *„fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârşit al vieții, - dar care a fost **asemănat cu Fiul lui Dumnezeu**, - rămâne preot în*

veac." Moşul este din veşnicie în veşnicie. Anii lui sunt „din generaţie în generaţie". Posedând atributele unui Dumnezeu etern *„...Tu eşti acelaşi şi anii Tăi nu vor avea sfârşit".* El nu are început. El nu are sfârşit. Ca şi Dumnezeul Cel Atotputernic, Moşul este etern.

Faimosul editorial, *„Da, Virginia, există Moş Crăciun"*, scris de Francis P. Church şi publicat în *„The New York Sun"* în 21 Septembrie 1897, adresat Virginiei O'Hanlon în vârstă de 8 ani, se termină cu următoarele cuvinte: „Nu este Moş Crăciun?! Mulţumesc lui Dumnezeu că **el trăieşte şi că trăieşte veşnic. Peste o mie de ani, nu, peste de zece ori zece mii de ani din acest moment**, el va continua să bucure inimile copilăriei." (Francis P. Church *Yes, Virginia There is a Santa Claus*, The New York Sun, September 21, 1897)

„Domnul împărăţeşte, îmbrăcat cu măreţie; Domnul este îmbrăcat şi încins cu putere: de aceea lumea este tare şi nu se clatină. Scaunul Tău de domnie este aşezat din vremuri străvechi; ***Tu eşti din veşnicie!"*** (Psalm 93.1-2)

„Doamne, ***nu eşti Tu din veşnicie****, Dumnezeul meu, Sfântul meu? Nu vom muri! Doamne, Tu ai ridicat pe poporul acesta ca să-Ţi împlineşti judecăţile Tale; Tu, Stânca mea, l-ai ridicat ca să dai prin el pedepsele Tale!"* (Habacuc 1.12)

„Eu zic: „Dumnezeule, nu mă lua la jumătatea zilelor mele, ***Tu, ai cărui ani ţin veşnic****!" Tu ai întemeiat în vechime pământul, şi cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu vei rămâne; toate se vor învechi ca o haină; le vei schimba ca pe un veşmânt, şi se vor schimba.* ***Dar Tu rămâi Acelaşi, şi anii Tăi nu se vor sfârşi.****"* (Psalm 102.24-27)

„...voi turna duhul meu peste voi" (Proverbe 1.23)

„Spiritul" Crăciunului? Da, Moşul are „spiritul" lui. Expresia „spiritul Crăciunului" nu este un pic ciudată? Cântecul faimos al lui Gene Autry numit „Vine Moş Crăciun" începe cu cuvintele: „Vorbind despre **spiritul Crăciunului**."

„Şi Eu voi ruga pe Tatăl, şi El vă va da un alt Mângâietor care să rămână cu voi în veac; şi anume, ***Duhul*** *adevărului, pe care lumea nu-l poate primi, pentru că nu-L vede şi nu-L cunoaşte; dar voi Îl cunoaşteţi, căci rămâne cu voi, şi va fi în voi."* (Ioan 14.16-17). Ce ar spune Ioan despre spiritul Crăciunului? *„Preaiubiţilor,* ***să nu daţi crezare oricărui duh****; ci să cercetaţi duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieşit mulţi proroci mincinoşi.* ***Duhul lui Dumnezeu să-L cunoaşteţi după aceasta: Orice duh, care mărturiseşte că Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu; şi orice duh, care nu mărturiseşte pe Isus, nu este de la Dumnezeu****, ci este duhul lui Anticrist,* ***de a cărui venire aţi auzit. El chiar este în lume acum****."*(1 Ioan 4.1-3)

„Veniţi, fiilor, şi ascultaţi-mă, căci vă voi învăţa frica de..." (Psalm 34.11)

Moş Crăciun.

*„****Aveţi grijă****, / Nu plângeţi / Nu vă-mbufnaţi /* ***Vă spun de ce; / Moşul vin în oraş /*** *El face o listă / O verifică de două ori /* ***El va afla / Cine a fost rău sau bun****."* Copiii din întreaga lume sunt învăţaţi să se teamă de Moşul. „Ar fi bine să mergi la culcare, micuţule, pentru că te vede Moşul." Milioanelor de copii speriaţi li se spune „Poartă-te cum trebuie! Moşul te vede. S-ar putea să nu primeşti nimic de Crăciun." Nu-i aşa că Psalmul 76.7 se aplică, cu siguranţă, Moşului în ochii copiilor?

„Cât de înfricoşat eşti Tu! Cine poate să-Ţi stea împotrivă, când Îţi izbucneşte mânia?" (Psalm 76.7)

Frica de Domnul este începutul credinţei creştine. Şi frica de Moşul este începutul credinţei în Moşul – şi posibil începutul distrugerii credinţei lor creştine! ***„Frica Domnului este începutul înţelepciunii"*** (Psalm 111.10)

În timp ce copiii noştri ar trebui să fie învăţaţi să le fie frică de Domnul, majoritatea dintre ei sunt învăţaţi să aibă o frică sacră de dumnezeul fals care este Moşul. *„Veniţi, fiilor, şi ascultaţi-mă, căci* ***vă voi învăţa frica Domnului****."* (Psalm 34.11)

„...fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuşi lui ..." (Rom. 14.12)

Moş Crăciun.

„Moşul face o listă, o verifică de două ori, află cine a fost bun sau rău." Deci, toţi vom da socoteală…Moşului? Şi din nou, aşa cum face Dumnezeu, la fel face şi cel care a spus „voi fi ca Cel Preaînalt." (Isaia 14.41)

„Aşa că fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuşi lui Dumnezeu" (Romani 14.12)

„Şi am văzut pe morţi, mari şi mici, ***stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Nişte cărţi au fost „deschise****. Şi a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieţii.* ***Şi morţii au fost judecaţi după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărţile acelea****"*. (Apoc 20.12)

„...va şedea pe scaunul de domnie al slavei Sale." (Mat. 25.31)

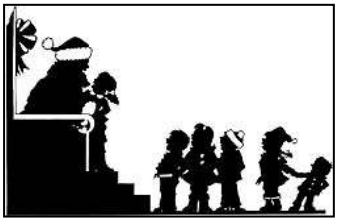

Faceţi un drum de Crăciun la supermarket-ul local. Duceţi-vă să-l vedeţi pe Moşul cum stă pe tronul împărătesc. Copiii sunt aliniaţi să stea în poala judecăţii lui. Ce îi întreabă Moşul? „Ai fost un băieţel bun?" „Ai fost o fetiţă bună?" Aţi citit vreodată Psalmul 11.4? *„Domnul este în Templul Lui cel sfânt,* ***Domnul Îşi are scaunul de domnie în ceruri. Ochii Lui privesc, şi pleoapele Lui cercetează pe fiii oamenilor****."* (Psalm 11.4)

Nu încape nici o îndoială că Satan, sau Moşul – cum vreţi, stă pe tronul lui. Nu este nici o îndoială că acestea sunt o bătaie de joc şi o înlocuire a judecăţii Sfântului Dumnezeu.

„Şi Mica a zis: „Ascultă dar cuvântul Domnului! ***Am văzut pe Domnul stând pe scaunul Lui de domnie, şi toată oştirea cerurilor stând lângă El, la dreapta şi la stânga Lui****".*(1 Împ. 22.19)

„Apoi am văzut ***un scaun de domnie mare şi alb****, şi pe Cel ce şedea pe el. Pământul şi cerul au fugit dinaintea Lui, şi nu s-a mai găsit loc pentru ele.* ***Şi am văzut pe morţi, mari şi mici, stând***

***în picioare înaintea scaunului de domnie**. Nişte cărţi au fost deschise. Şi a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieţii. Şi morţii au fost judecaţi după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărţile acelea."* (Apoc. 20.11-12)

Să nu uităm că Biblia spune că Satan, (sau Santa), are un tron. *„Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, **îmi voi ridica scaunul de domnie** mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi şedea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei"* (Isa. 14.13)

În Fapte 12, Irod joacă rolul Moşului, îmbrăcat în haine împărăteşti, ca Moşul, pe tronul lui, iar oamenii zicând „Glas de Dumnezeu nu de om" (adică al Moşului). Şi îngerul Domnului îl omoară pentru blasfemie.

*„Într-o zi anumită, Irod s-a îmbrăcat **cu hainele lui împărăteşti, a şezut pe scaunul lui împărătesc**, şi le vorbea. Norodul a strigat: „**Glas de Dumnezeu, nu de om**!" Îndată l-a lovit un înger al Domnului, pentru că nu dăduse slavă lui Dumnezeu. Şi a murit mâncat de viermi."* (Fapte 12.21-24)

„...Şi morţii au fost judecaţi după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărţile acelea." (Apoc 20.12)

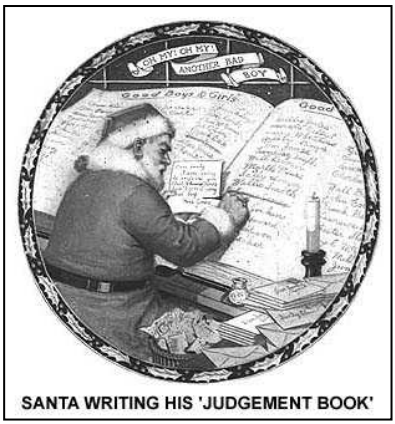

SANTA WRITING HIS 'JUDGEMENT BOOK'

Moşul are, de asemenea, o listă ca să judece cine a fost bun şi cine a fost rău. Tot mereu, verset după verset, Moşul împlineşte pentru Satan ultima lui dorinţă *„...voi fi ca Cel Preaînalt..."*

*„Atunci şi cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta, şi a ascultat; **şi o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul**, şi cinstesc Numele Lui."* (Mal. 3.16)

„Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce şedea pe scaunul de domnie ***o carte, scrisă*** *pe dinăuntru şi pe dinafară, pecetluită cu şapte peceți”.* (Apoc. 5.1)

„Şi am văzut pe morți, mari şi mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. ***Nişte cărți au fost deschise. Şi a fost deschisă o altă carte****, care este cartea vieții.* ***Şi morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea.*** *Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc”* (Apoc. 20.12,15)

„Şi mulți au crezut în El…” (Ioan 10.42)

Mă întreb câți copii vor fi întrebați în acest Crăciun: *„Crezi în Moş Crăciun?”* Ştiu, cu siguranță, că vor fi mai mulți decât toți creştinii din lume care îi întreabă *„Crezi în Domnul Isus?”* Satan va fi predicat mai mult decât minunata Evanghelie a lui Isus Hristos. **Martorii Moşului vor mărturisi despre el cu bucurie – credincioşi lui, zi şi noapte – în toată lumea.**

Chiar credeți că este o coincidență că Moşul (sau Satan) se dă drept, tot timpul, Domnul Isus Hristos? Esența credinței creştine este a crede în Domnul Isus Hristos. Aceasta este esența credinței creştine. Nu sunt faptele. Nu sunt sacramentele. Nu este a face aceasta şi cealaltă. Este credință în Domnul Isus Hristos. *„**Crede** în Domnul Isus, şi vei fi mântuit tu şi casa ta.”* (Faptele Apostolilor 16.31)

Credința şi încrederea sunt esența şi pulsul credinței creştine. Totul atârnă de credință. **Mântuirea este credința în Isus Hristos. De asemenea, miezul propovăduirii Moşului este tot A CREDE ÎN Moşul. „Micuțule, micuțo, CREZI ÎN MOŞ CRĂCIUN?”** Ce se întâmplă când acești copii pun atât de multă speranță falsă într-o minciună? Ce se întâmplă când acel copil înşelat află că minunatul Moş Crăciun este O MARE MINCIUNĂ? Nu numai că este o speranță falsă, o înşelare totală – **dar Îl înlocuieşte pe Isus Hristos!** Şi ca să fie confuzia şi mai mare, Domnul Isus este amestecat în minciună prin presupusa sărbătorire a naşterii Lui.

Tom Clancy, în romanul lui, *„Suma Tuturor Fricilor”* ilustrează scepticismul şi dezamăgirea, ce durează întreaga viaţă şi care apar după ce omul îşi dă seama de înşelăciunea reprezentată de Moşul: **„După ce nu mai crezi în Moşul, toată lumea se duce de râpă.”** (Tom Clancy, *The Sum of All Fears*, p. 481)

Cine poate să uite credința copilărească a micuței Susan Walker (jucată de drăguța Natalie Wood) din filmul „Miracolul de pe Strada 34”. Micuța Susie, o sceptică, **ce nu crede în Moşul**, este „convertită” de către adorabilul Kriss Kringle (jucat de Edmund Gwenn). **Tema principală a filmului este credința în Kriss Kringle sau Moşul.** Amintiți-vă de punctul culminant al filmului în care mama Susanei, Doris (jucată de Maureen O'Hara) îi spune micuței Susan: **„Tu trebuie să crezi în Dl. Kringle – şi să continui să crezi. Tu trebuie să ai încredere în el.”** Şi micuța Susie, începe să repete tot timpul „Eu cred, eu cred…”

Valentine Davies descrie scena respectivă cu următoarele cuvinte: „Susie s-a gândit pentru un moment şi apoi a început să murmure cu încredințare puternică: Eu cred, eu cred, eu cred.” (Valentine Davies, Miracle on 34th Street, p. 116)

Spre sfârşitul filmului, Moşul îi îndeplineşte lui Susie „dorința inimii ei” şi micuța Susie spune „Ai avut dreptate, mamică; eu cred. Eu cred într-adevăr. Dl. Kringle este Moş Crăciun.”

Merită, de asemenea, menționat ce îi dă Moşul lui Susie. Nu îi dă un cadou tipic pentru un copil, ca o păpuşă. Îi dă o casă.

*„În casa Tatălui Meu sunt **multe locaşuri**. Dacă n-ar fi aşa, v-aş fi spus. **Eu Mă duc să vă pregătesc un loc**.”* (Ioan 14.2)

Filmul se termină în timp ce Kriss Kringle (Moşul) îi pregăteşte un loc micuței Susie. Şi ei văd, surprinşi, că bastonul Moşului stă într-un colț, arătând că el a fost, într-adevăr, acolo şi a pregătit un loc pentru micuța Susie. Ați remarcat cumva, forma pe care o are bastonul Moşului? Arată ca bățul unui păstor. *„Eu sunt Păstorul cel Bun.”* (Ioan 10.11).

Unii critici au scris despre „Miracolul de pe Strada 34”: „Cred că motivul pentru care eu şi ceilalți critici credem că acest film este

aşa de minunat este că readuce perioada aceea în care noi mai puteam crede în Moşul." Cei care au văzut acest film nu o pot uita pe drăguța Natalie Wood spunând „când lucrurile nu ies aşa cum trebuie tu tot mai trebuie să crezi, şi eu, o, mami, **eu cred, eu cred**."

Alt critic scrie: „...acesta este un film frumos, care poate să facă pe oricine să creadă în Moşul." Numele filmului este *„**Minunea** de pe strada 34"*. Cine este acela care face miracole? *„Acest început al **semnelor Lui** l-a făcut Isus în Cana din Galilea. El Şi-a arătat slava Sa, şi ucenicii Lui au crezut în El."* (Ioan 2.11)

„...iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el, se cheamă..." (Apoc 19.11)

Moş Crăciun!

Mulți oameni nu ştiu că înainte de secolul 19, Moşul nu zbura prin văzduh cu o sanie trasă de reni ci cu un cal alb. După publicarea poeziei pentru copii „Prietenul Copiilor", în 1821, calul alb magic a fost transformat într-un ren. „În ajunul datei de 6 Decembrie, spune legenda, că acest „sfânt" cu părul alb şi barbă, îmbrăcat cu o manta, **mergea prin văzduh pe un cal alb**." (Renterghem, Tony van. *When Santa Was a Shaman*. Sf. Paul: Llewellyn Pub., 1995, p. 111)

În Apocalipsa 19, Domnul Isus Hristos, revine, de asemenea, pe un cal alb. *„Apoi am văzut cerul deschis, şi iată că **s-a arătat un cal alb**! Cel ce sta pe el, se cheamă „Cel credincios" şi „Cel adevărat", şi El judecă şi Se luptă cu dreptate."* (Apoc 19.11) Mai există un personaj care merge pe un cal alb. Antihristul! În Apocalipsa 6, omul Satanei, Antihristul, apare pe un cal alb.

„M-am uitat, şi iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce sta pe el, avea un arc; i s-a dat o cunună, şi a pornit biruitor, şi ca să biruiască." (Apoc 6.2)

„aşteptând fericita noastră nădejde şi arătarea slavei marelui nostru…” (Tit 2.13)

MOŞ.

În acest ajun de Crăciun, milioane şi milioane de copii se vor urca în paturile lor *„aşteptând fericita noastră nădejde şi arătarea slavei marelui nostru…”* Moş.

Nu există pe faţa pământului un creştin care să aştepte şi să-şi dorească venirea Domnului Isus Hristos aşa cum îl aşteaptă şi îl doreşte pe Moşul un copil obişnuit. Credința unui copil în venirea Moşului face de ruşine credința creştină. Ei se bucură aşa de mult…Vine Moşul, vine Moşul!

Probabil că a doua venire a Domnului Isus Hristos este cea mai importantă temă şi cel mai aşteptat eveniment al Bibliei. Apostolul Pavel menționează a doua venire a Domnului Isus Hristos de peste 50 de ori. Pentru fiecare verset despre prima venire a Domnului Isus Hristos sunt cel puțin opt versete despre a doua venire. Ultima rugăciune din Biblie este în Apocalipsa 22.20 – ***„Vino, Doamne Isuse!”***

A doua venire a Domnului Isus Hristos este nădejdea binecuvântată a creştinului. *„…aşteptând fericita noastră nădejde şi arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor Isus Hristos.”* (Tit 2.13)

Dacă țelul suprem şi subtil al şarpelui este să fie ca „…Cel Preaînalt” (Isaia 14.14) – cu siguranță, a doua venire îi va capta atenția. În timpul Crăciunului, copiii mici cred, cu fiecare părticică a sufletelor lor, în nădejdea binecuvântată şi în apariția glorioasă a lui Moş Crăciun. **Şi de ce nu, cei în care ei au cea mai mare încredere, mami şi tati, le predică mereu şi mereu acest mesaj în urechiuşele lor.** „Moşul vine! Moşul vine!” Şi peste tot pe unde merg – la magazin, la şcoală – se proclamă evanghelia glorioasei apariții a Moşului! Peste tot unde se uită! „Moşul vine! Moşul vine!”

„Aveți grijă, / Nu plângeți / Nu vă-mbufnați / Vă spun de ce; **Moşul vin în oraş! / Vine Moş Crăciun!... / Ce privelişte frumoasă. /**

Totul este vesel şi strălucitor. / Atârnați-vă ciorapii şi **spuneți-vă rugăciunile** / **Pentru că Moşul vine în seara aceasta**, / Bagă-te în pat şi acopere-ți capul / Pentru că Moşul vine în noaptea aceasta / Deci, haideți să-I mulțumim Domnului de sus / Pentru că Moşul vine în noaptea aceasta. // **Cine vine într-o noapte specială / Moşul vine într-o noapte specială / Cine vine foarte curând le tine? / Moşul vine foarte curând la tine**." Ce bătaie de joc la adresa venirii Domnului Isus Hristos.

„Şi acum, ***copilaşilor, rămâneți în El****, pentru ca* ***atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală, şi, la venirea Lui, să nu rămânem de ruşine şi depărtați de El****."* (1 Ioan 2.28)

„Fiți şi voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci ***venirea Domnului este aproape****."* (Iacov 5.8)

4. CONCLUZIA

„şi Diavolul l-a zis: „Ție Îți voi da toată stăpânirea şi slava acestor împărății; căci mie îmi este dată, şi o dau oricui voiesc. Dacă dar, Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta." (Luca 4.6-7)

Ho! Ho! Ho! Eu sunt Dumnezeu…

În 1994 revista de satiră „Ceapa (The Onion)" a prezentat o parodie despre Moş Crăciun numită „Ho! Ho! Ho! Eu sunt Dumnezeu". Chiar dacă a fost scrisă sub forma unei parodii blasfemiatoare, s-a găsit mult adevăr în acest articol. Acesta relatează: „Îmi place foarte mult să vizitez fiecare din casele voastre, să vă îndes ciorapii cu jucării şi să mă bucur de laptele şi de prăjiturile pe care le lăsați pentru mine. Dar, cel mai mult iubesc Crăciunul pentru că este sărbătoarea naşterii fiului meu, Isus Hristos. **Vedeți, eu sunt Dumnezeu…**Nu par a fi cunoscut? Sunt bătrân, am o barbă albă şi iubesc pe toată lumea. Sunt acelaşi Dumnezeu căruia mămica şi tăticul vostru I se închină duminica! (…) Bine, mărturisesc asta. Nu sunt Dumnezeu. **Dar sunt mai bun decât Dumnezeu.** Sunt mai vesel şi vă dau jucării adevărate nu psalmi plictisitori şi făgăduințe goale de care aveți parte numai după ce muriți. **Închinați-vă mie, nu Lui! Închinați-vă Moşului! Eu sunt Dumnezeu!**" (Santa Claus, „Ho! Ho! Ho! I Am God!" The Onion, 29 Nov. - 5 Dec., 1994, p. 7)

Şi acesta este EXACT mesajul care este predicat acestor copii! Şi ei îl cred! Trebuie să fii orb ca să nu vezi aceste legături. Şi trebuie să fii orb duhovniceşte ca să nu vezi distrugerea pe care această MINCIUNĂ imensă - credinţă falsă, imitatoare de Dumnezeu - o provoacă asupra acelui micuţ copil.

***„Aveţi ochi, şi nu vedeţi."* (Marcu 8.18)**

„Landover Baptist", un site de internet de parodie religioasă, are un articol numit „Diavolul vine prin horn". Deşi motivaţia lor este sacrilegiul, legătura evidentă dintre Moş şi Satan nu este ignorată. Acesta este un extras din articol:

„Nu trebuie să fii Sherlock Holmes (detectiv faimos -personaj al cărţilor lui Arthur Conan Doyle –n.tr) ca să vezi că deghizarea anuală a diavolului este nimeni altul decât Moşul!…Se poate că Lucifer a fost cel mai viclean dintre toţi demonii care au respirat flăcări în iad, dar el a fost cam neglijent când a decis să strice naşterea Domnului cu deghizarea lui. Eu-l lui mare şi demonic s-a manifestat cel mai mult când a decis să numească Anticristul Crăciunului după numele lui. El s-a jucat un pic cu literele în numele Satan şi a format o sonogramă Santa (Moş Crăciun)…Satan a încercat să submineze Crăciunul făcându-l pe Moşul chiar mai cunoscut decât pe Isus Hristos! Nu sunteţi de aceeaşi părere? Chiar legile ţărilor interzic punerea unui Isus copil în piaţa din mijlocul oraşului, dar, în schimb, cine este acolo? Aţi ghicit! Moş Crăciun! De fiecare dată când un aşa numit copil creştin îl roagă pe Moşul, el se roagă, de fapt lui Satana. **Cu fiecare dorinţă împlinită, părinţii fac un legământ cu Satana fără ca ei să ştie. Tot atât de bine ei ar putea să scrie cu sânge – „Satan, te rugăm să-i distragi pe copiii noştri de la Isus cu aceste jucării strălucitoare!…""**

Cineva a zis odinioară, „Multe adevăruri sunt spuse în glumă!"

Sunt sigur că mulţi dintre cei care citesc acest articol gândesc în felul următor: „Hai să fim serioşi! Moşul este doar o închipuire! Ce mare scofală! Nimeni nu-l ia în serios." **Aici este punctul în care greşiţi – GREŞIŢI FATAL! Copiii aceia micuţi îl iau pe Moş Crăciun foarte în serios! Ei i se închină pur şi simplu. Ei îl cred şi îl iubesc pe Moşul cu toată inima lor!**

Majoritatea părinților nu și-ar minți copiii lor cu o minciună așa de mare de genul lui Moș Crăciun. Majoritatea părinților nu și-ar minți intenționat copiii. Mai ales cu o minciună care este o blasfemie la adresa Domnului Isus. **Și Satan știe aceasta.** De aceea el și-a deghizat minciuna într-un pachețel drăguț de imaginație și fantezie. El a creat un tip „nevinovat" și vesel care iubește copiii mici. Și majoritatea părinților cred: „Ce poate fi rău în asta?"

Fantezia…este „arma magică" a Satanei.

Satanistul Anton LaVey, autorul *Bibliei Satanice* și fondatorul primei biserici a lui Satan, scrie că fantezia este „arma magică" în satanism. „Fantezia joacă un rol important în orice activitate religioasă, pentru că **mintea subiectivă este mai puțin părtinitoare asupra calității hranei decât asupra gustului ei**...**De aceea fantezia este folosită ca o armă magică** [în satanism]...Satanistul păstrează un depozit de fantezie mărturisită strânsă din toate culturile și de la toate vârstele. " (Anton Szandor LaVey, *Ritualurile Satanice*, p. 15, 27)

LaVey știe că mesajul lui Satan poate fi predicat încet sub masca fanteziei. Părinții dau voie lucrurilor satanice, ca Moș Crăciun, în mintea tânără a copiilor lor, dacă ele sunt sub haina fanteziei și nu le-ar da voie să pătrundă în mintea lor nici într-un milion de ani dacă ar fi prezentate în situații „serioase". Este doar fantezie. **Dar în mintea vulnerabilă a acelui copil – ESTE ADEVĂR!** Bineînțeles că tu și eu nu-l luăm pe Moșul în serios. Noi știm că Moșul este o fantezie. Dar acei copiii mici sunt înșelați în a crede „cu toată inima lor" într-un dumnezeu fals care este un înlocuitor al Domnului Isus Hristos. Ce se întâmplă când acești copiii își dau seama că Moșul este o minciună? Ce se întâmplă când mai târziu lor li se predică Evanghelia lui Isus Hristos? Ce se întâmplă când li se spune să „creadă și să aibă încredere în Domnul Isus Hristos?"

Următoarea conversație între doi băieți a avut loc cu adevărat. Și, cu siguranță, a avut loc de multe ori. Ei discutau despre Domnul Isus Hristos. Unul dintre ei îl întreabă pe celălalt: „Ce crezi

despre toate chestiile acestea legate de Isus Hristos?" Celălalt băiat răspunde: „Totul îmi sună mie ca o altă poveste despre Moş Crăciun – **probabil este doar o altă minciună**." Moşul este înlocuitorul satanic al Domnului Isus Hristos. Din momentul în care îl faci pe acel copil să creadă cu „toată inima lui" în Moşul, următorul pas logic este – **Isus şi Moşul sunt la fel şi sunt amândoi o MINCIUNĂ**.

Evident, că nu orice persoană care crede în Moşul în timpul copilăriei îl va respinge pe Domnul Isus Hristos. Adevărul este că autorul acestui articol a crezut în Moşul în timpul copilăriei lui.

Autorul nu L-a crezut pe Domnul Isus până la vârsta de 20 de ani. Şi mai mult, nu este absolut nici un dubiu că minciuna şi atributele dumnezeieşti ale Moşului au influenţat dubiile mele şi confuzia mea de la început în legătură cu Domnul Isus Hristos.

Cineva a zis o dată „Isus Hristos nu este altul decât Moş Crăciun pentru adulți." Aceasta era credința mea despre Isus Hristos…un alt Moş Crăciun…O altă minciună.

Dar pot să vă spun aceasta…

Mulțumesc lui Dumnezeu că nu am avut dreptate! Şi pot cânta din tot sufletul şi din toată inima mea: „Este aşa de dulce să crezi în Isus."

„Este aşa de dulce să crezi în Isus, doar să-l iei pe Cuvântul Său / Doar să te odihneşti pe făgăduințele Lui, doar să ştii pe Aşa vorbeşte Domnul / Isus, Isus, ce mult cred în El! Cum L-am mărturisit mereu! / Isus, Isus, scump Isus! Pentru har să cred mai mult în El! / Mă bucur aşa de mult că am învățat să cred în Tine, scump Isus, Mântuitor, Prieten / Şi ştiu că Tu eşti cu mine şi că vei fi până la sfârşit."

Adevărul despre Crăciun
Fugiţi de idolatrie!

de R. F. Becker

PARTEA I
Ce este Crăciunul?

Aceste versete din Cuvântul lui Dumnezeu ar trebui să fie foarte surprinzătoare pentru oricine are obiceiul să sărbătorească Crăciunul. Acestea ar trebui să cerceteze adâncul conştiinţei, să convingă şi să osândească pe orice creştin care a sărbătorit în vreun fel sau altul Crăciunul. Din aceste cuvinte ale Duhului ar trebui să înţelegem fără probleme că orice lucru care se bucură de o mare popularitate în lume, nu vine de la Dumnezeu. *„...ce este înălţat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu."* Acestea ar trebui de asemenea să ne arate faptul că oamenii nu sunt întotdeauna în inimă aşa cum se arată pe dinafară. Şi iarăşi, găsim aici o lecţie care ne spune că deseori sfinţii lui Hristos, fără să-şi dea seama, sunt conduşi în idolatrie prin tradiţiile omeneşti, lucru urât de Dumnezeu.

Ştim cu toţii că vacanţele se bucură de popularitate. Orice perioadă de sărbătoare se pare că posedă o mare atracţie sentimentală pentru inimile oamenilor. La aceasta adăugaţi o aşteptare emoţională, o conştiinţă care impune o vagă consideraţie faţă de ziua când se presupune a se fi născut Hristos, şi avem astfel spiritul Crăciunului. Nici o altă dată din calendar nu este mai binevenită. Nici o altă zi n-o poate egala în ceea ce priveşte chefurile şi depravarea combinată cu o denaturare păgână a lui Hristos. Un vârtej de confuzie şi petrecere are loc în 25 decembrie.

Nu, Crăciunul nu este de la Dumnezeu. Este o urâciune în ochii Lui. Nu Îi face cinste lui Isus Hristos! Mulţimi de oameni nechibzuiţi Îi aduc o închinare falsă. Datinile Crăciunului nu sunt în nici un caz inspirate de Duhul Sfânt. Duhul Crăciunului nu este

altceva decât o batjocură îngrozitoare. Crăciunul nu este o perioadă de trezire şi de zidire în Biserica lui Dumnezeu. În schimb este o vrajă păgână a răului care răspândeşte o poluare duhovnicească în biserici şi în credincioşi. Mii de credincioşi evanghelici care ar fi îngroziți şi adânc întristați dacă ar surprinde un teolog fumând, bând sau dansând, permit în mod voit idolatria păgânilor în perioada Crăciunului. Iar cei care cunosc şi care iubesc adevărul sunt consideraţi înguşti la minte dacă protestează. Astfel, suflete sincere sunt obligate să stea deoparte şi să asiste în fiecare an la norul acesta sclipitor de datini păgâne care coboară peste oameni ca o mantie sufocantă. Iar când vedem că părinți care proclamă sus şi tare necesitatea sincerității la copii şi care se plâng de delicvența juvenilă, îi învață cu bună ştiință pe micuții lor groaznica minciună despre Moş Crăciun, atunci nu putem decât să spunem împreună cu apostolul Ioan: *„m-am mirat minune mare.” „Grozave lucruri, urâcioase lucruri se fac în țară. Proorocii prorocesc neadevăruri, preoții stăpânesc cu ajutorul lor, şi poporului Meu îi plac aceste lucruri. Dar ce veți face la urmă?”* (Ier. 5.30-31).

PARTEA II
Originea Crăciunului

Sărbătoarea Crăciunului este un amestec de idolatrie păgână babiloniană adusă din Pergam în Roma (Apoc. 2.13), îmbinată acolo cu ritualul religios păgân al acesteia, şi de-acolo introdusă în lume de către Biserica Romano Catolică ca o pomenire a naşterii lui Hristos. Astăzi pot fi aduse cu uşurință un mare număr de dovezi care să susțină acest lucru.

Toți învățații şi scriitorii sinceri din vechime recunosc deschis că data naşterii lui Hristos nu se poate cunoaşte. Atunci cum de a fixat Biserica Romano Catolică data de 25 decembrie ca ziua naşterii lui Hristos? Mai întâi trebuie să ne amintim că principalul obiectiv al Satanei a fost întotdeauna să pretindă cinstea şi închinarea care se cuvine Dumnezeului Preaînalt. Căci este scris în

Isaia: *„Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi şedea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt.””* (Isa. 14.12-14). În conformitate cu aceste cuvinte ale lui Isaia spuse cu secole înaintea vremii lui Hristos, în dorința lui de a primi închinarea care i se cuvine numai lui Dumnezeu, Satana a instituit o mare sărbătoare păgână care se ținea exact în acea perioadă din an în cetatea haldeie a Babilonului. Această sărbătoare păgână avea loc în cinstea naşterii lui Tamuz (sau Bel sau Bachus) care era fiul Semiramidei (sau Cybele sau Rhea) regina haldeie a cerului. În Babilon i se aducea închinare soarelui, care era văzut ca Dumnezeu întrupat. Şi în această închinare haldeie miezul era faptul că acel dumnezeu era Baal. Deci atunci când i se aducea închinare lui Tamuz ca dumnezeu întrupat, aluzia era de fapt că el era întruparea soarelui, sau a lui Baal.

Atunci când a fost omorât Belşaţar (Dan. 5.30) şi haldeii au fost biruiți de Dariu medul, cei ce aveau autoritate şi putere să continue „tainica” închinare idolatră au fugit în Pergam, unde a fost înființată după aceea o biserică creştină. (Apoc. 2.13). Acolo, de multe secole Satana însuşi determinase închinarea la Esculap, copilul „soarelui încarnat”. Apoi în decursul timpului, la moartea lui Attalus III când Phyrgia a fost dată Imperiului Roman în 133 î. C. închinarea păgână a Babilonului s-a mutat din Pergam în cetatea Romei, pe Tibru.

Aproape fiecare formă de închinare păgână care provine din „tainele” babiloniene, îndreaptă atenția amăgiților închinători spre o zeiță mamă şi spre naşterea copilului acesteia. În Egipt mama şi copilul erau Isis şi Osiris. În India erau Isi şi Iswara. În Asia mama era Cybele şi fiul era Deoius. În Grecia îi avem pe Ceres şi fiul ei Plutus, iar în Tibet şi în China mama era Shing Moo, şi odată cu ea i se aducea închinare şi fiului ei. În cele din urmă avem multe consemnări despre mama Fortuna şi fiul ei Jupiter în Roma păgână.

În închinarea adusă tuturor acestor dumnezei falşi a existat o îndepărtare mai mare sau mică de forma de închinare babiloniană originală. Numai în Biserica Romano catolică mai putem găsi azi idolatria limpede a „tainelor" haldeie antice. Din sursa aceea a provenit cea mai mare idolatrie „tainică" a tuturor veacurilor. Roma a dat lumii această închinare la mamă şi copil a Babilonului din vechime, închinare ascunsă sub masca satanică a pomenirii naşterii lui Isus Hristos. Cum s-a întâmplat lucrul acesta? În sec. III când Biserica Apostolică era în fragedă pruncie, în turma lui Dumnezeu au intrat lupi răpitori care au adus învăţături stricăcioase. Mai întâi încet şi cu prudenţă, (Fapte 20:29), ei au început să aducă între credincioşi închinarea romană păgână. Falsa convertire a lui Constantin şi decretul său prin care a făcut creştinismul religia de stat a Imperiului Roman, a dus la o dezvoltare rapidă a păgânismului în închinarea Bisericii Romei, care era într-o decădere rapidă. Metoda Romei de a converti alţi păgâni la stilul ei de închinare a fost dintotdeauna să-i absoarbă încetul cu încetul, împreună cu datinile lor idolatre. Astfel în jurul sec. IV Biserica Romană a introdus în ritualul său închinarea la Semiramida babiloniană şi la fiul ei Tamuz, sub masca închinării la Maria şi la fiul ei Isus. Apoi a urmat 25 decembrie – pomenirea naşterii lui Hristos, şi instituirea nefastă a liturghiei – şi iată că nelegiuirea Crăciunului a fost lansată. În felul acesta păgânii din Biserica de acum apostată au putut să se închine împărătesei cerului şi să sărbătorească naşterea fiului ei Tamuz în timp ce credincioşii neştiutori credeau că în acelaşi ritual Îl cinstesc pe Hristos. Iată urma ritualului de Crăciun falsificat al Satanei: din Babilonul de pe Eufrat, la Pergamul care odată fusese capitala Asiei, în Roma de pe Tibru şi de acolo în Biserica romană apostată, iar în cele din urmă prin Biserica Romano Catolică a ţâşnit un potop de minuni păgâne mincinoase care a cuprins pământul.

Bărbaţi credincioşi ai lui Dumnezeu care au cunoscut şi au iubit Scripturile adevărului au luptat împotriva amestecului păgânismului cu Numele lui Hristos. Ei s-au împotrivit pătrunderii

între credincioşi a Crăciunului şi a festivităţilor acestuia. Însă în ciuda eforturilor lor, biserica căldicică a fost biruită (cu excepţia câtorva creştini credincioşi) şi în cele din urmă obligată să se supună obiceiului babilonian al închinării la mamă şi copil. Tristă a fost ruina spirituală şi morală lucrată de acest duh roman de-a lungul istoriei oamenilor. Şi în ciuda adevărurilor clare ale Cuvântului lui Dumnezeu care descoperă ura Sa sfântă împotriva idolatriei, aproape toate bisericile protestante şi adunările credincioşilor creştini i-au urmat Romei în obiceiul ei satanic de a sărbători Crăciunul. Acum, de vreme ce Biserica Romano catolică este cu adevărat „Taina, Babilonul cel Mare" din Apoc. 17, iar Fecioara din bisericile ei este de fapt împărăteasa haldeie a cerului, iar **prezentarea pe care o face ea despre naşterea lui Hristos este de fapt o formă de închinare satanică, noi ar trebui să ne depărtăm de orice fel de nelegiuire a ei**. Chiar dacă unii consideră păcatul idolatriei ca pe un lucru mărunt, nu la fel face Dumnezeul nostru. Cel Atotputernic a dat cea mai mare ameninţare pentru închinarea falsă: *„Să nu-ţi faci chip cioplit, nici vreo înfăţişare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor, şi să nu le sluşeşti; căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinţilor în copii până la al treilea şi la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc…"* (Exod. 20.4, 5).

Iar noi, care am fost mântuiţi prin harul mare al lui Dumnezeu prin sângele răscumpărător al Domnului nostru Isus Hristos, şi care ne bucurăm de privilegiile unei guvernări înfiinţate de părinţii noştri puritani care ei înşişi au fugit de prigoana romano catolică, noi să dăm mâna cu aceeaşi Romă mincinoasă şi sângeroasă care adaugă zilnic la temuta ei listă de peste 50 de milioane de martiri ai lui Isus? Să primim şi să iubim şi să sărbătorim împreună cu Babilonul cel Mare sărbătorile fărădelegii ei, şi s-o mai facem încă şi cu ochii larg deschişi, ştiind ce este de fapt Crăciunul ei, (care la urma urmei nu este altceva decât o batjocură păgână a Satanei asupra naşterii singurului nostru

Mântuitor şi Domn Isus Hristos)? Şi dacă, Doamne fereşte, prea târziu, ne trezim deodată că judecăţile necruţătoare ale lui Dumnezeu lovesc puternic naţiunea şi poporul nostru (este vorba despre America – n.tr.), nu putem deosebi mâna Lui care-I împlineşte Cuvântul pentru că am păcătuit la scară naţională, luându-ne după nelegiuirile ei strălucitoare? (Mă refer aici la obiceiurile de Crăciun şi de Paşti.)

PARTEA III
Originea obiceiurilor Crăciunului

1. În renumita carte a lui Alexander Hislop intitulată *„Cele două Babiloane”*, la pag. 91 găsim următorul citat despre naşterea lui Hristos: „În Scripturi nu există nici un cuvânt despre data precisă a naşterii Sale, sau despre perioada din an în care s-a născut EL.”

2. În *„Webster's Student Dictionary for Upper School Levels”*, (un dicţionar catolic folosit în şcolile noastre de azi) la pag. 145 citim: „Christmas. (Crăciun) -- Christ (Hristos) + mass (împărtăşanie). O sărbătoare bisericească, 25 decembrie. Crăciun: pomenirea naşterii lui Hristos."

3. În *„the Century Dictionary and Cyclopedia”*, 1903, Vol. 2, pag. 987 citim „Crăciun – Crăciunul propriuzis începe cu seara de 24 decembrie. . . şi continuă până la Epifanie, în 6 ianuarie, această perioadă fiind numită „perioada Crăciunului”. În bisericile Romană, Greacă, Episcopală şi Luterană, Crăciunul este ţinut ca o sărbătoare religioasă cu slujbe speciale. Cândva, sărbătorirea acestuia a fost interzisă de către puritani.”

4. În *„Encyclopedia Brittanica”*, Ediţia a 9-a, Vol. 5; pag. 611 citim : „Ziua de Crăciun – Este oricum greu de acceptat data de 25 decembrie ca fiind data naşterii lui Hristos, având în vedere că luna decembrie era punctul culminant al anotimpului ploios când nici turmele şi nici păstorii n-ar fi putut să se afle noaptea pe câmpiile Betleemului. S-a căzut de acord asupra fixării datei de 25 decembrie, prin sec. V, fie din

influența vreunei tradiții, fie din dorința de a înlocui sărbătorile păgâne ale acestei perioade a anului, cum ar fi Saturnalia."

5. *Enciclopedia Americană*, ediția 1942, vol. 6, pag. 623 spune: „**Crăciunul – conform multor surse, nu s-a sărbătorit în primele secole ale Bisericii Creştine**; în general, obiceiul creştin era de a comemora mai degrabă moartea unei peroane importante, şi nu naşterea acesteia. În sec. IV a fost stabilită o sărbătoare în memoria naşterii Mântuitorului. În sec. V, biserica din apus (Romano Catolică) a rânduit ca aceasta să fie ținută pentru totdeauna în ziua vechii sărbători a naşterii zeului Sol."

6. În *„New Americanized Encyclopedia Brittanica"*, 1900, Vol. IX, pag 5236, citim: „Saturn – un străvechi zeu Italian… Saturnalia este marea „Sărbătoare a lui Saturn" ținută pe data de 19, dar după reforma calendarului făcută de Cezar, ținută pe 17 decembrie. Augustus a decretat ca zilele de 17 şi 18 să fie consacrate lui Saturn iar 19 şi 20 lui Opalia. Caligula a adăugat a cincea zi „Ziua Tinereții" 25 decembrie care ținea şapte zile. **Era o perioadă de bucurie generală şi voioşie. Fiecare om jertfea un porc. În timpul sărbătorii şcolile erau închise…** Se jucau zaruri, joc care era interzis în altă perioadă. **Toate clasele sociale îşi făceau cadouri, cele mai obişnuite fiind lumânări conice şi păpuşi de lut. Aceste păpuşi erau oferite mai ales copiilor.** Varro credea că aceste păpuşi reprezentau jertfe omeneşti aduse zeului iadului."

7. *„The new Americanized Encyclopedia Brittanica"*, Ediția din 1899, Vol. XI, pag. 404: „Beffena. – O denaturare a cuvântului „epifania" (Epifanie) este numele unui personaj feminin din folclorul italian, care era atât de ocupată cu curățenia casei, încât atunci când trei înțelepți din răsărit au trecut pe acolo în drumul lor spre a oferi comorile lor Pruncului Mântuitor, ea s-a scuzat că nu a ieşit să-i vadă, crezând că va avea ocazia s-o facă atunci când ei se vor întoarce. Ea n-a ştiut că ei s-au întors acasă pe alt drum. Ca şi olandezul Santa Claus, ea era tare preocupată de copii. În Italia ciorapii copiilor erau atârnați deasupra focului. Îndată ce se strigă „Ecco le Beffena", copiii sar şi-şi iau ciorapii care conțin un cadou de o valoare proporțională cu comportamentul copilului în anul respectiv. Cei care n-au fost cuminți îşi găsesc ciorapii umpluți cu cenuşă,

semn că Beffena nu a fost mulțumită de ei. Obiceiul purtării pe străzi a unei reprezentări numită Beffena, într-o procesiune care avea loc în a „Doisprezecea seară", este probabil o relicvă a uneia dintre „tainele evului mediu.""

8. *„Noua Enciclopedie Italiană"* Ediția 2, Vol. 3, pag 27, ne spune: „Epifanie – o sărbătoare ținută pe 6 ianuarie de către bisericile Romano Catolice, Răsăritene şi Anglicane, în comemorarea descoperirilor lui Hristos. În această sărbătoare sunt cuprinse trei evenimente. Nu mai devreme de sec. III a fost ținută ca pomenirea botezului lui Hristos. …Mai târziu, în răsărit s-a comemorat descoperirea puterii divine în prima minune a lui Hristos din Cana Galileii. … În sec. IV şi naşterea lui Hristos a fost adusă în legătură cu aceasta de unii scriitori. Multe datini deosebite au fost legate de ziua numită „a doisprezecea zi, a doisprezecea noapte", zi care în Anglia era un timp de veselie şi încheia sărbătorile Crăciunului."

9. În *„Istoria Bisericii Creştine"* de Fisher pe pag. 65 se consemnează: „Cam pe la sfârşitul acestei perioade (sec. III) şi-au făcut apariția două noi sărbători. Una era Epifania care-şi avea originea în Răsărit, iar cealaltă era Crăciunul, o sărbătoare de origine romană care a luat locul sărbătorii păgâne ținute în cinstea soarelui sau a zeității care purta acel nume, care era sărbătorită la solstițiul de iarnă sau pe 25 decembrie, timp alocat în mod eronat solstițiului în calendarul iulian."

10. În *„Istoria papilor"* de McAbes, Vol. I, pag. 18, găsim următoarea informație dată de episcopul Eusebiu: „În vremea aceea (sec. IV) a avut loc o puternică controversă legată de data la care ar trebui sărbătorit Paştele. Trebuie să ne amintim că Paştele era atunci cea mai mare sărbătoare bisericească, dacă nu chiar singura; pentru că 25 decembrie era cea mai mare sărbătoare a calendarelor păgâne şi mitraice [de la „Mitra" – zeul soare], şi era o urâciune pentru creştini."

PARTEA IV
Argumente

1. Denumirea de „Christmas" - Crăciun. Numele acesta este o urâciune pentru Dumnezeul nostru sfânt. Aceasta pentru că acest cuvânt „Christmas" (Crăciun) este o combinație păgână a celor două cuvinte „Christ" (Hristos) şi „Mass" (împărtăşanie). Hristos a murit o singură dată pentru păcatele noastre (Evrei 9.26). *„Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârşiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți."* (Evrei 10.14). Dar iată îngrozitoarea taină a fărădelegii. Căci în liturghia romano catolică, Satana însuşi a făcut să pătrundă până la marginile pământului hula Antihristului. Este vorba de învățătura care susține că împărtăşania (euharistia, liturghia) nu este numai o reprezentare a jertfei lui Hristos, ci este o continuare a aceleiaşi jertfe, atunci când preotul Îi cere Domnului nostru Isus să coboare din slavă şi să devină o bucățică de pâine. Şi pe lângă toate acestea, preotul catolic învață că această împărtăşanie îmbunătățeşte răscumpărarea făcută de Mântuitorul nostru pe Golgota. Nu-l putem auzi noi pe Satana spunând prin hula aceasta *„mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt."*? (Isa. 14.14)? Hristos (Christ) este titlul divin al Domnului şi Mântuitorului nostru. „MA" este numai o prescurtare a cuvântului „mass" (împărtăşanie romană catolică). Hristos este capul adevăratei Biserici pe care a răscumpărat-o cu propriul Său sânge. Biserica Romano Catolică sub conducerea papei este tocmai sinagoga Satanei, falsa biserică. În Cuvântul lui Dumnezeu este numită *„mama curvelor şi spurcăciunilor pământului"* (Apoc. 17:5). În domeniul firesc, nimic nu ar deranja mai tare decât ca cineva să asocieze numele soției, sorei sau mamei tale cu numele unei binecunoscute curve. Atunci creştinilor, cum puteți voi, cu o pace sufletească şi o cooperare plină de interes, să dați mâna cu Roma care amestecă împărtăşania bisericii curve cu Numele lui Hristos, Capul înviat al Bisericii lui Dumnezeu?

2. Pomul de Crăciun. Producția şi vânzarea brazilor în SUA s-a dezvoltat într-o vastă afacere, mulțumită Romei. Astfel, în timp ce cheresteaua se răreşte şi prețurile cresc, milioane de copaci tineri sunt sacrificați anual ca să-l satisfacă pe Tamuz, zeul Crăciunului american. În timpul săptămânilor de sărbători legate de Crăciun, pretutindeni întâlneşti aceşti brazi împodobiți cu beteală strălucitoare, lucru ce ne aduce aminte de zeii păgâni fără viață, din vechime. Dar iată! Pe măsură ce pasiunea sărbătorii se stinge, rămăşițele goale şi murdare ale zeului Crăciun zboară în lada de gunoi sau sunt aruncate pe stradă. Şi totuşi, mii de oameni neştiutori vor sta cu bucurie flămânzi şi-şi vor lipsi familiile de lucrurile necesare numai ca să cumpere şi să împodobească acest pom de Crăciun.

Prima împodobire a unui pom a fost făcută de păgâni, în cinstea zeului lor Adonis, care după ce a fost ucis, a fost înviat de şarpele Esculap. Acest zeu ucis era închipuit printr-un ciot de pom. În jurul acestui ciot s-a înfăşurat şarpele Esculap, simbol al învierii. Şi iată, din rădăcinile unui pom mort răsare un altul – un pom „cu cetina tot verde" care pentru păgâni simbolizează un dumnezeu care nu poate să moară. În Egipt, acestui zeu i se aducea închinare în fața unui palmier, şi era numit Baal-Tamar. În Roma i se aducea închinare bradului, acelaşi zeu născut din nou ca Baal-Berith, care a fost înviat de acelaşi şarpe, şi în cinstea lui se ținea o sărbătoare pe 25 decembrie, numită „naşterea nebiruitului Soare". În sistemul „tainic" de închinare idolatră din Babilon, soarele era numit „Baal" – şi era socotit singurul dumnezeu. Astfel, atunci când i s-a adus închinare lui Tamuz, fiul împărătesei cerului, el a fost de asemenea adorat sub numele de Baal. Aşa că **putem vedea cum, prin obiceiul anual al împodobirii pomilor, Biserica Romano Catolică ne-a dus de-a lungul veacurilor păgânismul lui Baal sau închinarea la soare, amestecată cu închinarea la şarpele Esculap**. **Fie că este înălțat în public sau în particular, un pom împodobit nu este altceva decât un simbol al închinării la acest fals dumnezeu.** Astfel, ținând vreme de secole obiceiul Romei,

milioane de oameni care îşi închipuie zadarnic că-L cinstesc pe Isus Hristos printr-un pom de Crăciun, nu fac altceva decât să țină o sărbătoare păgână în cinstea lui Baal, lucru urât de Dumnezeu (1 Împ. 18; Jud. 8.33).

„Căci obiceiurile popoarelor sunt deşarte. Taie un lemn din pădure; mâna meşterului îl lucrează cu securea; îl împodobeşte cu argint şi aur, şi ei îl țintuiesc cu cuie şi ciocane, ca să nu se clatine. Dumnezeii aceştia sunt ca o sperietoare de păsări într-un ogor de castraveți (Sau: ca un stâlp tras la strung), şi nu vorbesc; sunt duşi de alții, pentru că nu pot să meargă." (Ier. 10.3-5).

3. Data naşterii lui Hristos. Nici un verset din Cuvântul lui Dumnezeu nu arată că ziua de 25 decembrie ar fi ziua naşterii lui Hristos. Nici nu găsim în Cuvânt vreun lucru care să dovedească în ce perioadă din an s-a născut El. În Biblie nu se găseşte cuvântul Crăciun. Nimeni nu cunoaşte data naşterii lui Isus. Toți arheologii şi istoricii pe care ne putem bizui, şi a căror onestitate n-a fost pusă vreodată sub semnul întrebării, şi care sunt nepărtinitori în concluziile lor, toți aceştia sunt de acord că naşterea lui Hristos n-ar fi putut să aibă loc în decembrie. Nu există nici un motiv de a asocia naşterea Lui cu ziua de 25 decembrie, decât cu scopul folosirii Numelui Său pentru a ascunde ținerea unei sărbători păgâne, aşa cum a reuşit cu succes să facă Biserica Romei. Biblia este Cuvântul inspirat al sfântului Dumnezeu care locuieşte în veşnicie. În acest Cuvânt, scumpul Fiu al lui Dumnezeu este punctul central, din Geneza până în Apocalipsa. Dumnezeu ne-a descoperit multe lucruri minunate despre Fiul Său, Isus Hristos. Însă El a ascuns complet un lucru: data exactă a naşterii Sale. **Nicăieri în Cuvântul lui Dumnezeu nu ni se spune să comemorăm naşterea lui Isus Hristos.** Creştinilor le este poruncit să pomenească moartea Lui. Domnul Însuşi spune acest lucru în Luca 22.18, 19 iar apostolul Pavel o spune în 1 Cor. 11.23-26. Cu siguranță că inima omului trebuie să fie foarte departe de Dumnezeu atunci când se bucură că face exact opusul poruncii Lui. Totuşi, mulți care înaintea lumii se

prezintă ca creştini, se alătură bucuroşi păcătoşilor veseli atunci când țin sărbătoarea păgână a Crăciunului. Un alt lucru pe care l-am observat, este că aceia care preamăresc cel mai tare ziua Crăciunului, sunt acei oameni cărora le pasă cel mai puțin de moartea şi învierea lui Isus Hristos, şi pe care nu-i interesează să sărbătorească cina poruncită de Domnul. Oameni care pângăresc duminica prin tot felul de plăceri, prin tot felul de localuri deschise duminica pentru afaceri, aceşti oameni vor înceta foarte zelos toate aceste activități ca să participe la o slujbă de Crăciun. Apoi se întorc iarăşi la treburile lor până la următorul Crăciun, când, cu o conştiință deşteptată de emoția sărbătorii, aleargă din nou la altarele zeiței romane din Babilon. Însă cei ce au fost învățați de Duhul lui Dumnezeu pot să se ocupe de aceste sărbători păgâne? Creştinilor, puteți lua parte la idolatria Babilonului? **Cum puteți voi, care ați fost răscumpărați cu propriul Său sânge, să vă închinați unui zeu păgân care ne-a fost adus de Antihristul Satanei?** Puteți voi să-L trădați pe Hristos aşa cum a făcut Iuda, dând mâna cu cei ce-L urăsc şi care hulesc răscumpărarea Lui, şi totuşi în mod fals pretind că cinstesc naşterea Lui printr-o sărbătoare a păcatului? Şi iarăşi, puteți voi să vă bucurați de ceremoniile romane în biserica voastră şi să ajutați la răstignire din nou a lui Isus făcându-L de ruşine prin batjocura idolatră ce se petrece de Crăciun?

„Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubeşte cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El.” (1 Ioan 2.15).

„Ieşiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtaşi la păcatele ei, şi să nu fiți loviți cu urgiile ei!” (Apoc. 18.4).

4. Oferirea darurilor. În relatările Bibliei, acolo unde avea loc o petrecere de ziua cuiva, şi se ofereau daruri, biruia păcatul şi răul, şi urma crima. În Geneza, de ziua lui Faraon a fost spânzurat mai marele pitarilor. În timpul sărbătoririi zilei de naştere a lui Irod, Ioan Botezătorul a fost decapitat pentru că a predicat împotriva păcatului. În Apoc. 11 citim cum au sărbătorit păcătoşii uciderea

celor doi martori credincioşi: s-au veselit şi şi-au trimis daruri unii altora. Duhul Sfânt a spus odată prin gura lui Pavel: *„Voi păziți zile, luni, vremuri şi ani. Mă tem să nu mă fi ostenit degeaba pentru voi."* (Gal. 4.10,11).

Eu cred că darurile pot fi mari binecuvântări. Însă un dar nu valorează nimic dacă nu este oferit din dragoste. Astăzi se pare că obiceiul este să se ofere daruri pentru a primi în schimb un dar. Cei ce dau daruri numai în perioada sărbătorii idolatre cu siguranță că o fac spre scârba Celui Atotputernic. Cu atât mai mult îşi bat ei joc de Dumnezeu şi I se fac urâți atunci când îşi trimit daruri unii altora de Crăciun, cu pretenția cinstirii naşterii Fiului Său. Şi ce socoteală Îi vor da lui Dumnezeu în ziua judecății acei creştini care au cheltuit anual sute şi chiar mii de dolari pe cadouri de Crăciun şi totuşi au dat puțin sau chiar nimic ca să susțină lucrarea evangheliei în țara noastră sau pe câmpurile de misiune unde era necesar? Înțelepții de la răsărit şi-au oferit darurile lor copilului Isus, nu unul altuia sau prietenilor lor. Ei I-au dăruit dintr-o inimă mişcată de Duhul Sfânt. Darurile lor au fost o parte din închinarea lor înaintea lui Mesia. Darurile lor n-au fost nişte fleacuri, ci au avut o mare valoare şi au arătat dragostea reală din inima lor pentru Domnul. Ei nu i-au adus copilului Hristos daruri pentru ca după aceea să primească şi ei ceva de la El. O, cât de departe de acele daruri sunt fleacurile moderne ale petrecăreților de Crăciun!

5. Lumea şi Crăciunul. Iată un lucru, care dacă ar fi singurul, mi-ar dovedi că sărbătorirea Crăciunului nu vine de la Dumnezeu. Despre ce este vorba? Lumea care-L urăşte pe Hristos şi răscumpărarea din păcat făcută de El, răspunde ca un singur om în perioada Crăciunului, când se chefuieşte. Dacă 25 decembrie ar fi cu adevărat data lăsată de Dumnezeu pentru a ne aminti de naşterea lui Isus, lumea n-ar fi interesată de aceasta. Însă lumea respectă şi iubeşte Crăciunul, de aceea sărbătoarea aceasta nu vine de la Dumnezeu. *„Dar omul firesc nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu."* (1 Cor. 2.14). Atunci cum poate un copil ascultător al

lui Dumnezeu, sau o biserică, sau o adunare creştină, să urmeze Romei papale şi lumii drogate în idolatria lor îngrozitoare şi în păcatul petrecerilor de Crăciun? Cei ce disprețuiesc evanghelia harului lui Dumnezeu sunt gata să facă totul ca să țină o tradiție falsă despre naşterea Fiului Său. Cei ce urăsc învățătura iertării numai prin sângele lui Isus, sunt plini de râvnă ca să susțină programe, să facă pe Moş Crăciun, să-şi împodobească locuințele cu ghirlande şi cu brazi, şi să ureze „Crăciun fericit" tuturor celor pe care-i întâlnesc. Păcătoşi mândri, păcătoşi fățarnici, păcătoşi destrăbălați cu un caracter negru ca miezul nopții, păcătoşi cu o inimă împietrită şi fără remuşcări, păcătoşi distinşi şi cu studii care parcă ştiu totul însă nu-L cunosc pe Hristos ca Mântuitor, păcătoşi religioşi care au numai o teorie în cap – toți, toți într-un gând îşi dau mâinile în veselia Crăciunului şi o urmează pe bătrâna Mamă Curvă, închipuindu-şi că Îi fac cinste unui Mântuitor pe care ei nici nu-L iubesc, nici nu-L cunosc, şi nici nu-i interesează să-L cunoască. În timpul sărbătorilor de Crăciun, bărbați şi femei se îmbată cu băuturile oferite ca şi „dar de Crăciun" şi promovează tot felul de năravuri şi destrăbălare. În sălbaticele „petreceri de Crăciun" tineri şi tinere îşi vând de bună voie trupurile lor păcatului şi sufletele iadului, şi fac lucrul acesta în jurul darurilor de Crăciun constând în şampanie, vin, bere, rachiu. Şi alte mii de oameni care nu se îmbată cad în păcatul lăcomiei, îmbuibându-se ca nişte animale. Şi în toate acestea, bărbați şi femei, băieți şi fete, folosesc Numele lui Hristos în înjurături scârboase şi în minciuni intenționate despre Moş Nicolae, Moş Crăciun, ş.a.m.d. **Creştine dragă, poți tu să-L trădezi pe Hristos împreună cu aceşti păgâni, alăturându-te desfrâului lor religios?** Poți tu să-L vinzi pe Hristos unei lumi păgâne, pentru un Crăciun păgân, aşa cum Iuda L-a vândut pentru cei 30 de arginți ai săi?

6. Programe şi literatură de Crăciun. Vă rog citiți Matei 2, apoi Luca 2. Făcând acest lucru, orice cititor serios poate să vadă că programele, colindele, felicitările şi cărțile de Crăciun nu au

origine biblică. Căci în majoritatea acestora găsim într-un fel sau altul răstălmăciri despre păstori, despre magi, despre copilaş, despre stea, despre iesle, etc. [Scena de Crăciun a ieslei îi include întotdeauna pe Maria, Iosif, un copilaş Isus, trei magi şi păstorii. Tradiția aceasta contrazice pe față relatarea Bibliei.] Haideți să începem să rezolvăm această problemă spunând că nicăieri în Cuvântul lui Dumnezeu nu ni se spune câți magi au fost. [În al doilea rând, Scriptura nu spune că magii L-au văzut pe Isus în iesle. Ei L-au văzut într-o CASĂ, împreună cu Maria, mama Lui (Mat. 2.11) – nu se pomeneşte de Iosif sau de păstori. Chiar dacă această casă ar fi fost casa de poposire, acest lucru nu s-ar fi putut întâmpla la naşterea lui Isus pentru că El nu s-a născut în casa de poposire, fiindcă acolo nu era loc. (Luca 2.7).]

Nu magii, ci păstorii au venit să-L vadă pe copilaşul Isus în ieslea din Betleem. Ei nu au urmat nici o stea, pentru că nu văzuseră vreuna. Îngerul Domnului le-a spus despre naşterea lui Mesia al lor (Luca 2.10). Țara noastră e plină de oameni care profită din plin de perioada Crăciunului. Şi din cauza răstălmăcirilor lor țara abundă în această perioadă de tot felul de literatură, cărți, felicitări şi programe de sărbătoare, care încurcă total faptele relatate în Cuvântul scris al lui Dumnezeu cu privire la naşterea lui Isus. Vizita păstorilor este confundată cu vizita magilor, şi astfel toată istorisirea naşterii lui Hristos devine un amestec de adevăr şi eroare. Cu multă vreme în urmă, împăratul David a spus unei generații fireşti ca şi a noastră: *„Pentru ce se întărâtă neamurile, şi pentru ce cugetă popoarele lucruri deşarte?”* (Psalm 2.1).

7. Judecata lui Dumnezeu. Mai este un punct peste care nu îndrăznim să trecem, în ceea ce priveşte Crăciunul. Tocmai sursa materialelor de Crăciun osândeşte tradiția. Până la cel de-al doilea război mondial pe aproape toate articolele de Crăciun scria „Făcut în Germania” sau „Făcut în Japonia.” Astfel, aceste articole diverse folosite de Anglia şi de SUA ca să pângărească închinarea la Dumnezeu şi ca să ducă în păcat națiuni întregi, proveneau din

diferite țări pe care le-a folosit Dumnezeu ca să aducă judecata Sa asupra noastră prin război. Oare cum au finanțat un război așa de mare niște națiuni așa de sărace? Vânzându-ne nouă roada muncii lor ieftine în care articolele de Crăciun au jucat un rol important. Oare aceasta să fie numai o coincidență? Nu ar trebui mai degrabă ca noi să vedem în aceasta amenințarea lui Dumnezeu? **În toată istoria, nici o țară care s-a întors către idoli n-a mai propășit multă vreme.** Teama și neliniștea la scară națională, zarva amenințătoare din diferitele consilii mondiale, standardul scăzut al moralității, păcătuirea pe față împreună cu idolatria și necredința, toate acestea arată spre un mare eveniment pe care s-ar putea să-l trăim în curând: prăbușirea acestei națiuni. Căci dacă păcatul idolatriei păgâne romano catolice nu este recunoscut la scară națională, mărturisit și părăsit, nu putem decât să ne așteptăm la osândă. Dacă acest păcat crește și se dezvoltă, iar națiunea noastră continuă cu idolatria ei, cu jocurile de noroc legalizate, cu neglijarea adevărurilor Bibliei, cu ținerea sărbătorilor păgâne, toate acestea fiind susținute de Biserica Romano Catolică, putem fi siguri de un lucru: mânia Domnului nu se va potoli, și mâna Lui se va întinde (Isa. 9.17).

„Neprihănirea înalță pe un popor, dar păcatul este ruşinea popoarelor." (Prov. 14.34)

„Să nu te iei după mulțime ca să faci rău." (Exod 23.2).

8. Poate unii creștini bine intenționați dar neștiutori vor spune: „Noi ținem Crăciunul numai de dragul copiilor." Luați în considerare niște lucruri:

a. **Dacă sunteți creștini, cum puteți să vă învățați copiii să-și găsească plăcerea și să iubească un pom de Crăciun care de fapt este un simbol păgân al soarelui și al închinării la șarpe?**

b. Cum puteți să spuneți copiilor voștri minciuna despre Moș Crăciun și despre renii lui, când știți că Dumnezeu vă vede? Ar trebui să citiți Apoc. 21.27. Credeți voi că Dumnezeul care ține destinul nostru în mâinile Sale va apăra libertatea generațiilor noastre viitoare dacă noi facem acestea o națiune de mincinoși?

c. Cum îndrăzniți să spuneți copiilor voştri că sunteți creştini, şi după aceea să asociați idolatria păgână cu istoria naşterii lui Hristos?

d. Cum vă puteți aştepta ca apoi copiii voştri să aibă încredere în ceea ce-i învățați, când vor afla că ani de zile i-ați mințit cu voia povestindu-le despre Crăciun şi despre Moş Crăciun – şi în toți acei ani i-ați pedepsit dacă au mințit?

e. Nu vă osândeşte inima când vă gândiți că ei vor creşte în robia sărbătorilor păgâne ale Romei, în locul adevărului evangheliei lui Hristos?

f. Cum puteți să aveți neruşinarea de a-i învăța pe copiii voştri păgânismul şi Cuvântul lui Dumnezeu în acelaşi timp? Vă aşteptați voi ca Dumnezeu să cruțe un popor a cărui plăcere supremă este să-şi bată joc de naşterea Fiului Său?

g. Nu vă osândeşte conştiința atunci când amestecați istoria Mântuitorului nostru cu idolul păgân roman, şi anume pomul de Crăciun al lui Baal-Berith?

h. Cum vă aşteptați să fiți crezuți de copiii voştri atunci când le spuneți că trebuie să se închine numai lui Hristos, dacă ei văd cum îngăduiți o sărbătoare anuală care îşi are originea în închinătorii Diavolului din străvechea Haldea?

i. Cum vă aşteptați să fiți crezuți de copilul vostru când îi vorbiți despre Hristos, dacă el va afla că l-ați mințit în ceea ce priveşte Moş Crăciun şi renii lui?

j. Credeți voi că este de la Dumnezeu o perioadă de sărbătoare care nu numai că a venit la noi prin Roma din Babilon, ci este în sine un sistem de minciună nesfârşită pentru copilaşi?

k. Puteți voi să vă învățați copiii să-L cinstească pe Domnul şi apoi să-i ajutați să se angajeze în cinstirea unui zeu păgân, Baal-Berith, a unui pom de Crăciun şi a tuturor datinilor legate de acesta?

l. Cum le puteți spune copiilor voştri fără să vă mustre conştiința că sunteți copii ai lui Dumnezeu când ei văd că în fiecare an voi sărbătoriți un Crăciun de origine romană, şi-i mințiți aşa cum face un copil al Diavolului?

„Aşa că după roadele lor îi veţi cunoaşte.” (Mat. 7.20).

„Învaţă pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, şi când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.” (Prov. 22.6).

PARTEA V
Concluzii

Poate că ţi-ai păstrat bani ca să cumperi daruri de Crăciun, felicitări şi beteală, şi un brad. Fii sigur că asta nu-i place lui Dumnezeu, prietene creştin. Dă-mi voie să-ţi spun ce trebuie făcut dacă aşa stau lucrurile cu tine. Nu cheltui pe daruri trecătoare ceea ce ţi-a dat Dumnezeu. Nu contribui la „cauza bună” a susţinerii unui spectacol de Crăciun roman în biserica ta. Nu cumpăra un brad scump cu globuri şi decoruri, aşa cum face lumea care-L urăşte pe Hristos. Părăseşte toate acestea de dragul lui Hristos. În locul acestora, trimite ceea ce ţi-a dat Dumnezeu ca un dar din partea Domnului misionarilor săraci din vreo ţară străină. Gândeşte-te puţin la săracii de pe pământ, la acele milioane de suflete care niciodată nu au auzit vestea bună despre Hristos din pricina lipsei de sprijin a adevăraţilor misionari creştini. Poţi tu să foloseşti ceea ce ţi-a dat bunul Domn, ca să sărbătoreşti ca şi păgânii idolatri, în loc să dăruieşti ca aceiaşi bieţi păgâni din întuneric să poată auzi evanghelia şi să fie mântuiţi?

„Adevărat vă spun că, ori de câte ori aţi făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie mi le-aţi făcut.” (Mat. 25.40).

Eu nu doresc să descurajez vreun suflet sincer. Dar am fost martor la această sărbătoare de Crăciun a păcatului care se strecoară ca un lucru mortal, înfăşurându-şi încet dar sigur idolatria strălucitoare în jurul în jurul plăpândei Biserici a lui Dumnezeu, ca o parte a programului Romei de a sufoca adevărata închinare care mai rămâne. Şi am constatat că cei mai mulţi dintre cei ce-L cunosc pe Hristos ca Domn şi Salvator nu ştiu nimic în ceea ce priveşte

adevărul despre Crăciun. **Şi sunt puține glasuri care protestează împotriva acestui păgânism, spre cinstea lui Isus Hristos, singurul nostru Domn şi Mântuitor.**

De aceea v-am dezvăluit adevărul aşa cum mi l-a arătat Dumnezeu prin Cuvântul Său, şi prin istorie. Nădejdea şi rugăciunea mea este ca fiecare creştin care descoperă că a luat parte la Crăciunul Romei, se va întoarce din nou la Dumnezeul oricărui har şi cu căință să părăsească tot ceea ce ține de acest păcat al Babilonului, care-L dezonorează pe Hristos. Dorința mea este să văd nu numai sufletele oamenilor mântuite, ci pe copiii lui Dumnezeu umblând în ascultare de El. Apostolul Ioan a spus: *„Eu n-am bucurie mai mare decât să aud despre copiii mei că umblă în adevăr."* (3 Ioan 4).

Creştinilor li se cere să fie sfinți. (1 Pet. 1.15, 16). Ei trebuie să fie jertfe vii (Rom. 12.1). Ei trebuie să părăsească idolatria (Exod 20.5). Lor li se spune să umble în Duhul şi să nu împlinească poftele firii pământeşti (Gal. 5.16). Lor li se spune să rămână tari în libertatea lui Hristos (Gal. 5.1). Lor li se porunceşte să nu întristeze Duhul lui Dumnezeu (Efes. 4.30). Apostolul a spus că noi, credincioşii, trebuie să trăim aşa cum a trăit Isus (1 Ioan 2.6). Hristos însuşi a spus că noi trebuie să fim desăvârşiți după cum Tatăl nostru ceresc este desăvârşit (Mat. 5.48). Isus ne-a spus să ne gândim la lucrurile de sus (Col. 3.2). În Hristos suntem făpturi noi (2 Cor. 5.17). Prin harul Lui noi am fost scoşi din groapă (Isa. 51.1) la Muntele Sionului, cetatea Dumnezeului Celui viu, Ierusalimul ceresc, în Biserica celor întâi născuți ale căror nume sunt scrise în ceruri (Evr. 12.22-23). Prin harul lui Dumnezeu noi am fost scoşi din întunericul morții (Efes. 2.1) la lumina vieții (Ioan 11.6; 8.12). Am fost mântuiți din moartea veşnică prin sângele Fiului Său preaiubit (Rom. 5.9). Am fost răscumpărați cu un preț scump (1 Pet. 1.19). Noi nu mai suntem ai noştri, ci ai Lui (1 Cor. 6.20), şi acum în Hristos suntem temple ale Duhului Sfânt. (1 Cor. 3.16).

Vedeți de ce a spus credinciosul Ioan *„Copilaşilor, păziți-vă de idoli."* (1 Ioan 5.21)?

Iar voi, păstori, vedeți de ce trebuie să vă avertizați turmele împotriva idolatriilor „mamei spurcăciunilor”? Nu vedeți ce fățărnicie este să țineți cu o mână Cuvântul lui Dumnezeu şi cu cealaltă să permiteți în mijlocul vostru obiceiurile păgâne de Crăciun ale Romei? Voi, cărora nu v-ar trece prin cap să cinstiți pe „Doamna Fatima” a Romei, urați în fiecare an bun venit Crăciunului Romei în propria voastră biserică? Iar voi, pastori cărora vi s-a încredințat turma lui Dumnezeu, nu vă pasă dacă biserica şi națiunea noastră este dusă în dezastru? Îndrăzniți să stați la amvon între Dumnezeu şi poporul vostru şi să nu vă ridicați glasul împotriva idolatriei care a făcut ca America să fie pusă în cântar şi găsită uşoară? O pastor străjer, nu vezi că Dumnezeu va cere din mâna ta sângele acestei națiuni dacă refuzi să ții seama de scrisul de pe perete, şi dacă permiți ca ceremoniile idolatre să prospere în Biserica lui Dumnezeu pentru care a murit Hristos?

Adevărul limpede despre Crăciun

Comemorează Crăciunul cu adevărat naşterea lui Isus? S-a născut El în 25 decembrie? Pavel, apostolii, şi Biserica de la început a Noului Testament a sărbătorit Crăciunul? Ştiţi voi ce spune Biblia despre pomul de Crăciun? Staţi şi gândiţi-vă! **Foarte puţini ştiu de ce facem noi lucrurile pe care le facem, sau de unde provin obiceiurile noastre! Ne-am născut într-o lume plină de datini. Am crescut practicându-le, le-am luat de bune, dar nu ne-am întrebat niciodată de ce!**

O sărbătoare păgână, nu creştină. Am considerat Crăciunul ca fiind cea mai importantă sărbătoare creştină. Fără a pune întrebări am considerat orbeşte că sărbătorirea acestuia trebuie să fie una dintre principalele învăţături şi porunci ale Noului Testament. Am presupus că Isus s-a născut pe 25 decembrie, şi că Noul Testament a aşezat ziua aceasta ca cea mai importantă sărbătoare creştină. Am presupus că facem schimb de cadouri pentru că şi magii i-au dus daruri copilului Isus. Dar haideţi să nu mai presupunem că să privim în istorie şi în Biblie după informaţii!

Cuvântul „Christmas" (Crăciun) înseamnă „liturghia lui Hristos" sau cum s-a prescurtat mai târziu, „Christ-Mass." Ne-a parvenit ca o împărtăşanie catolică. Şi de unde au luat-o ei? Din sărbătoarea păgână a zilei de 25 decembrie, ziua de naştere a lui Sol, zeul soare. De fapt este un ritual străvechi al închinării la Baal, pe care Biblia îl osândeşte ca fiind cea mai mare urâciune dintre toate închinările păgâne.

Sărbătoarea aceasta nu este pomenită nicăieri în Noul Testament. Nu a fost ţinută niciodată nici de Pavel, nici de apostoli, nici de adevărata Biserică creştină. Părerea că Isus s-a născut pe 25 decembrie este una dintre istorisirile închipuite despre care a prorocit apostolul Pavel (2 Tim. 4:4) şi a spus că vor înşela lumea în aceste zile de pe urmă. Adevărul este că ziua de Crăciun nu este nicidecum ziua de naştere a lui Hristos! Această sărbătoare, indiferent cât de importantă este pentru unii, nu este de origine

creştină, ci păgână, babiloniană. Dar are vreo importanţă? Nu este bine să mergem mai departe aşa şi s-o ţinem oricum? „Duhul Crăciunului" nu este un lucru bun, indiferent cum a început? Vom vedea!

Isus nu s-a născut pe 25 decembrie

Să privim interesanta dovadă. Când s-a născut Isus? Isus nici măcar nu s-a născut iarna. Când s-a născut copilul Isus, *„În ţinutul acela erau nişte păstori, care stăteau afară în câmp, şi făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor."* (Luca 2.8). Acest lucru nu s-ar fi putut întâmpla niciodată în Palestina în luna decembrie. Păstorii îşi aduceau întotdeauna turmele de pe coastele munţilor şi din câmpii şi le puneau în ţarcuri nu mai târziu de 15 octombrie, ca să le păzească de anotimpul rece, ploios, care urma după acea dată. Observaţi că Biblia dovedeşte în Cântarea lui Solomon 2.11, şi Ezra 10.9, şi 13, că iarna era un anotimp ploios care nu le permitea păstorilor să stea în câmp deschis noaptea. Era un obicei străvechi printre iudeii acelor zile să-şi trimită turmele în câmpii şi în deşerturi în perioada Paştelui, (primăvara devreme), şi să le aducă acasă la începutul primei ploi, spune „Adam Clarke Commentary", Vol. 5, pag. 386 (şi 370). În continuare, această sursă spune: „Cât timp erau afară, păstorii le supravegheau zi şi noapte. Când… prima ploaie începea devreme în luna Marchesvan (care corespunde cu octombrie/noiembrie de la noi [începe la mijlocul lui octombrie], vedem că turmele erau ţinute în câmp deschis toată vara. Şi, pentru că aceşti păstori încă nu-şi aduseseră turmele acasă, este un argument probabil că luna octombrie încă nu începuse, şi prin urmare Domnul nostru nu s-a născut la 25 decembrie, când nici o turmă nu se mai afla afară în câmp; nici nu se putea naşte după septembrie, pentru că turmele încă se mai aflau în câmp noaptea. Pe baza acestui lucru, ar trebui să se renunţe la părerea că naşterea Domnului a avut loc la 25 decembrie. Păscutul turmelor noaptea în câmpii este un fapt cronologic…."

Orice enciclopedie sau orice altă sursă vă va spune că Hristos nu s-a născut la 25 decembrie. Enciclopedia Catolică spune deschis acest lucru. Data exactă a naşterii lui Isus este complet necunoscută, după cum recunosc toate sursele – deşi dacă aş avea spaţiu în această broşură aş putea să vă arăt versete care cel puţin indică foarte puternic faptul că a fost la începutul toamnei, probabil în septembrie, aproximativ la şase luni după Paşti. Dacă Dumnezeu ar fi dorit să ţinem ziua naşterii lui Hristos, n-ar fi ascuns data exactă.

Ce spun enciclopediile

În Noul Testament şi nicăieri în Biblie nu ni se spune să ţinem Crăciunul. Creştinii primului secol, sub învăţăturile inspirate ale lui Petru, Pavel şi ceilalţi apostoli, n-au ţinut niciodată Crăciunul. Nu există nici o autoritate biblică pentru ţinerea acestuia, indiferent cât de ciudat ar părea. Atunci de unde avem Crăciunul? De vremea ce ne-a parvenit din Biserica Romano Catolică, şi nu are altă autoritate decât aceea a Bisericii Catolice, haideţi să cercetăm *Enciclopedia Catolică*, publicată de această biserică. Sub titlul „Crăciun" veţi citi: „Crăciunul nu s-a aflat printre sărbătorile dintâi ale Bisericii... Prima dovadă a acestei sărbători provine din Egipt... Obiceiuri păgâne care se învârteau în jurul calendelor din ianuarie au fost atrase de Crăciun." Şi mai departe găsim recunoscut acest adevăr: „...în Scriptură, numai păcătoşii, nu sfinţii, îşi sărbătoreau ziua de naştere." Enciclopedia Britanică spune astfel: „Christmas (liturghia lui Hristos). Crăciunul nu a fost printre sărbătorile de la început ale Bisericii." Nu a fost instituit de Hristos sau de către apostoli, n-are nici o autoritate biblică – a fost preluat mai târziu din păgânism.

Enciclopedia Americană spune: „Crăciunul. Conform multor surse, nu a fost sărbătorit în primele secole ale Bisericii creştine, căci obiceiul creştin nu era să se sărbătorească naşterea unei persoane remarcabile, ci moartea acesteia." („Împărtăşirea" instituită pe baza autorităţii Noului testament, este o pomenire a morţii lui Hristos.)

„În amintirea naşterii lui Hristos, s-a instituit o sărbătoare în sec. IV. În sec. V, Biserica din apus a rânduit ca aceasta să fie sărbătorită pentru totdeauna în ziua vechii sărbători a naşterii lui Sol, căci nu se ştia cu siguranță ziua naşterii lui Hristos."

Cum a pătruns în Biserică acest obicei păgân

Observați: aceste surse istorice recunoscute ne arată că în primele două sau trei sute de ani **Crăciunul nu a fost ținut de creştini!** A intrat în Biserica de apus, sau Biserica Romană, în sec. IV. Numai în sec. V Biserica Romană a hotărât să fie ținut ca o sărbătoare „creştină" oficială. Atunci cum s-a strecurat acest obicei păgân în aşa zisul creştinism? Enciclopedia Schaff-Herzog explică lămurit în articolul său despre Crăciun: „Nu se poate determina cu exactitate cât de mult a depins data sărbătorii de Brumalia păgână (25 decembrie) care urma Saturnaliei (17-24 decembrie), şi care sărbătorea cea mai scurtă zi din an şi „noul soare"… Păgâna Saturnalie şi Brumalia erau prea adânc consolidate în obiceiul popular pentru a fi înlăturate de influența creştină... Sărbătoarea păgână împreună cu dezmățul şi veselia era atât de populară încât creştinii s-au bucurat de o scuză pentru a continua ținerea acesteia cu puțină schimbare în duh şi în obicei. Predicatorii creştini din apus şi din răsăritul apropiat au protestat împotriva neseriozității scandaloase cu care a fost sărbătorită naşterea lui Hristos, în timp ce creştinii din Mesopotamia i-au acuzat pe frații lor din apus de idolatrie şi de închinare la soare, pentru că au adoptat ca şi creştină această sărbătoare păgână."

Amintiți-vă, lumea romană fusese păgână. Înaintea secolului IV creştinii erau puțini ca număr, deşi creşteau, şi erau prigoniți de către conducere şi de către păgâni. Însă odată cu venirea lui Constantin ca împărat, în secolul IV, punând creştinismul pe picior de egalitate cu păgânismul, oameni din lumea romană au început să accepte cu sutele de mii acest creştinism de acum popular. Însă amintiți-vă că acești oameni crescuseră cu nişte obiceiuri păgâne, dintre care cel important era această sărbătoare din 25 decembrie.

Era o sărbătoare a veseliei cu un spirit deosebit. Lor le-a plăcut! N-au vrut să renunțe la aceasta! Acum același articol din Enciclopedia Schaff-Herzog lămurește cum recunoașterea de către Constantin a duminicii, care fusese ziua închinării păgâne la soare, și cum influența Manieismului păgân (o religie din sec. III), care identifica pe Fiul lui Dumnezeu cu soarele, a furnizat acestor păgâni din sec. IV, care acum se întorceau în masă la „creștinism", scuza pentru a-și numi sărbătoarea lor păgână din 25 decembrie (nașterea zeului soare), ziua de naștere a Fiului lui Dumnezeu. În felul acesta „Crăciunul" a pătruns în așa numita noastră creștinătate! Îi putem spune altfel, însă este tot aceeași sărbătoare păgână străveche a închinării la soare. Singura schimbare constă numai felul cum o numim. Puteți numi un iepure „leu" dar el tot iepure rămâne.

Din nou din *Britannica*: „Anumiți latini, încă din 354, se poate să fi mutat ziua de naștere din 6 ianuarie în 25 decembrie, care pe atunci era o sărbătoare mitraică (de la zeul persan al luminii – zeul soare)… sau ziua de naștere a nebiruitului soare... Sirienii și armenii, care au ținut de 6 ianuarie i-au acuzat pe romani de închinare la soare și de idolatrie, susținând că 25 decembrie fusese inventată de ucenicii lui Cerinthus…"

Adevărata origine a Crăciunului

Dacă noi am preluat Crăciunul de la romano catolici, și ei l-au luat din păgânism, atunci de unde l-au luat păgânii? Unde se află adevărata proveniență a acestuia? Este un obicei principal al sistemului corupt acuzat prin profețiile biblice sub numele de Babilon. **A început și-și are originea în Babilonul străvechiului Nimrod!** Da, își are originea în rădăcini al căror început a avut loc la scurt timp după potop. **Nimrod, nepotul lui Ham, fiul lui Noe, a fost întemeietorul sistemului babilonian care de atunci încolo a ajuns să stăpânească lumea – sistemul rivalității organizate – al guvernelor și împărățiilor conduse de oameni, bazat pe sistemul economic competitiv și aducător de profit.** Nimrod a ridicat turnul Babel, Babilonul original, străvechea Ninive, și multe alte

cetăți. El a organizat această primă împărăție mondială. În ebraică, numele Nimrod provine din „Marad" care înseamnă „el s-a răszvrătit" (Gen. 10.6, 8-12). Din multe scrieri străvechi se învață multe lucruri despre acest om care a început în mod organizat marea lepădare de Dumnezeul care stăpânise lumea aceasta până atunci. Nimrod era atât de rău, se spune că s-a căsătorit cu propria-i mamă, numită Semiramida. După prematura moarte a lui Nimrod, aşa numita lui mamă-soție, Semiramida, a promovat învățătura stricată a supraviețuirii lui Nimrod ca ființă spirituală. Ea a pretins că un pom verde pe deplin dezvoltat a răsărit noaptea dintr-un ciot al unui copac mort, care a simbolizat că decedatul Nimrod răsărise la o viață nouă. Ea a pretins că la fiecare aniversare a naşterii sale, Nimrod vizitează copacul verde şi lasă daruri pe acesta. 25 decembrie a fost ziua de naştere a lui Nimrod. **Aceasta este adevărata origine a pomului de Crăciun.** Prin uneltirile ei, Semiramida a devenit „regina babiloniană a cerului" şi Nimrod, sub diferite nume, a ajuns „fiul divin al cerului". De-a lungul generațiilor, în această închinare idolatră Nimrod a devenit de asemenea un Mesia mincinos, fiul lui Baal, zeul soare. În acest fals sistem babilonian, „Mama şi Pruncul" (Semiramida şi Nimrod cel renăscut), au devenit principalele obiecte de închinare. Închinarea la „Mamă şi Prunc" s-a răspândit în lume. Numele erau diferite în diferite țări şi limbi. În Egipt era Iris şi Osiris. În Asia, Cybele şi Deoius. În Roma păgână, Fortuna şi Jupiter. Chiar şi în Grecia, China, Japonia, şi Tibet, se găseşte copia Fecioarei, cu mult înainte de naşterea lui Hristos!

Astfel, în timpul sec. IV şi V, când păgânii lumii romane au „acceptat" cu sutele de mii noul „creştinism" popular, ducând cu ei vechile lor obiceiuri şi credințe, ascunzându-le numai sub denumiri creştine, conceptul despre Fecioară şi „Mama şi Pruncul" a devenit de asemenea popular, mai ales de Crăciun. În fiecare Crăciun veți auzi cântându-se de nenumărate ori cântarea „Noapte liniştită, sfântă noapte" împreună cu tema ei binecunoscută „mama şi Pruncul". Noi, care ne-am născut într-o asemenea lume babiloniană,

am crescut şi am trăit în aceste lucruri întreaga viaţă, am fost învăţaţi să le venerăm ca sfinte. Noi niciodată nu ne-am întrebat de unde provin acestea – dacă provin din Biblie sau din idolatria păgână. Suntem şocaţi să învăţăm adevărul – unii, din păcate, sunt jigniţi de adevăr. Însă Dumnezeu porunceşte slujitorilor Săi credincioşi *„Strigă în gura mare, nu te opri! Înalţă-ţi glasul ca o trâmbiţă, şi vesteşte poporului Meu nelegiuirile lui…”* Isaia 58.1. Aşa şocante cum sunt, aceste lucruri sunt fapte indiscutabile din istorie şi Biblie! Adevărata origine a Crăciunului este în străvechiul Babilon. Originea acestuia este în lepădarea organizată de credinţă cu care Satana a cuprins în toate aceste secole o lume înşelată! În Egipt, s-a crezut întotdeauna că fiul lui Iris (numele egiptean pentru „Împărăteasa Cerului”) s-a născut în 25 decembrie. Păgânismul a sărbătorit această faimoasă zi de naştere aproape în toată lumea cunoscută timp de secole înaintea naşterii lui Hristos. 25 decembrie nu este ziua de naştere a lui Isus adevăratul Mesia! Apostolii şi adevărata Biserică primară n-au sărbătorit niciodată naşterea lui Hristos. În Biblie nu există nici o poruncă s-o sărbătorim – mai degrabă sărbătorirea zilei de naştere este un obicei păgân, nicidecum creştin, fie că o credeţi sau nu. Biblia nu ne spune nicăieri să ne închinăm la „mamă şi Prunc”. Apostolii şi creştinii adevăraţi de la început n-au făcut-o niciodată. Scripturile ne arată un înger care i-a spus Mariei: *„Bucură-te tu, căreia ţi s-a făcut mare har; Domnul este cu tine…”* Adăugirea *„binecuvântată eşti tu între femei!”* lipseşte din cele mai bune manuscrise originale din greacă. Elisabeta i-a spus Mariei: *„Binecuvântată eşti tu între femei!”* Iar Maria însăşi a spus: *„de acum încolo, toate neamurile îmi vor zice fericită…”* (Luca 1.28, 42, 48). Ei i s-a făcut mare har şi acest lucru a fost recunoscut de toate generaţiile de atunci încoace – dar asta nu înseamnă că ea trebuie să fie zeificată, sau să i se aducă închinare, sau să fie considerată divină, pentru că nu este decât o fiinţă omenească. **Răspândita închinare la Maria ca „Mama lui Dumnezeu”, învăţătura concepţiei imaculate, care în mod fals se referă la ea ca mijlocitoare între om şi Dumnezeu,**

este o continuare a acestei străvechi idolatrii babiloniene, începută prin înşelătoriile Semiramidei, soţia lui Nimrod.

Astfel străvechile „taine haldeie" idolatre instituite de această soţie a lui Nimrod, au fost transmise prin religiile păgâne în Biserica Catolică sub nume noi „creştine", şi de acolo în cultele protestante şi mai departe nouă tuturor celor de azi.

Originea „sfintei coroniţe", a vâscului, a butucului care se aprinde în cadrul ceremoniei focului din ajunul Crăciunului

De unde am luat noi acest obicei al vâscului? Printre străvechii păgâni vâscul se folosea la această sărbătoare a solstiţiului de iarnă pentru că era socotit închinat soarelui, datorită presupusei sale puteri miraculoase de a vindeca. Obiceiul păgân al sărutului sub vâsc era un prim pas din noaptea depravării prin de beţie şi chefuri – se sărbătorea moartea „vechiului soare" şi naşterea celui nou la solstiţiul de iarnă. Vâscul, sfinţit în sărbătorile păgâne, este un parazit!

Butucul care se aprindea în cadrul ceremoniei focului din ajunul Crăciunului este în realitate „butucul soarelui". De fapt se referea la o „roată", un simbol păgân al soarelui. Chiar şi aprinderea focurilor şi a lumânărilor ca şi ceremonie creştină este numai o continuare a datinii păgâne care încuraja coborârea soarelui când acesta atingea punctul cel mai de jos pe cerurile sudului!

Enciclopedia Americană spune: „Vâscul, butucul care se aprindea de Crăciun... sunt are relicve ale timpurilor pre-creştine."

„Păgânism!" Cartea *Răspunsuri la întrebări*, redactată de Frederick J. Haskins, care se găseşte în bibliotecile publice, spune: „Surse demne de încredere consideră că **ghirlandele de Crăciun îşi au originea în obiceiurile păgâne prin care se decorau clădirile şi locurile de închinare la sărbătoarea care avea loc în aceeaşi perioadă cu Crăciunul.** Pomul de Crăciun vine din Egipt, iar originea acestuia datează cu mult înaintea perioadei creştine."

Da, până şi Moş Crăciun, şi el de origine păgână, iar caracterul lui real nu este atât de binevoitor şi sfânt cum consideră mulţi! Numele de „Santa Claus" (Moş Crăciun) este o denaturare a numelui „St. Nicholas, (Sf. Nicolae) un episcop romano-catolic care a trăit în sec. V. În *Enciclopedia Britanica*, Vol. 19, pag. 648-9, ediţia 11, puteţi citi: „Sf. Nicolae, episcop de Myra... un sfânt cinstit de greci şi latini la 6 decembrie... O legendă despre el se spune că stă la originea vechiului obicei de a da cadouri pe ascuns în ajunul zilei de sf. Nicolae [6 decembrie], obicei care a fost transferat după aceea în ziua de Crăciun. De aici porneşte asocierea Crăciunului cu Santa Claus..."

Pe parcursul anului părinţii îşi pedepsesc copiii dacă aceştia mint. Apoi, de Crăciun, ei înşişi le spun copilaşilor lor minciuna aceasta despre „Santa Claus"! Să ne mirăm atunci dacă mulţi dintre aceşti copilaşi atunci când cresc şi aud care este de fapt adevărul încep să creadă că şi Dumnezeu este o legendă? Un copilaş dezamăgit de „Santa Claus" i-a spus unui tovarăş de joacă „Da, o să verific şi chestia asta cu Isus Hristos!" **Este creştinesc să-i învăţăm pe copii legende şi minciuni?** Dumnezeu spune: *„Să nu mărturiseşti strâmb...."* Potrivit argumentelor omeneşti poate să pară corect, dar Dumnezeu spune: *„Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte."*

„Bătrânul Nick" este de asemenea un termen pentru Diavolul. Are vreo legătură? Satana se preface într-un „înger de lumină" ca să înşele! 2 Cor. 11.4 şi Apoc. 12.9.

Şi aşa, dacă examinăm aceste lucruri, suntem surprinşi să învăţăm că **practica ţinerii Crăciunului nu este o nicidecum creştină, ci este o datină păgână** – una dintre căile Babilonului de care se ţine poporul nostru.

Ce spune Biblia despre pomul de Crăciun

Dacă Biblia păstrează tăcerea şi nu ne spune să ţinem Crăciunul, şi nici nu spune că apostolii sau Biserica primară l-ar fi ţinut, are ceva de spus în privinţa pomului de Crăciun! Acest lucru

îi va surprinde pe mulţi. Dar iată: Ieremia 10.2-6 *„Aşa vorbeşte Domnul: „Nu vă luaţi după felul de viețuire al neamurilor, şi nu vă temeţi de semnele cerului, pentru că neamurile se tem de ele. Căci obiceiurile popoarelor sunt deşarte. Taie un lemn din pădure; mâna meşterului îl lucrează cu securea; îl împodobeşte cu argint şi aur, şi ei îl ţintuiesc cu cuie şi ciocane, ca să nu se clatine.””* Aceasta este o descriere perfectă a pomului de Crăciun, numită de Cel Veşnic ca *„obiceiurile popoarelor”* Nouă ni se porunceşte să nu ne luăm după acestea! În acest pasaj obiceiurile acestea sunt privite ca idolatrie.
Versetul 5 arată că aceşti pomi nu pot să vorbească – nu pot să umble – trebuie duşi de alţii. *„Nu vă temeţi de ei, căci* [pomii] *nu pot să facă nici un rău, şi nu sunt în stare să facă nici un bine.”* Aceştia nu sunt dumnezei. Unii interpretează greşit acest pasaj ca să-l facă să spună că n-are nimic dacă ai un pom de Crăciun, dar nu asta spune textul acesta.

Schimbul reciproc de daruri este biblic?

Dacă vine vorba de partea cea mai importantă a acestei datini de Crăciun – cumpărăturile de Crăciun – cumpărarea şi schimbul reciproc de cadouri – mulţi vor exclama triumfători: „Cel puţin Biblia ne spune să facem acest lucru! Nu au dat magii daruri când s-a născut Hristos?” Vom fi din nou surprinşi dacă vom vedea care este adevărul adevărat. Mai întâi haideţi să privim originea istorică a schimbului de daruri, apoi să vedem ce spune Biblia despre acest obicei. Citǎm din *„Biblioteca Sacra”*, Vol. 12, pag. 153-155: „Schimbul de daruri între prieteni este de asemenea caracteristică Crăciunului şi Saturnaliei, şi trebuie să fi fost adoptată de către creştini de la păgâni, după cum arată desluşit Tertulian.”

Acest obicei de a schimba daruri cu prietenii şi rudele în perioada Crăciunului, nu are nici o urmă de creştinism în el. Acesta nu sărbătoreşte naşterea lui Hristos! Să presupunem că este ziua de naştere a unei persoane la care ţii. Vreţi să cinstiţi persoana respectivă, sau ziua ei. Aţi cumpăra cu generozitate daruri pentru

oricine altcineva, ați face schimb de daruri cu toți ceilalți prieteni, și ați ignora complet persoana a cărei zi o cinstiți de fapt? Nu pare o absurditate? Exact asta fac oamenii de pretutindeni. Ei cinstesc o zi care nu este ziua de naştere a lui Hristos cheltuind banii pe cadouri pe care să le dăruiască prietenilor şi rudelor. Dar vă pot spune din ani de experiență, și cred că cei mai mulți pastori şi predicatori o pot face, că după luna decembrie, aproape toți cei ce se pretind creştini uită să dea daruri pentru Hristos şi cauza Lui.

Acum luați în considerare ceea ce spune Biblia despre oferirea darurilor la naşterea lui Hristos. Mat 2.1-11: *„După ce S-a născut Isus în Betleemul din Iudea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit nişte magi din Răsărit la Ierusalim, şi au întrebat: „Unde este Împăratul de curând născut al Iudeilor? Fiindcă I-am văzut steaua în Răsărit, şi am venit să ne închinăm Lui.”... Au intrat în casă, au văzut Pruncul cu Maria, mama Lui, s-au aruncat cu fața la pământ, şi I s-au închinat; apoi şi-au deschis vistieriile, şi I-au adus daruri: aur, tămâie şi smirnă.”*

Observați, ei au întrebat de pruncul Isus, care fusese născut ca împărat al iudeilor! **De ce I-au oferit ei daruri? Pentru că era ziua lui de naştere? Nicidecum, pentru că ei au ajuns cu mult după ce se născuse El!** Au făcut ei acest lucru ca să ne dea nouă un exemplu, ca şi noi să ne dăm daruri unii altora? Nu, fiți atenți – ei nu şi-au dat daruri unii altora, ci *„I-au adus daruri”*. **Ei I-au oferit lui Hristos darurile lor, nu prietenilor sau rudelor.** De ce? Citez din *„Adam Clarke Commentary”*, Vol. 5, pag. 46: „Vers. 11. (*„I-au adus daruri”*). **Cei din răsărit nu veneau niciodată fără daruri în prezența împăraților şi a personalităților.** Obiceiul acesta este observat deseori în Vechiul Testament, şi încă are preponderență în răsărit...”

Asta este! Ei nu instituiau un nou obicei creştin de a schimba daruri cu prietenii pentru a cinsti naşterea lui Hristos. Ei urmau un străvechi obicei răsăritean de a oferi daruri unui împărat atunci când veneau în prezența lui. Ei se apropiau de Împăratul de curând născut al iudeilor. Obiceiul cerea ca ei să aducă daruri – așa cum şi împărăteasa din miazăzi i-a adus daruri lui Solomon – cum şi astăzi

mulţi oameni aduc un dar atunci când fac o vizită preşedintelui la Casa Albă.

Nu, obiceiul oferirii darurilor nu-şi are nicidecum originea în acest eveniment biblic, ci mai degrabă, după cum am citat din istorie, este continuarea unui străvechi obicei păgân.

Noi eram în Babilon şi nu o ştiam!

Crăciunul a devenit un sezon comercial. Este întreţinut de cea mai mare campanie publicitară a anului. În multe magazine vedeţi un Moş Crăciun deghizat. Reclamele ne duc în eroare şi ne înşeală cu „frumosul spirit al Crăciunului". Ziarele care vând reclamele, tipăresc editoriale înflorite în care înalţă şi laudă sezonul păgân şi „spiritul" acestuia. Naivii oameni sunt atât de inoculaţi încât mulţi se simt jigniţi dacă le spui adevărul. Dar „spiritul Crăciunului" este creat în fiecare an nu ca să-L cinstească pe Hristos, ci ca să facă vânzare. Ca toate înşelătoriile Satanei, arată ca un „înger de lumină", este făcut să pară ceva bun. Milioane de dolari sunt cheltuite anual în acest scop, în timp ce cauza lui Hristos trebuie să sufere. Este o parte a sistemului economic babilonian.

Noi suntem poporul lui Dumnezeu. Da, ne aflăm în Babilon şi nu o ştim, aşa cum a prezis profeţia biblică, şi nu o ştim! *„Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiţi părtaşi la păcatele ei, şi să nu fiţi loviţi cu urgiile ei!"* Apoc. 18.4.

OBICEIURI DE PRIMĂVARĂ
Originea obiceiurilor de Paşte

Originea cuvântului „Easter”
(Easter în engleză, este echivalentul paştelui românesc)
Care este originea oului de Paşte şi a iepuraşului?
de Paul S. Taylor

Numele de „Easter” (tradus cu Paşte în româneşte) îşi rădăcinile în străvechile religii politeiste **păgâne**. Toţi cercetătorii sunt de acord cu această afirmaţie. Acest nume nu a fost niciodată folosit în Scripturile originale, şi nici nu este asociat vreodată cu moartea şi învierea lui Isus Hristos. Din aceste motive noi preferăm să folosim termenul de „Duminica Învierii” în loc de „Easter” (Paşti), atunci când ne referim la amintirea anuală a învierii lui Hristos.

Origine străveche

Cele mai multe cărţi de referinţă spun că numele de „Easter” a derivat de la „Eastre”, zeiţa germanică a primăverii. Deşi există această legătură, în realitate originea numelui şi a zeiţei sunt mult mai străvechi – şi anume de pe vremea turnului Babel.

Această origine a început la scurt timp după potopul biblic. Potopul a fost o judecată divină venită asupra omenirii după ce răul a devenit universal şi oamenii de pretutindeni erau total indiferenţi faţă de Dumnezeu. Biblia spune că *„Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, şi că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.”* Gen. 6.5

Nu este greu să ne închipuim că viaţa devenise aproape insuportabilă în această perioadă a istoriei. Dumnezeu a dat omenirii o a doua şansă cruţându-l pe Noe şi familia acestuia (în total opt persoane). După potop, Noe a avut un nepot înzestrat, dar rău, (Gen. 10.6-10) care s-a răzvrătit faţă de Dumnezeu. Biblia spune că el era „unul tare” [1] Tradiţia iudaică arată că Nimrod a

fost un tiran „care i-a făcut pe toți oamenii să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu”. [2] Din istorie este evident că Nimrod nu a fost numai un conducător politic, ci şi preotul care conducea o formă de închinare ocultă. [3]

Împăratul Nimrod, împărăteasa Semiramis (Easter), şi Tamuz (Nimrod reîncarnat)

Nimrod a construit şi a organizat mari cetăți. Biblia consemnează Babel, Asiria, Ninive, Calah. (Gen. 10.10-12) Dacă aveți cunoştințe de istorie străveche s-ar putea ca pomenirea acestor locuri să vă dea fiori. Acestea erau cetăți în care aveau loc practici şi perversiuni (pervertiri) aproape de neînchipuit.

După moartea lui Nimrod, religia tainică a Babilonului în care el avusese un rol important, a continuat. Soția lui, împărăteasa Semiramis s-a ocupat de acest lucru. După ce el a murit, Semiramis l-a zeificat numindu-l zeul Soare. Mai târziu a devenit cunoscut în diferite culturi sub numele de Baal, Marele Dătător de viață, Zeul focului, Baalim, Bel, Moloh, etc.

„Mai târziu, când femeia această preacurvă şi idolatră a născut un copil din flori, a pretins că acest fiu, numit Tamuz, era Nimrod renăscut.” [4] Semiramis „a susținut că fiul ei a fost conceput în mod supranatural, [fără a avea un tată uman], şi că el era sămânța făgăduită, „Mântuitorul” făgăduit de Dumnezeu în Gen. 3.15. „În orice caz, nu numai pruncului i se aducea închinare, ci şi MAMEI, dacă nu cumva acesteia într-o măsură mai mare.” [5] Nimrod a fost zeificat ca Zeu al soarelui şi părinte al creației. Semiramis a devenit zeița lunii, a fecundității, etc.

„În miturile străvechi ale cultelor tainelor, „mântuitorului” lor Tamuz i se aducea închinare în sezonul de primăvară. Conform legendelor, după ce a fost omorât (a fost ucis de un mistreț sălbatic), el a mers în infern. Însă datorită plânsetelor mamei lui…el a înviat în mod mistic în răsăritul vegetației – primăvara. În fiecare an se ținea o sărbătoare de primăvară care reprezenta această presupusă înviere din lumea cealaltă.” [6]

Astfel, s-a dezvoltat o religie îngrozitor de falsă, cu închinare la soare şi la lună, cu preoţi, astrologie, închinare demonică, închinare la stele asociate cu zei, idolatrie, ritualuri tainice, jertfe umane, şi câte şi mai câte. Sincer, practicile care aveau loc acolo au fost atât de îngrozitoare încât nu mi se pare potrivit să vorbesc despre ele aici. În Babilon, cetatea lui Nimrod, s-a zidit pentru prima oară un turn spre sfidarea lui Dumnezeu, ca parte a religiei lor satanice. Dovezi arheologice indică faptul că acesta a fost o structură piramidală impresionantă (un zigurat). Biblia ne spune că pe vremea aceea lumea avea o singură limbă şi cea mai mare parte a populaţiei globului se afla în această zonă şi practica această religie. Lui Dumnezeu i-a fost clar că lumea va ajunge în curând într-o stare rea asemănătoare timpului dinaintea potopului. Trebuia făcut ceva pentru a zădărnici această guvernare mondială, despotică, a lumii. Dumnezeu le-a încurcat limbile astfel că nu s-au mai înţeles unii pe alţii (Gen. 11.7). (Aceasta este sursa mulţimii limbilor de pe Glob.) În consecinţă, mulţi oameni s-au îndepărtat de zona aceea în grupuri, conform noii lor limbi. Cei mai mulţi, dacă nu toţi dintre aceştia şi-au luat cu ei religia lor rea, care avea la bază zeul soare. Ei au continuat să se închine stelelor şi să practice toate celelalte obiceiuri stricate ale religiei lor. Unii au continuat să zidească piramide (care amintesc de turnul Babel), ca parte a acestei religii tainice. Astăzi mai găsim în lume rămăşiţe ale acestora (în Irak, America de Sud, America Centrală, Egypt, Burma).

Babel a fost punctul de plecare al unui sistem idolatru care s-a răspândit în toată lumea. Biblia spune: *„Babilonul era în mâna Domnului un potir de aur, care îmbăta tot pământul; Neamurile au băut din vinul lui; de aceea au fost neamurile ca într-o nebunie.”* Biblia vorbeşte deseori despre religiile satanice care provin de aici. Vechiul istoric grec Herodot „a fost martor la religia tainică şi la ritualurile acesteia în numeroase ţări şi aminteşte cum Babilonul a fost sursa tuturor sistemelor idolatre.” [7] Austern Layard a spus că

„avem mărturia unită a istoriei sacre şi profane că idolatria provine din zona Babiloniei.” [8]

Practic aproape fiecare practică urâcioasă şi idolatră la care vă puteți gândi îşi are originea în Babel, la împărăteasa Semiramis, Zeița Mamă şi Nimrod.

Cum oamenii se răspândiseră din Babilon cu diferite limbi, au folosit diverse nume pentru Nimrod (Tamuz) şi Semiramis. Unii au numit-o pe Zeița Mamă „ISHTAR” (Astarte), care în original se pronunța „Easter”. În alte țări a fost numită Eostre, Astarte, Ostera, Eastre. Alte nume ale Semiramidei, Zeița Mamă sunt: Soția lui Baal, Astarteea, Împărăteasa Cerului. [10] Zeița Mamă era frecvent venerată ca zeiță a fecundității – şi ca un fel de Mama Natură şi zeița primăverii, a sexului şi a naşterii. Era venerată de asemenea ca mijlocitoare între Dumnezeu şi om. În sistemul ei de închinare se practicau adesea orgii sexuale şi în templele ei existau adesea prostituate – prin toate acestea se încerca câştigarea bunăvoinței ei.

Iepurele de paşte

Iepurele este binecunoscut ca **simbol sexual al fertilității**. În diferite părți ale lumii, religii care s-au dezvoltat din Babel, au asociat iepurele cu ciclul omenesc şi cu fazele lunii (Egipt, China, etc.) Cum poate vă amintiți, zeița mamă Semiramis (Easter) este asociată cu luna. Cu alte cuvinte, iepuraşul de paşti simbolizează zeița mamă. Ritualurile fertilității care au loc anual primăvara, sunt asociate cu venerarea zeiței mamă şi a lui Tamuz, reîncarnarea soțului ei Nimrod.

Oul de paşte

Cei mai mulți copii şi cele mai multe familii care vopsesc sau ascund ouă de paşti, ca parte a tradiției lor din duminica învierii, habar nu au de originea acestor tradiții. Aceste obiceiuri legate de

ouăle de paşti au devenit o parte din cultura occidentală. Mulţi ar fi surprinşi şi înspăimântaţi să afle care este originea acestor tradiţii.

„Oul a fost un simbol sacru printre babilonieni. Credeau o veche legendă care spunea că un ou de o mărime nemaipomenită a căzut din cer în râul Eufrat. Conform străvechii poveşti, din acest ou a ieşit zeiţa Astarte (Easter – Semiramis). Şi astfel oul a ajuns s-o simbolizeze pe zeiţa Easter." [11]

Gândul despre oul mistic s-a răspândit din Babilon în multe părţi ale lumii. [12] La Roma, oul mistic preceda procesiuni în cinstea zeiţei mamă romane. Oul făcea parte din ceremoniile sacre ale tainelor lui Bahus. Druizii au folosit oul pe post de blazon sacru al lor. În nordul Europei, China şi Japonia, ouăle erau vopsite pentru sărbătorile lor sacre. [13]

Oul era şi un simbol al fecundităţii; Semiramis (Easter) a fost zeiţa fertilităţii. Oul de paşti este un simbol al zeiţei mamă, şi poartă până şi unul dintre numele ei.

Rezumat şi concluzie

„Easter" (cuvânt echivalent în românește cu „paște") este pur şi simplu unul dintre numele unei femei care a înşelat îngrozitor lumea şi a cărei religie a provocat suferinţă nespusă. [14] Ea a fost în mod clar un inamic al creştinismului, iar fiul ei Tamuz a fost un antihrist, un fals mesia care a înşelat milioane de oameni.

Dacă eşti un creştin, nu este greu să deosebeşti înşelătoria şi confuzia pusă la cale cu succes de către Satana. De exemplu, observaţi ironia penibilă din aceste tradiţii pe care cei mai mulţi oameni le practică în mod nevinovat. Acestea se repetă anual pentru că au devenit nişte tradiţii, şi originea lor le este multora necunoscută.

- în ziua comemorării învierii lui Hristos, americanii pun ouă împodobite pe pajiştea Casei Albe şi pretind că iepuraşul le-a ascuns acolo. Acelaşi ritual se practică în unele biserici creştine.

- în Grecia (şi România) se practică ciocnitul ouălor cu urarea „Hristos a înviat" la care se răspunde „Adevărat c-a-nviat", fără să se ştie că oul este simbolul zeiței [16]

Simbolurile ademenitoare ale religiilor străvechi inspirate de Satana s-au integrat în viața de zi cu zi a oamenilor, până în vremea noastră, încercând să întunece adevărul lui Dumnezeu. S-ar putea pune întrebarea dacă există vreo modalitate mai bună pentru creştini să sărbătorească învierea lui Isus Hristos, cea mai importantă dintre toate zilele sfinte ale creştinismului. În retrospectivă, se pare că ar fi fost o mărturie mai bună înaintea lumii dacă creştinii nu ar fi încercat să creştinizeze sărbători păgâne – adoptând numele de „Easter" – Astarte/Semiramis (paşte) în amintirea lui Hristos. Isus a fost întunecat de ouă vopsite şi de iepuraşi. Atenția a fost atrasă de la adevărul duhovnicesc către materialism (haine, produse şi dulciuri cu simboluri rele). Magazinele vând mărfuri care n-au nici o legătură cu moartea şi învierea lui Hristos. „Creştinii" folosesc cu naivitate simboluri şi practici care în mod inconştient transmit mai departe tradiții străvechi antihriste – obiceiuri simbolice ținute de aceleaşi culte religioase care au inspirat nimicirea unui mare număr de creştini şi evrei. Nu cumva râde Diavolul de noi?

Bibliografie

1. Geneza 10.8 şi 1 Cro. 1.10 – *„Nimrod: el este acela care a început să fie puternic pe pământ."*

2. Enciclopedia evreiască, Vol. 9, p. 309, citată de Ralph Woodrow, în „Religia tainică a Babilonului" (Riverside, California: Ralph Woodrow Evangelistic Assn., 1966).

3. Ralph Woodrow, „Religia tainică a Babilonului" (Riverside, California: Ralph Woodrow Evangelistic Assn., 1966), p. 9; şi Alexander Hislop, Cele două Babiloane (New York: Loizeaux Brothers).

4. Woodrow, Ibid., p. 9.; În forma lui reîncarnată (Nimrod/Tammuz), a fost cunoscut sub numele de Horus (Egipt), Attis (Italia), Crishna sau Iswara (India), Deoius (Asia Mică), Janus (Roma), etc.

5. Woodrow, Ibid., p. 9.

6. „Învierea lui Tamuz [Nimrod] datorită mâhnirii Astartei [Semiramis] a fost reprezentată în fiecare an melodramatic pentru a asigura o bună recoltă şi fecunditatea oamenilor... În fiecare an bărbați şi femei trebuiau să plângă împreună cu Astarte (Ishtar)

moartea lui Tammuz şi să sărbătorească revenirea zeului, ca să obțină din nou bunăvoința şi ajutorul ei!" [Homer W. Smith, Omul şi dumnezeii lui, p. 86, citat de Woodrow, p. 157.]

7. Ibid., p. 10; Istoria lui Herodot, Cartea 2, p. 109, citată de Woodrow.

8. Woodrow, Ibid., p. 11; Austen Henry Layard, Ninive şi rămăşițele ei

9. Woodrow Ibid., p. 152.

10. Numele Astarte sau Astarteea, şi Împărăteasa cerului au fost folosite pentru Semiramis, de către israeliții şi păgânii din jurul lor, vezi Jud 2:13, Ier. 44:17-19, etc. Alte nume pentru Semiramis sunt Astarte (Ciprus), Diana (Efes şi Asia Mică), Cybele (Asia Mică), Isis (Egipt), Afrodita, Ceres (Grecia), Venus sau Fortuna (Romani), Shingmoo (China), Disa (Scandanavia), Nutria (Etrusci), Virgo-Paritura (Druizi), Isi sau Indrani sau Devaki (India).

11. Woodrow, Ibid., p. 152-153.

12. James G. Frazer, Creanga de aur, Vol. 12, Ediția III (1907-15, republicată în 1935-36 şi 1955); Maria Leach, editor, Funk şi Wagnall: Dicționar Standard de Folclor, Mitologie şi Legende, Vol. 1 (1949).

13. Ibid., p. 155. [up]

14. Se ştie foarte bine că această religie tainică a Babilonului există şi astăzi în lume sub diferite forme. Multe dintre elementele sale sunt prezente până şi în mişcarea New Age (reîncarnare, astrologie, spiritism, puteri misterioase, etc).

15. Edwin Oliver James, Enciclopedia Britannica, Vol. 7 (Chicago: Enciclopedia Britannica, 1967), p. 867.]

16. James, Ibid.

Tradiţii româneşti... şi nu numai
Tradiţia mărţişorului

preluare după „(Catholica) 05.03.2004, Bucureşti”

Numărul pe luna martie al magazinului ilustrat *„Lumea credinţei”* include un articol de „sezon” despre *„Tradiţia mărţişorului”*, semnat de Gabriel Mateescu. „Mărţişorul este strâns legat de tradiţia românească”, aflăm din articol. „El nu se întâlneşte decât în spaţiul carpatic şi în zonele limitrofe, la români şi la unele populaţii învecinate, care l-au preluat de la aceştia. Obiceiul este cu mult anterior creştinismului, stând în legătură cu scenariul ritual al anului nou agrar, celebrat primăvara.”

„La început mărţişorul consta din două fire de lână răsucite, colorate în alb şi roşu în general, reprezentând unitatea contrariilor: vară-iarnă, căldură-frig, lumină-întuneric, fertilitate-sterilitate. Şnurul era legat la mână, prins în piept şi purtat, după zone, până la Măcinici, Florii, Paşte, Armindeni, sau până la înflorirea unor pomi fructiferi. Ziua scoaterii mărţişorului era marcată de o petrecere numită ‚băutul mărţişorului’. Cu trecerea timpului, de şnurul bicolor s-au legat monede de argint şi de aur. În ziua de astăzi, de acest şnur se atârnă obiecte artizanale, întruchipând diferite animale, flori, litere, etc.”

Articolul atinge şi problema zilei de 8 martie. „Sărbătoarea tradiţională de 1 martie, devenită cu timpul un prilej de omagiere a sexului frumos, nu trebuie în nici un fel asociată cu pseudo-sărbătoarea de origine comunistă de 8 martie. Această aşa-zisă ‚Zi a Femeii’ este o inovaţie cu substrat ideologic, instituită la noi numai o dată cu regimul comunist (şi care ar fi trebuit să dispară de la sine, concomitent cu acesta.) Originea sărbătorii se leagă de numele militantei revoluţionare Clara Zetkin, un fel de Ana Pauker mai rasată, născută la Wiederau (Saxonia) şi moartă la Arhangelskoie (URSS), care a lansat propunerea respectivă în cadrul Conferinţei Internaţionale a Femeilor Socialiste desfăşurate în anul 1910 la Copenhaga.”

„Comuniştii şi socialiştii au ţinut pentru prima oară această sărbătoare ‚roşie’ în anul 1911. Ziua de 8 martie nu a fost aleasă

întâmplător: în această zi avusese loc, la New York, în anul 1857, o mare mişcare de protest a țesătoarelor incitate la ‚lupta de clasă' şi la abolirea valorilor tradiționale (inclusiv a celor religioase), în spiritul ateo-materialist al stângii revoluționare."

* * *

Alte articole referitoare la tradițiile de primăvară

„1 Martie. **Zi de sărbătoare atât de dragă poporului român.** Oraşul e inundat de mărțişoare şi flori. Parcă am mai uitat cu toții de necazurile de zi cu zi, de sărăcie. Inventivitatea comercianților nu cunoaşte limite. De la pandantive clasice cu inimioare, floricele, steluțe şi până la papirusuri cu declarații solemne de dragoste şi aranjamente miniaturale ikebana. Totul respiră a primăvară. Miroase a nou şi a curat. Străzile zvântate sub un soare promițător şi furnicarul de oameni căutând cel mai potrivit suvenir pentru mama, iubita, prietena sau colega de serviciu. E timpul urărilor de dragoste, ghioceilor şi narciselor." Gabriel MATEESCU, Lumea credinței, anul II, nr, 3(8)

O fi această zi de sărbătoare dragă poporului român, dar să nu uităm ce spunea Domnul Isus în Luca 16.15: *„ce este înălțat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu."* Mai amintesc în acest context doar două versete biblice:

„Căci obiceiurile popoarelor sunt deşarte." Ier. 10.3

„Părinții noştri n-au moştenit decât minciună…" Ier. 16.19

Când românii ortodocşi convinşi sunt confruntați cu astfel de dezvăluiri, argumentul lor principal este: „Aşa ne-am născut, şi aşa am primit de la părinții noştri. Toată lumea procedează aşa." Apostolul Petru, care este pomenit în toate bisericile României, spunea însă că de la părinții noştri am moştenit un fel deşert de vieţuire. (1 Pet. 1.18) Cine a devenit cu adevărat creştin, va căuta ca în toate privințele vieții de credință să se asemene cu modelul lăsat de Biserica primară, model păstrat pe paginile Scripturii.

„Până în veacul trecut, mărțişorul se dăruia copiilor şi tinerilor - fete şi băieți deopotrivă - de 1 martie, înainte de răsăritul soarelui. Şnurul de

mărțișor, format din două fire de lână răsucite, colorate în alb şi roşu, sau în alb şi negru, reprezintă unitatea contrariilor: vară-iarnă, căldură-frig, lumină-întuneric, fertilitate-sterilitate. Şnurul era legat la mână, prins în piept şi purtat, după zone, până la Măcinici, Florii, Paşte, Armindeni, sau până la înflorirea unor pomi fructiferi. Apoi era agățat, ca semn benefic, pe ramurile înflorite de măceşi, viță-de-vie, vişin, cireş, se punea sub cloşcă ori **se agăța la icoană**. Ziua scoaterii mărțişorului era marcată de o petrecere numită „băutul mărțişorului". ….Unele legende populare spun că mărțişorul ar fi fost tors de Baba Dochia, probabil **o veche zeitate agrară**, care, ajunsă la vârsta senectuții, moare şi apoi renaşte la echinocțiul de primăvara.

Mărțişorul rămâne peste veacuri „funia anului", care adună laolaltă săptămânile şi lunile în cele două anotimpuri străvechi ale calendarului popular: vara şi iarna, simbolizate de şnurul bicolor. La geto-daci si la latini anul nou începea la 1 martie. Martie (*mens Martius*, „luna zeului Marte") era prima lună a anului. Astfel se explică numele lunilor septembrie (luna a şaptea), octombrie (a opta), decembrie (a zecea). Calendarul popular la geto-daci avea două anotimpuri: vara şi iarna. **Mărțişorul era un fel de talisman menit să poarte noroc**, oferit de anul nou împreună cu urările de bine, sănătate, dragoste şi bucurie. Împletirea alb-roşie a şnurului se regăseşte în steagul căluşarilor, la bradul de nuntă, la podoabele junilor şi în multe alte obiceiuri străvechi. Arheologii români au găsit în aşezarea preistorica de la Schela Cladovei, veche de 8000 de ani, pietre de râu cu urme de vopsea albă şi roşie. Împletirea celor două culori simbolizează geneza şi regenerarea vieții." Gabriel MATEESCU, Lumea credinței, anul II, nr, 3(8)

Superstiții şi iar superstiții – aceasta este religia românilor! Vorbind despre „noroc", Dumnezeu a spus prin gura robului Său Moise: *„…dacă nu vei asculta de glasul Domnului… nu vei avea noroc în treburile tale."* (Deut. 28.15, 29) Binecuvântarea lui Dumnezeu nu depinde de un talisman, nici de „semnul crucii", nici de „sfințirea" casei sau a maşinii, nici de ținerea unei icoane în casă: depinde în întregime de ascultarea de Dumnezeu. Iar poruncile lui Dumnezeu nu se găsesc în datinile populare ale nici unei națiuni, ci

se află consemnate pe paginile Scripturilor. Referitor la datinile şi tradiţiile din vremea Sa, Isus a spus liderilor religioşi din acea vreme: *„Aţi desfiinţat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să ţineţi datina voastră."* Marcu 7.9

Alte dovezi ale ignoranţei românilor „creştini"

„An de an sărbătoarea de 1 Martie ne readuce speranța, optimismul, credința în mai bine şi spor la toate." [însă nu credința în Dumnezeu] „În încleştarea frigului cu razele soarelui, a întunericului cu lumina, după ultimele zvârcoliri din zilele babelor, învinge viața, primăvara, soarele. Acest triumf al reînvierii şi regenerării nu putea fi invocat decât prin Mărţişor –pe care îl dăruim celor dragi la 'cap de primăvară'. **Şnurul alb şi roşu cu o amuleta** (bănuț, o scoică) [amuletă: obiect mic căruia **i se atribuie, magic, o putere de protecție**, vindecare, etc. - n.ed.] îl legau părinții la mâna copiilor, îl dăruiau flăcăii fetelor, îl schimbau fetele între ele cu sens de **urare de noroc**, de sănătate ca 'argintul curat, ca piatra de râu, ca scoica din ape'. Mărțişorul dăruit în zorii primei zile din Martie se purta 9-12 zile, uneori chiar până la vederea primului pom înflorit, apoi se atârna de ramurile înflorite, crezându-se ca tot astfel va fi şi anul celui care l-a purtat.

În Dobrogea mărțişorul se purta până la venirea berzelor, apoi era aruncat spre înaltul cerului ca **norocul sa fie 'mare şi înaripat'**. 'Mărțişorul' era un dar pe care şi-l trimiteau românii, unul altuia, în ziua de 1 Martie. Consta dintr-un bănuț de aur spânzurat de un găietan de mătase împletit cu fire albe şi roşii, pe care persoana ce-l primea în dar îl purta la gât până când întâlnea cea dintâi roză înflorita, pe crengile căreia depunea apoi darul primit. Bănuțul însemna îmbelşugarea, firele albe şi roşii ale găietanului simbolizau fata alba ca crinul şi rumenă ca roza, iar ofranda făcuta reginei florilor era o salutare poetica adresata primăverii.

În satele Transilvaniei Mărțişorul roşu-alb din lâna se agăța la porți, ferestre, la coarnele animalelor, la strungile oilor, la torțile găleților, pentru îndepărtarea deochiului, a spiritelor malefice, pentru invocarea vieții, a puterii regeneratoare care se credea că stimula

prin însăşi 'culoarea vieții'. Prima zi a lui Martie se numea în calendarul tradițional al satelor carpatine şi Drogobete, când fetele se spălau 'cu apa de omăt' ca să fie 'curate, frumoase, albe ca neaua'.

Bihorenii credeau ca însăşi apa de ploaie adunată de 1 Martie sau din 'zilele babelor' te face frumos şi sănătos, iar în Banat se îndatina ca fetele să adune stropii de apă sau nea de pe frunzele fragilor din pădure să se spele pe obrăjori **rostind descântecul** 'drogobetelui de dragoste': *'Floare de fragă / Din luna lui Mart / La toata lumea să fiu dragă / Urâciunile să le desparți'."* După *„Mărţişorul în tradiţia românească"*, Dr. Maria Bocşe.

Dar ce spune Scriptura?

„Poporul Meu piere din lipsă de cunoştinţă. Fiindcă ai lepădat cunoştinţa, şi Eu te voi lepăda, şi nu-Mi vei mai fi preot. Fiindcă ai uitat Legea Dumnezeului tău, voi uita şi Eu pe copiii tăi!" Osea 4.6

„Să nu fie la tine nimeni care să-şi treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meşteşugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de ***descântător****, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului."* Deut. 18.10-12

Un ultim articol preluat de pe internet care dovedeşte din nou lipsa de veridicitate a afirmației care susține că românii sunt un popor creştin:

„Folclorul român s-a dezvoltat la confluența a două mari regiuni ale civilizației europene: vestul şi sudul Europei. De-a lungul secolelor, românii şi-au cristalizat propria lor cultură. Această cultură reprezintă nevoia de comunicare a omului cu natura şi a omului cu alți oameni. **Spiritualitatea românească a fost în perfectă armonie** cu poziția geografică a țării noastre şi **cu practicile populare ale românilor**." Dar această spiritualitate românească nu este în armonie cu Dumnezeu şi cu Cuvântul Său.

„Cultura românească prezervă cu grijă memoria strămoşilor ei, astfel că printre cele **patru mituri importante ale românilor** îl vom întâlni alături de „Miorița" şi pe cel al „Babei Dochia", ultimul fiind în strânsă legătură cu data de 1 Martie şi cu mărțişorul."

Referitor la mituri, basme, etc, oamenii trimişi de Dumnezeu spuneau:

„...te-am rugat la plecarea mea în Macedonia, să rămâi în Efes, ca să porunceşti unora să nu învețe pe alții altă învățătură, şi ***să nu se țină de basme****..."* 1 Tim. 1.3-4

„În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea şi venirea Domnului nostru Isus Hristos, ***nu întemeindu-ne pe nişte basme*** *meşteşugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înşine cu ochii noştri mărirea Lui."* 2 Pet. 1.16

Românii sărbătoresc venirea primăverii într-un mod unic, la începutul lunii martie. 1 Martie este **în calendarul ortodox** ziua Evdochiei, o femeie martir, numita şi Dochia. **Sărbătoarea precede de fapt timpurile creştine, iar Dochia este un personaj pagan.** Tradiția mărțişorului este o moştenire de la strămoşii noştri romani. Cuvântul „mărțişor" are origini latine şi este numele popular al lunii martie. **Acest străvechi obicei al primăverii este specific poporului român şi îşi are originea în credințele şi practicile agrare."** Deci nu este de origine divină, creştină.

„Sărbătoarea lui are loc în prima zi a lui martie, considerată ca prima lună a primăverii. La Roma, începutul anului nou se sărbătorea la 1 martie, lună care purta numele zeului Marte, ocrotitor al câmpului şi al turmelor, zeu care personifica renaşterea naturii.

La vechii traci aceleaşi atribute le avea zeul Marsyas Silen, considerat inventatorul fluierului, cultul său fiind legat de glia maternă şi de vegetație. **Lui îi erau consacrate sărbătorile primăverii, ale florilor şi fecundității naturii.** În multe săpături arheologice din România s-au găsit mărțişoare cu o vechime mai mare de opt mii de ani. Sub forma unor mici pietre de râu vopsite în alb şi roşu, ele erau înşirate pe ață şi se purtau la gât. **Culoarea roşie, dată de foc, sânge şi soare, era atribuită vieții, deci femeii.** În schimb, culoarea albă, conferită de limpezimea apelor, de

albul norilor era specifică înțelepciunii bărbatului. De altfel şnurul mărțişorului exprima împletirea inseparabilă a celor două principii ca o permanentă mişcare a materiei. El semnifica schimbul de forțe vitale care dau naştere viului, necurmatul ciclu al naturii. Culorile alb şi roşu au rămas până în zilele noastre ca simbol al sexelor, ele fiind regăsite şi la bradul de nuntă şi înmormântare.

Când venea primăvara, oamenii obişnuiau să lege de copaci funii albe şi roşii, cu scopul de a alunga duhurile rele. Această măsură de precauție era luată pentru a preîntâmpina orice fel de posibil dezastru care s-ar fi putut abate asupra florilor copacilor şi i-ar fi putut împiedica să rodească."

Referitor la această „problemă agrară", Scriptura mărturiseşte că binecuvântarea vine cu totul altfel: *„Iată toate binecuvântările care vor veni peste tine şi de care vei avea parte,* ***dacă vei asculta de glasul Domnului****, Dumnezeului tău: Vei fi binecuvântat în cetate, şi* ***vei fi binecuvântat la câmp****. Rodul pântecelui tău,* ***rodul pământului tău****, rodul turmelor tale, fătul vacilor şi oilor tale, toate acestea vor fi binecuvântate. Coşnița şi postava ta vor fi binecuvântate. …* ***Domnul va face ca binecuvântarea să fie cu tine în grânarele tale şi în toate lucrurile pe care vei pune mâna.*** *Te va binecuvânta în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău."* Deut. 28.2-5, 8

„La originile mărțişorului a stat o monedă de aur la care se ataşa o sfoară făcută din două părți răsucite, una roşie şi alta albă, pe care copiii obişnuiau să o poarte la gât. **Exista credința, conform căreia, aceasta amuletă aducea noroc si fericire.** Fetele purtau mărțişorul până când înfloreau copacii, moment în care, legau mărțişorul de trunchiul unui copac iar cu moneda îşi cumpărau brânză, pentru a avea o față albă şi frumoasă tot anul.

După un timp, mărgele frumos colorate au luat locul monedei. În unele părți ale țării, mărțişorul este purtat la încheietura mâinii, toată luna martie. După care, înainte de răsăritul soarelui, fetele îl înnoadă de

trunchiul unui copac sau îl pun într-un arbust de trandafiri, **cu convingerea ca toate dorințele lor se vor împlini**."

Din nou, se pare că „drept credincioşii" români nu cunoşteau cuvintele Psalmilor: *„Încrede-te în Domnul, şi fă binele; locuieşte în țară, şi umblă în credincioşie.* ***Domnul să-ți fie desfătarea, şi El îți va da tot ce-ți doreşte inima.*** *Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El, şi El va lucra."* Psalm 37.3-5

„Simbolul şnurului realizat din cele două părți răsucite, una albă şi cealaltă roşie, a fost inițial folosit de daci înainte ca romanii să-i cucerească. Pe acea vreme şnurul era alcătuit din alte două culori: alb şi negru. Culoarea neagră reprezenta lâna neagră dată de Baba Dochia nurorii sale, şi simboliza întunericul iernii. Partea albă simboliza lumina primăverii. Lâna s-a schimbat, conform legendei, din negru în alb prin sacrificiul fetei. Din aceasta cauza partea roşie din mărțişor reprezintă sângele şi sacrificiul. **În final, primăvara şi mărțişorul vor fi mai puternici decât întunericul cu ajutorul lui Isus Cristos**."

Dar ce-are a face Isus Hristos cu mărțişoarele? A vorbit El vreodată despre aşa ceva? Ar trebui să realizăm odată pentru totdeauna că ne găsim în mijlocul unui creştinism apostat, atât pe plan intern cât şi internațional!!!

„În zilele noastre, mărțişorul este un simbol al primăverii care va să vină, iar realizarea lui a devenit o adevărată operă de artă. Oamenii oferă cu multa plăcere de 1 Martie mărțişoare celor pe care îi iubesc, ca simbol al admirației lor, ca respect şi stimă specială pentru doamne şi domnişoare."

Probabil că şi acest lucru face parte din „închinarea la sexul frumos", atât de des practicată în zilele noastre.

MĂRȚIŞORUL LA VECINII NOŞTRI

Dacă mergi pe străzile Bulgariei, pe data de 1 Martie, vei întâlni numeroase figuri fericite. Dar în primul rând, ochii tăi vot fi capturați de

mărțișoare. Toată lumea își decorează hainele cu ele. **Mai mult, poți să observi mărțișoare purtate chiar de câini şi pisici.** În satele mici din munți, oamenii își aranjează şi animalele domestice din ograda (miei, cai, capre etc.) cu astfel de podoabe. Casele au şi ele, de asemenea, propriul lor mărțișor.

Te-ai putea întreba de unde provine acest obicei. În timpurile vechi, „matenitsa" cum sunt denumite mărțișoarele în limba bulgară, au fost acceptate ca un semn de ritual, ca o amuletă creată special pentru a te proteja de spiritele rele. În zilele noastre, aproape toate aceste simboluri au fost uitate, rămânând doar cel legat de venirea primăverii. Dar şi acum, bulgarii cred că vor fi sănătoşi tot timpul anului dacă poartă „martenitsa" în luna martie. Există o zicală din bătrâni care spune că „dacă nu porți mărțișor, Baba Marta va aduce spiritele rele in casa ta". Caracterul mitic Baba Marta personifică primăvara şi soarele care poate cu uşurință să ardă fețele sensibile ale oamenilor. Conform credinței naționale, Baba Marta este o bătrână neputincioasă. Acesta este motivul pentru care are tot timpul la ea un băț de fier în care se sprijină. Bulgarii cred că temperamentul bătrânei este foarte instabil. Astfel că, atunci când Marta zâmbeşte, soarele străluceşte pe cer, iar atunci când este supărata pe cineva, vremea urâta își face simțită prezența. Majoritatea ritualurilor aveau ca obiectiv principal mulțumirea bătrânei. Baba Marta nu va vizita decât casele curate şi bine îngrijite. Din acest motiv, în fiecare an, la sfârşitul lui februarie, bulgarii obişnuiesc să-şi facă curățenie generală în case. Este de fapt un simbol al curățării de tot ceea ce s-a adunat rău de-a lungul anului, de toate lucrurile vechi şi nefertile, şi de care trebuie să te debarasezi odată cu venirea primăverii, **pentru a te putea purifica**."

Dar „purificarea" din punctul de vedere al Scripturilor, se face altfel:

„Şi aşa erați unii din voi! Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos, şi prin Duhul Dumnezeului nostru." 1 Cor. 6:11

*„...**prin ascultarea de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul**..."* 1 Pet. 1:22

„Baba Marta are cerințe specifice pentru cei cu care se va întâlni la începutul lui martie. Astfel că, bătrânii nu trebuie niciodată să iasă prea devreme din casă în aceste zile pentru că bătrâna doreşte să întâlnească doar fete tinere si femei. Doar aşa vremea va fi tot anul frumoasa şi călduroasa. Trebuie de asemenea să porți „martenitsa". Toată lumea poartă „martenitsa" în Bulgaria, inclusiv necuvântătoarele. Mărțişoarele bulgarilor sunt asemănătoare celor din România. Sunt făcute din două bucăți de mătase, una albă şi cealaltă roşie, răsucite între ele, la care se ataşează monede, păr din coadă de cal, mărgele, usturoi, carcase de melci etc. **Împreună formează amuleta.** În anumite regiuni din Bulgaria mărțişoarele sunt purtate în funcție de statutul social al persoanelor în cauză. Astfel, fetele nemăritate vor purta mărțişorul în partea stângă a rochiei, în vreme ce fetele bătrâne îl vor purta pe degetul mic al mâinii stângi. Bărbații căsătoriți poartă „martenitsa" la şoseta dreaptă.

Mărțişoarele se poartă o perioadă de timp bine determinată, după care se agață în copacii care urmează să înflorească. **Procesul scoaterii mărțişoarelor a fost legat de practicile de previziune a vremii.** În sud, spre exemplu, oamenii cred că ar trebui să-ți dai jos mărțişorul doar atunci când vei observa un stol de berze."

Nu putem să nu amintim în contextul acesta cuvintele proorocului Ieremia: *„Ascultați Cuvântul pe care vi-l vorbeşte Domnul, casa lui Israel! Aşa vorbeşte Domnul:* ***„Nu vă luați după felul de viețuire al neamurilor, şi nu vă temeți de semnele cerului, pentru că neamurile se tem de ele. Căci obiceiurile popoarelor sunt deşarte."*** Ier. 10.1-3

„În alte regiuni acest lucru se întâmplă la vederea unei lebede, existând credința că, vei fi tot anul la fel de grațios precum respectiva pasăre. Fetele nemăritate îşi pun mărțişorul sub o piatră mare şi încearcă **să ghicească** care le va fi ursitul. Scoaterea mărțişorului, conform ritualurilor, are un scop bine întemeiat: să marcheze astfel tranziția dintre sfârşitul iernii şi noul anotimp care începe. „Martenitsa", această **amuletă**

magică, moştenită de la predecesori, este primul semn al venirii primăverii. El simbolizeaza credința fiecăruia că toate vor fi mai bune în anul ce va să vina."

Închei această prezentare a unora dintre cele mai răspândite obiceiuri „creştine" ale lumii şi ale românilor cu o remarcă. Cuvântul „creştin" este amintit pentru prima oară în Faptele Apostolilor 11.26, în următorul context:

„Cei ce se împrăştiaseră, din pricina prigonirii întâmplate cu prilejul lui Ştefan, au ajuns până în Fenicia, în Cipru şi în Antiohia, şi ***propovăduiau Cuvântul*** *numai Iudeilor. Totuşi printre ei au fost câțiva oameni din Cipru şi din Cirena, care au venit în Antiohia, au vorbit şi Grecilor, şi* ***le-au propovăduit Evanghelia Domnului Isus****. Mâna Domnului era cu ei, şi* ***un mare număr de oameni au crezut şi s-au întors la Domnul****. Vestea despre ei a ajuns la urechile Bisericii din Ierusalim, şi au trimis pe Barnaba până la Antiohia. Când a ajuns el, şi a văzut harul lui Dumnezeu, s-a bucurat, şi i-a îndemnat pe toți să rămână cu inimă hotărâtă alipiți de Domnul.* ***Căci Barnaba era un om de bine, plin de Duhul Sfânt şi de credință. Şi destul de mult norod s-a adăugat la Domnul.*** *Barnaba s-a dus apoi la Tars, ca să caute pe Saul; şi, când l-a găsit, l-a adus la Antiohia.* ***Un an întreg, au luat parte la adunările Bisericii, şi au învățat pe mulți oameni.*** *Pentru întâiaşi dată,* ***ucenicilor li s-a dat numele de creştini*** *în Antiohia."* Fapte 11.19-26

Acei creştini despre care vorbeşte Luca în această relatare s-au născut din punct de vedere spiritual în urma propovăduirii „evangheliei Domnului Isus." Ei n-au preluat nişte basme sau nişte mituri pe care nu le puteau verifica, ci lor li s-a propovăduit vestea bună, şi anume împlinirea profețiilor biblice vechi testamentare în vremea lor. În Vechiul Testament Dumnezeu a dat făgăduințe despre venirea Mântuitorului în trup, iar în Noul Testament această venire este consemnată de martorii oculari. Cei care au fost aleşi de Isus ca martori ai învierii Lui, cei care L-au cunoscut personal şi au fost martori la minunile făcute de El, cei care au avut trăirea lor

personală cu Dumnezeu, aceştia au fost trimişi să spună şi altora despre realitatea împlinirii profeției biblice. Această însărcinare nu au primit-o preoții acelor vremuri, nici cărturarii, nici fariseii, nici marii lideri religioşi de atunci, ci oamenii simpli, aleşi de Hristos, împuternici de El prin Duhul Sfânt. Aceştia nu dădeau mai departe numai o cunoştință teoretică a Scripturii, ci trăiseră ei înşişi făgăduințele din aceasta. Cei care au devenit credincioşi în urma acestei propovăduiri a evangheliei, nu au aderat la o credință nouă, nici la o nouă biserică, ci aşa cum spune Scriptura, ei s-au întors la Domnul. Asta înseamnă că au părăsit vechile lor concepții şi păreri religioase, şi s-au întors către un Dumnezeu viu, care se confirma şi-Şi dovedea Cuvântul vestit de trimişii Lui. Un astfel de exemplu de părăsire a felului vechi de viață se găseşte în Fapte 19.18-20, unde se relatează: *„Mulți din cei ce crezuseră, veneau să mărturisească şi să spună ce făcuseră. Şi unii din cei ce făcuseră vrăjitorii,* ***şi-au adus cărțile, şi le-au ars****, înaintea tuturor: prețul lor s-a socotit la cincizeci de mii de arginți. Cu atâta putere se răspândea şi se întărea Cuvântul Domnului."* Acei oameni au lepădat toate superstițiile, toate „amuletele", şi toată credința lor veche, pentru a îmbrățişa ceva autentic, ceva probat, ceva dovedit de Dumnezeu printre ei.

Un fapt demn de remarcat este că oamenii aceia nu au primit o evanghelie teoretică, predicată de nişte oameni care o învățaseră din cărți, ci aceia care le-au propovăduit Cuvântul au fost nişte oameni peste care Dumnezeu Îşi pusese pecetea Lui, respectiv le dăruise Duhul Sfânt. Slujitorii lui Dumnezeu din acele vremuri se deosebeau total de clerul de azi, care aprobă toate ritualurile amintite în această expunere, fără a protesta şi fără a spune prea multe lucruri împotrivă, cel puțin pe teritoriul României.

Apoi acelor oameni care avuseseră trăirile mai sus menționate, care au primit evanghelia prin nişte slujitori autentici ai lui Hristos, care cu adevărat s-au întors la Domnul şi nu la o biserică sau grupare religioasă, care au lepădat concepția lor veche despre religie, acelor oameni li s-a dat pentru prima oară numele de

creştini. Cuvântul acesta însă nu se poate aplica nici unei organizații religioase din vremea aceasta. Religia creştină de azi este o mascaradă, vopsită frumos precum ouăle de paşte, care nu face altceva decât că-i împiedică pe oameni să afle adevărul despre Dumnezeu şi despre planul Lui de mântuire cu omenirea. Religia creştină de azi nu este altceva decât împlinirea cuvintelor profetice rostite de apostolul Pavel prin inspirația Duhului Sfânt:

„Să ştii că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroşi, trufaşi, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; ***iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceştia.*** *Sunt printre ei unii, care se vâră prin case, şi momesc pe femeile uşuratice îngreuiate de păcate şi frământate de felurite pofte, care învață întotdeauna şi nu pot ajunge niciodată la deplina cunoştință a adevărului. După cum Iane şi Iambre s-au împotrivit lui Moise, tot aşa şi* ***oamenii aceştia se împotrivesc adevărului, ca unii care sunt stricați la minte şi osândiți în ce priveşte credința****."* 2 Tim. 3.1-8

Orice grupare religioasă, sau orice credincios, al cărui început spiritual nu corespunde cu relatările autentice consemnate de primii creştini pe paginile Scripturii, nu are dreptul să-şi atribuie denumirea de „creştin". Cuvântul acesta trebuie lăsat în contextul de care aparținea la începutul Bisericii. Cuvântul „biserică" nu se aplică unei organizații, cult, sau grupări religioase, aşa cum s-a încetățenit în vremurile noastre. Cuvântul acesta se referă în contextul original la adunarea celor chemați afară, iar sensul duhovnicesc al cuvântului se referă la acei oameni cărora le-a fost propovăduită evanghelia prin nişte slujitori autentici ai lui Dumnezeu, oameni care în urma credinței în Cuvântul lui Dumnezeu au avut o trăire personală de mântuire cu Dumnezeu ca şi credincioşii de pe paginile Scripturii, au fost născuți din nou prin Cuvântul lui

Dumnezeu şi care au fost botezaţi prin Duhul Sfânt în „organismul" viu, mondial (nu doar local) numit în Scripturi „Trupul lui Hristos". Aceasta este Biserica adevărată a lui Isus Hristos, în care nu se poate intra nici prin aderare, nici prin scrisoare de recomandare, nici printr-un botez în apă, ci prin naşterea din nou din Cuvântul şi prin Duhul Dumnezeului Celui Viu.

Încă un fapt demn de amintit este următorul: definiţia „ucenicului creştin" a fost dată de Însuşi Domnul:

„Dacă vine cineva la Mine, şi nu urăşte pe tatăl său, pe mama sa, pe nevasta sa, pe copiii săi, pe fraţii săi, pe surorile sale, ba chiar însăşi viaţa sa, nu poate fi ucenicul Meu. Şi oricine nu-şi poartă crucea, şi nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu. Căci, cine dintre voi, dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întâi să-şi facă socoteala cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfârşească? Pentru ca nu cumva, după ce i-a pus temelia, să nu-l poată sfârşi, şi toţi cei ce-l vor vedea, să înceapă să râdă de el, şi să zică: ‚Omul acesta a început să zidească, şi n-a putut isprăvi.' Sau care împărat, când merge să se bată în război cu un alt împărat, nu stă mai întâi să se sfătuiască dacă va putea merge cu zece mii de oameni înaintea celui ce vine împotriva lui cu douăzeci de mii? Altfel, pe când celălalt împărat este încă departe, îi trimite o solie să ceară pace. Tot aşa, ***<u>oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu.</u>*** [asta cuprinde inclusiv concepţia despre lume şi viaţa religioasă – n.ed.] *Sarea este bună; dar dacă sarea îşi pierde gustul ei de sare, prin ce i se va da înapoi gustul acesta? Atunci nu mai este bună nici pentru pământ, nici pentru gunoi, ci este aruncată afară. Cine are urechi de auzit, să audă."* Luca 14.26-35. Ucenicia biblică este aceea care-L urmează pe Isus, nu un sistem religios înfiinţat de oameni şi care se bazează pe nişte ipoteze de natură religioasă. De asemenea, ucenicia implică o lepădare totală de tot ceea ce nu este de origine divină atât în viaţa firească cât şi în viaţa duhovnicească. Ucenicia reală nu este un amestec religios, ci o întoarcere deplină la Dumnezeu şi la Cuvântul

Său descoperit de El în prezent. Unei asemenea categorii de oameni i s-a dat la început numele de „creştini”, în Antiohia.

Scopul acestei lucrări şi probabil a următoarelor care vor mai apărea în această categorie, este demascarea înşelătoriei religioase practicate în zilele noastre la scară națională sau mondială de instituțiile aşa zis creştine, mai mult sau mai puțin recunoscute de statele lumii.

Dumnezeu să binecuvânteze toți cititorii.